

ພຣະຄຳພີ

ພຣະຄຳ ຊາມູເອນທິໜຶ່ງ

ສະບັບ 2010

ຊາມູເອນ ສະບັບຕົ້ນ

ບົດທີ 1

ເອນການາແລະຄອບຄົວທີ່ຊີໂລ

¹ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ເອນການາ ເປັນຄົນຕະກູນເອຟຣາຍິມ ລາວຢູ່ເມືອງຮາມາທາຍິມ-ໄຊຟິມ ເທິງພູມ້ອຍເອຟຣາຍິມ ລາວເປັນລູກຊາຍຂອງເຢໂຣຮາມ ເຢໂຣຮາມເປັນລູກຂອງເອລີຮູ ຫລານຂອງໂຕຮູ ແລະເຫລັ້ນຂອງຊູບ. ²ເອນການາມີເມຍສອງຄົນຄື ນາງຮັນນາ ແລະນາງເປນິນນາ ເປນິນນາມີລູກ ແຕ່ຮັນນາບໍ່ມີລູກ.

³ທຸກໆ ປີໃດ ເອນການາ ໄດ້ອອກຈາກເຮືອນຂອງຕົນຂຶ້ນໄປນະມັດສະການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານ ທີ່ເມືອງຊີໂລ ຢູ່ບ່ອນນີ້ແມ່ນໂຮບນີ ແລະຟິເນຣາດ ລູກຊາຍທັງສອງຂອງເອລີ ເປັນປະໂລຫິດບົວລະບັດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ⁴ທຸກໆ ເທື່ອທີ່ເອນການາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ລາວຈະຕ້ອງແບ່ງຂອງຖວາຍນີ້ໃຫ້ເປນິນນາ ແລະລູກຂອງນາງແຕ່ລະຄົນ. ⁵ສໍາລັບຮັນນານັ້ນ ລາວໄດ້ແບ່ງສ່ວນທີ່ດີກວ່າໝູ່ໃຫ້ແກ່ນາງ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ນາງມີລູກກໍຕາມ ແຕ່ເອນການາກໍຮັກນາງຫລາຍທີ່ສຸດ. ⁶ຍ້ອນວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຊົງໃຫ້ນາງມີລູກ ຄູ່ແຂ່ງຂອງນາງຄື ເປນິນນາ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ນາງທົນທຸກທໍລະມານອັບອາຍຂາຍໜ້າ ແລະຊັ່ນເຄື່ອງໃຈຢູ່ເລື້ອຍ. ⁷ເຫດການຢ່າງນີ້ເກີດຂຶ້ນທຸກໆປີຍາມພວກເຂົາພາກັນຂຶ້ນໄປພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເປນິນນາກໍເຮັດໃຫ້ຮັນນາເສົາໂສກເສຍໃຈນາງຈຶ່ງຮ້ອງໄທ້ ແລະບໍ່ຍອມກິນຫຍັງ. ⁸ເອນການາຜູ້ເປັນຜົວຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ຮັນນາ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຮ້ອງໄທ້ ແລະບໍ່ຍອມກິນເຂົ້າກິນນໍ້າ” ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງໂສກເສົາຢູ່ເລື້ອຍ? ຂ້ອຍບໍ່ມີຄວາມໝາຍເທົ່າກັບມີລູກສິບຄົນຊັ້ນບໍ່?

ຮັນນາແລະເອລີ

⁹ມີເທື່ອໜຶ່ງທີ່ຊີໂລ ຫລັງຈາກພວກເຂົາກິນເຂົ້າແລ້ວ ນາງຮັນນາກໍລຸກຂຶ້ນໄປປະຕູພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ປະໂລຫິດເອລີກໍນັ່ງຢູ່ເທິງຕັ້ງອີ້. ¹⁰ຮັນນາຮູ້ສຶກຂົນຂຶ້ນໃນໃຈຫລາຍໃນຂະນະທີ່ນາງອ້ອນວອນຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ນາງໄດ້ຮ້ອງໄທ້ດ້ວຍຄວາມທຸກໃຈ. ¹¹ນາງໄດ້ສາບານຢ່າງໜັກແໜ້ນວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານ ຂໍພຣະອົງຊົງທອດພຣະເນດເບິ່ງຂ້ານ້ອຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງແດ່ ຂໍຊົງທອດພຣະເນດເບິ່ງຄວາມໂສກເສົາຂອງຂ້ານ້ອຍແລະຂໍຊົງຈົດຈໍາ ຢ່າຫລົງລືມຂ້ານ້ອຍ ຖ້າວ່າ ພຣະອົງຊົງປະທານລູກຊາຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍຂໍສັນຍາວ່າ ຈະອຸທິດຖວາຍເດັກນັ້ນ ໃຫ້ແກ່ພຣະອົງຕະຫລອດຊົ່ວຊີວິດຂອງລາວ ແລະຜົມຂອງລາວຈະບໍ່ຖືກຕັດຈັກເທື່ອ.

¹²ນາງຮັນນາ ໄດ້ອ້ອນວອນຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານ ນາງອ້ອນວອນບໍ່ອອກສູງ ແຕ່ເຫັນສົບຂອງນາງເໜັງຕີງ. ¹³ເມື່ອເອລີສັງເກດເຫັນຈຶ່ງຄິດວ່ານາງເມົາເຫລົ້າ. ¹⁴ພົ້ນເວົ້າຕໍ່ນາງວ່າ, “ຈົ່ງຍຸດຕິການເມົາເຫລົ້າ ແລະຍັບຍັງສະຕິໄວ້ສາ.”

¹⁵ນາງຕອບຂຶ້ນວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນດອກ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເມົາເຫລົ້າ ແລະບໍ່ໄດ້ດື່ມເຫລົ້າ ແຕ່ຂ້າ-

ນ້ອຍໝົດຄວາມຫວັງ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງອ້ອນວອນລະບາຍຄວາມໂສກເສົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍອອກໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຟັງ. ¹⁶ຂໍທ່ານຢ່າຄິດວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນຍິງທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າເລີຍ ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນຢູ່ຢ່າງນີ້ກໍເພາະວ່າ ຂ້ານ້ອຍຕົກຢູ່ໃນຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະຄວາມທຸກເສົ້າໂສກໝອງໃຈ.”

¹⁷ເອລີເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງໄປເປັນສຸກເຫັນ ຂໍພຣະເຈົ້າຂອງພວກອິສຣາເອນປະທານພອນຕາມທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງຂໍຕໍ່ພຣະອົງ.” ¹⁸ນາງຕອບວ່າ, “ຂໍທ່ານຈົ່ງຄິດເມດຕາປານີຂ້ານ້ອຍເລື້ອຍ” ແລ້ວນາງກໍຈາກໄປ ຕໍ່ຈາກນັ້ນມາ ນາງຈຶ່ງກິນເຂົ້າ ແລະຄວາມໂສກເສົ້າກໍບັນເທົາລົງ.

ຊາມູເອນເກີດ ແລະ ຖືກອຸທິດຖວາຍຕົວ

¹⁹ເຊົ້າມື້ໃໝ່ມາ ເອນການາພ້ອມທັງຄອບຄົວກໍພາກັນໄປນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຕ່ເຊົ້າໆ ແລ້ວກໍພາກັນຄືນມາຍັງເມືອງຣາມາ ເມື່ອເອນການາໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ຮ່ວມກັບນາງຮັນນາຜູ້ເປັນເມຍ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງຕອບສະໜອງຄຳອ້ອນວອນຂອງນາງ. ²⁰ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງຖືພາ ແລະເກີດລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ ນາງຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍວ່າ ຊາມູເອນ ເພາະວ່ານາງໄດ້ຂໍເດັກຄົນນີ້ມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

²¹ຕໍ່ມາ ເອນການາ ແລະຄອບຄົວກໍພາກັນໄປເມືອງຊີໂລ ເພື່ອຂຶ້ນໄປຖວາຍເຄື່ອງບູຊາປະຈຳປີ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາພິເສດແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕາມທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້. ²²ແຕ່ຮັນນາບໍ່ໄດ້ໄປນຳ ນາງຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຜົວຂອງຕົນວ່າ, “ຖ້າເດັກນ້ອຍນີ້ຢ່ານົມຍາມໃດ ຂ້ອຍຈະເອົາລາວໄປພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ລາວຈະຢູ່ຕະຫລອດຊີວິດຂອງລາວ.”

²³ເອນການາກໍຕອບວ່າ, “ຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າດີ ແລະຢູ່ໃນເຮືອນຫລັງນີ້ ຈົນກວ່າລູກຢ່ານົມ ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນດານໃຫ້ຄຳສັນຍາຂອງເຈົ້ານີ້ກາຍເປັນຈິງ” ດັ່ງນັ້ນ ນາງຮັນນາຈຶ່ງຢູ່ເຮືອນລ້ຽງລູກຂອງຕົນຕໍ່ໄປ. ²⁴ຕໍ່ມາ ຫລັງຈາກເດັກນ້ອຍຢ່ານົມແລ້ວ ນາງຈຶ່ງຕຽມເອົາງົວເຖິກອາຍຸສາມປີ ແບ່ງໜຶ່ງເອຟາ ເທລື້າອະງຸ່ນໜຶ່ງຖົງໜຶ່ງ ແລ້ວນາງພາລູກທີ່ຍັງນ້ອຍໆຢູ່ມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ເມືອງຊີໂລ. ²⁵⁻²⁶ແລ້ວພວກເຂົາກໍຂ້າງົວເຖິກໂຕນັ້ນ ແລະນຳເອົາເດັກນ້ອຍນັ້ນມາຫາເອລີ ຮັນນາເວົ້າຕໍ່ເອລີວ່າ, “ຂໍໂທດທ່ານ ທ່ານຈຶ່ງຂ້ານ້ອຍໄດ້ບໍ່? ຂ້ານ້ອຍຄືຍິງທີ່ທ່ານເຄີຍເຫັນ ຍືນອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້. ²⁷ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທູນຂໍລູກຈາກພຣະອົງ ແລະພຣະອົງກໍຊົງປະທານໃຫ້ຕາມທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທູນຂໍ. ²⁸ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຂໍອຸທິດຖວາຍເດັກນ້ອຍນີ້ໃຫ້ແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍໃຫ້ລາວເປັນຂອງພຣະອົງຕະຫລອດຊີວິດຂອງລາວ.” ແລ້ວພວກເຂົາກໍພາກັນຂາບໂຫວ້ ນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ບົດທີ 2

ຄຳອ້ອນວອນຂອງນາງຮັນນາ

¹ນາງຮັນນາໄດ້ອ້ອນວອນວ່າ:

“ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂ້ານ້ອຍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນ
ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມສຸກໃຈຍ້ອນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳ
ຂ້ານ້ອຍຫົວຫ້າທາຍໃສ່ສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ

ຂ້ານ້ອຍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງຊ່ອຍເຫລືອຂ້ານ້ອຍ.

2 ບໍ່ມີຜູ້ໃດບໍລິສຸດດັ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ບໍ່ມີພະຜູ້ຄຸ້ມຄອງອົງໃດເໝືອນພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.

3 ສຽງໂອ້ອວດຂອງເຈົ້ານັ້ນຈົ່ງມິດ
ຄໍາເວົ້າທີ່ຈອງຫອງຈົ່ງມິດເສຍ
ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈິງ
ພຣະອົງຊົງຕັດສິນການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດ.

4 ຄັນທະນູຂອງທະຫານທີ່ເກັ່ງກ້າໄດ້ຫັກ
ແຕ່ຜູ້ທີ່ອ່ອນແອກໍມີແຮງຂຶ້ນ.

5 ຜູ້ທີ່ເຄີຍຮັ່ງມີເປັນດີກໍອອກທ່ອງທ່ຽວຮັບຈ້າງຫາກິນ
ແຕ່ຜູ້ທີ່ຫົວກໍບໍ່ຫົວອີກຕໍ່ໄປ
ພັນລະຍາທີ່ບໍ່ເຄີຍມີລູກກໍຈະມີລູກໄດ້ເຈັດຄົນ
ແຕ່ແມ່ທີ່ມີລູກຫລາຍກໍບໍ່ມີລູກຕໍ່ໄປ.

6 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເອົາຊີວິດ ແລະໃຫ້ຊີວິດໃໝ່
ພຣະອົງຊົງສົ່ງມະນຸດໄປສູ່ພິພົບຄົນຕາຍ
ແລະນຳພວກເຂົາກັບຄືນມາອີກ.

7 ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດທຸກຍາກ ຫລືຮັ່ງມີຂຶ້ນ
ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕົກຕໍ່າ ຫລືມີກຽດ

8 ພຣະອົງຊົງຊຸກຍູ້ຄົນຈົນອອກຈາກຄວາມທຸກຍາກແລະຄວາມຂັດສົນ
ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນເໝືອນກັບພວກເຈົ້ານາຍ
ແລະໃຫ້ພວກເຂົານັ່ງຢູ່ປ່ອນທີ່ມີກຽດ
ຮາກຖານຂອງແຜ່ນດິນໂລກຂຶ້ນຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ພຣະອົງຊົງສ້າງໂລກເທິງຮາກຖານນັ້ນ.

9 ພຣະອົງຊົງຄຸ້ມຄອງການເປັນຢູ່ຂອງໄພ່ພົນທີ່ສັດຊີ້ຂອງພຣະອົງ
ແຕ່ວ່າຄົນຊົ່ວຮ້າຍກໍດັບສູນໄປ
ເພາະວ່າມະນຸດບໍ່ມີຜົນສຳເລັດໃນຊີວິດຍ້ອນກຳລັງຂອງຕົນເອງ.

10 ສັດຕູຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຖືກທຳລາຍ
ພຣະອົງຈະຊົງແຜດສຽງຈາກພ້າສະຫວັນຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຕັດສິນຄົນທົ່ວທັງໂລກ
ພຣະອົງຈະປະທານອຳນາດໃຫ້ກະສັດທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກໄວ້
ແລະຈະຊົງໃຫ້ກະສັດນັ້ນໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ.”

11 ແລ້ວ ເອນການາ ກໍກັບຄືນເມືອເຮືອນທີ່ເມືອງຣາມາ ແຕ່ວ່າລູກຊາຍນ້ອຍນັ້ນໄດ້ຢູ່ຮັບໄຊ້
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານຳປະໂລທິດ ເອລີ ທີ່ເມືອງຊີໂລ.

ລູກຊາຍຂອງເອລີ

¹²ພວກລູກຊາຍຂອງ ເອລີ ເປັນຄົນຂີ້ສີ່ຂີ້ໂກງ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ນັບຖືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ¹³ແລະ ເຮັດຜິດຕໍ່ລະບຽບທີ່ໃຫ້ປະໂລຫິດມີສິດຂໍສ່ວນໜຶ່ງຂອງເຄື່ອງຖວາຍ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດດັ່ງນີ້ຄື ເມື່ອຜູ້ໂຕຜູ້ໜຶ່ງຂ້າສັດຖວາຍບູຊາ ໃນຂະນະທີ່ລາວກຳລັງຕື່ມຊີ້ນຖວາຍຢູ່ນັ້ນ ຄົນໃຊ້ຂອງປະໂລຫິດກໍຖືເຫລັກສາມງ່າມເຂົ້າມາ. ¹⁴ລາວເອົາເຫລັກນັ້ນສັກລົງໃນຊີ້ນຕື່ມ ແລະຖ້າວ່າເຫລັກນັ້ນສຽບໄດ້ທຍັງຂຶ້ນມາ ສິ່ງນັ້ນຕ້ອງເປັນຂອງປະໂລຫິດ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນກັບພວກອິສຣາເອນທຸກຄົນທີ່ມາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ເມືອງຊີໂລ.

¹⁵ນອກຈາກນັ້ນ ກ່ອນທີ່ຈະເອົາໄຂມັນຂຶ້ນມາເຜົາ ຄົນໃຊ້ຂອງປະໂລຫິດຕ້ອງມາເວົ້າຕໍ່ຜູ້ທີ່ຖວາຍນັ້ນວ່າ, “ເອົາຊີ້ນດິບຕ່ອນໜຶ່ງມາໃຫ້ປະໂລຫິດແດ່ ເພາະເພິ່ນຢາກເອົາໄປປັ້ງ ເພິ່ນບໍ່ຢາກກິນຊີ້ນຕື່ມ.” ¹⁶ຖ້າຊາຍຄົນນັ້ນຕອບວ່າ, “ຂໍໃຫ້ເອົາໄຂມັນນີ້ເຜົາສາກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງເອົາຕາມທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ” ຄົນໃຊ້ຂອງປະໂລຫິດກໍເວົ້າວ່າ, “ບໍ່! ເອົາໃຫ້ຂ້ອຍດຽວນີ້ສາ ຖ້າວ່າເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ໂດຍດີ ຂ້ອຍກໍຈະໃຊ້ກຳລັງ.”

¹⁷ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ຄວາມບາບຂອງພວກລູກຊາຍເອລີ ຈຶ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະວ່າພວກເຂົາສະແດງການພົ້ນປະໝາດເຄື່ອງຖວາຍບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຊາມູເອນທີ່ເມືອງຊີໂລ

¹⁸ເດັກຊາຍຊາມູເອນໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເໝືອນດັ່ງປະໂລຫິດ ລາວໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງສະຫງ່າງາມ. ¹⁹ທຸກໆ ປີໃດ ແມ່ຂອງຊາມູເອນຕ້ອງຫຍິບເສື້ອລ່າມໂຕນ້ອຍໆ ມາໃຫ້ລາວ ໃນເວລາທີ່ນາງ ແລະຜົວໄປຖວາຍເຄື່ອງບູຊາປະຈຳປີ. ²⁰ແລ້ວ ເອລີກໍອວຍພອນໃຫ້ແກ່ເອນການາກັບເມຍຂອງລາວໂດຍເວົ້າວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານລູກໃຫ້ແກ່ເຈົ້າກັບເມຍຜູ້ນີ້ອີກ ເພື່ອທົດແທນຜູ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຖວາຍໃຫ້ເປັນຂອງພຣະອົງໄປແລ້ວ.” ແລ້ວພວກເຂົາກໍພາກັນກັບບ້ານ. ²¹ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ນາງຮັ່ນນາ ນາງມີລູກຊາຍຕື່ມອີກສາມຄົນ ແລະລູກສາວສອງຄົນ ສ່ວນເດັກຊາຍຊາມູເອນນັ້ນກໍເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນການຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ເອລີແລະລູກຊາຍ

²²ດຽວນີ້ ເອລີໄດ້ເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ຍິນຫລາຍເລື່ອງທີ່ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນເຮັດຕໍ່ພວກອິສຣາເອນ ເປັນຕົ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ເປັນຊັກບັບພວກຜູ້ຍິງທີ່ມາບົວລະບັດຮັບໃຊ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າທໍ່ເຕັ້ນສັກສິດ ²³ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້? ຫລາຍຄົນໄດ້ບອກຂ້ອຍກ່ຽວກັບພິດຕິກຳອັນຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ²⁴ລູກເອີຍ ຈຶ່ງເຂົ້າເຮັດການເຫລົ່ານີ້ສາ ພວກໄພ່ພົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງບໍ່ດີນີ້ເລື້ອຍໆ. ²⁵ຖ້າວ່າຜູ້ໜຶ່ງເຮັດຜິດຕໍ່ຄົນອື່ນ ພຣະເຈົ້າຊົງປ້ອງກັນລາວໄດ້ ແຕ່ວ່າ ເມື່ອຜູ້ໜຶ່ງເຮັດຜິດຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ ແມ່ນໃຜຈະສາມາດປ້ອງກັນລາວໄວ້ໄດ້?” ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຟັງພໍ ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕັດສິນພຣະໂທແລ້ວວ່າ ຈະປະທານຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

²⁶ເດັກຊາຍຊາມູເອນໄດ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະມະນຸດກໍພໍໃຈນຳລາວ.

ການປະກາດພຣະທຳຕໍ່ສັອບຄົວເອລີ

²⁷ມີຜູ້ກາດພຣະທຳຜູ້ໜຶ່ງ ໄດ້ມາຫາເອລີ ແລະບອກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້, “ຄາວເມື່ອອາໂຣນບັນພະບູລຸດຂອງລາວພ້ອມທັງຄອບຄົວຂອງລາວໄດ້ເປັນທາດຂອງຟາຣາໂອ ກະສັດແຫ່ງປະເທດເອຢິບນັ້ນ ເຮົາໄດ້ປະກົດໃຫ້ລາວເຫັນ. ²⁸ທ່ານກາງພວກຕະກູນອິສຣາເອນ ເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາແຕ່ຄອບຄົວຂອງລາວໃຫ້ເປັນປະໂລຫິດບົວລະບັດຮັບໃຊ້ເຮົາ ເພື່ອເຮັດວຽກກຽວກັບການຖວາຍບູຊາຄື ການເຜົາເຄື່ອງຫອມ ແລະນຳເອົາທິບສັກສິດມາຕໍ່ໜ້າເຮົາ ຝ່າຍເຮົາໆ ກໍໃຫ້ພວກເຂົາມີສິດເອົາສ່ວນໜຶ່ງຂອງເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຜົາຢູ່ເທິງແທ່ນບູຊານັ້ນ. ²⁹ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງໂລບມາກໃນເຄື່ອງບູຊາ ແລະເຄື່ອງຖວາຍຕາມຄຳສັ່ງຂອງເຮົາ? ເອລີເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ກຽດແກ່ພວກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຫລາຍກວ່າເຮົາ?

³⁰ເຮົາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາວອິສຣາເອນ ເຄີຍສັນຍາມາກ່ອນແລ້ວວ່າ ຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ແລະຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເຊື້ອສາຍດຽວກັນກັບເຈົ້າ ຕ້ອງເປັນປະໂລຫິດຮັບໃຊ້ເຮົາຕະຫລອດໄປ ແຕ່ດຽວນີ້ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເປັນປະໂລຫິດຕໍ່ໄປອີກ ແຕ່ວ່າເຮົາຈະໃຫ້ກຽດແກ່ຜູ້ທີ່ໃຫ້ກຽດເຮົາ ເຮົາຈະໝັ້ນປະໝາດຕໍ່ຜູ້ທີ່ໝັ້ນປະໝາດເຮົາ. ³¹ດຽວນີ້ ຈົ່ງເບິ່ງແມ ອີກບໍ່ດົນເຮົາຈະຂ້າຊາຍໝຸ່ມທຸກໆ ຄົນຈົນຮອດເຖົ້າແກ່. ³²ເຈົ້າຈະຕົກທຸກໄດ້ຍາກລຳບາກ ແລະຈະອິດສາພວກອິສຣາເອນ ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມພອນທຸກຢ່າງ ແຕ່ວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປຈົນຮອດເຖົ້າແກ່. ³³ແຕ່ເຮົາຍັງຈະໃຫ້ຜູ້ໜຶ່ງໃນເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ ລາວຈະເປັນປະໂລຫິດຮັບໃຊ້ເຮົາ ແຕ່ລາວຈະກາຍເປັນຄົນຕາບອດ ແລະສູນເສຍຄວາມຫວັງທຸກຢ່າງ ສ່ວນເຊື້ອສາຍຄົນອື່ນໆ ຂອງເຈົ້າຈະຕາຍຢ່າງທາລຸນ. ³⁴ເມື່ອລູກຊາຍທັງສອງຂອງເຈົ້າຄື ໂຮບນີ ແລະຟິເນຣາດຕາຍໄປ ໃນມື້ດຽວກັນນັ້ນແຫລະ ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ. ³⁵ເຮົາຈະເລືອກເອົາປະໂລຫິດຜູ້ທີ່ສັດຊື່ຕໍ່ເຮົາ ແລະຈະໃຫ້ລາວເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການ ເຮົາຈະໃຫ້ລາວມີເຊື້ອສາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຕະຫລອດໄປຕໍ່ໜ້າເຈົ້າຊີວິດທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້ນັ້ນ. ³⁶ບໍ່ວ່າໃຜກໍຕາມໃນເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ ຈະຕ້ອງໄປຂໍເງິນ ແລະອາຫານຈາກເຈົ້າຊີວິດ ແລະຂໍອະນຸຍາດໄປຮັບໃຊ້ປະໂລຫິດເພື່ອໃຫ້ມີຢູ່ມີກິນ.

ບົດທີ 3

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະກົດຕໍ່ຊາມູເອນ

¹ຊາມູເອນ ໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງເອລີ ໃນເວລາທີ່ຮັບໃຊ້ຢູ່ນັ້ນ ກໍບໍ່ຄ່ອຍມີຖ້ອຍຄຳຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປານໃດ ແລະດົນໆ ຈຶ່ງຄ່ອຍມີນິມິດເທື່ອໜຶ່ງ.

²ໃນຄືນໜຶ່ງ ເອລີຊຶ່ງເປັນຄົນຕາບໍ່ດີຍ້ອນຄວາມຊະລາ ໄດ້ນອນຢູ່ທີ່ຫ້ອງສ່ວນຕົວຂອງເພິ່ນ. ³ສ່ວນຊາມູເອນ ໄດ້ນອນຢູ່ໃນພຣະວິຫານບ່ອນທີ່ມີທິບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຕະກຽງກໍໃຕ້ຢູ່. ⁴ໃນຂະນະທີ່ນອນຢູ່ນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນຊາມູເອນ ແລະລາວກໍຂານຕອບວ່າ, “ໂດຍຂ້າ້ນ້ອຍ.” ⁵ແລ້ວລາວກໍແລ່ນໄປເວົ້າຕໍ່ເອລີວ່າ, “ທ່ານເອີ້ນຂ້າ້ນ້ອຍບໍ່? ຂ້າ້ນ້ອຍຢູ່ນີ້

ແລ້ວ” ແຕ່ເອລີຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າ ຈົ່ງກັບໄປນອນສາ” ຊາມູເອນກໍກັບຄືນໄປນອນ.
⁶ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເອີ້ນຊາມູເອນ ເທື່ອທີສອງ ລາວກໍລຸກຂຶ້ນອີກ ແລະໄປເວົ້າຕໍ່ເອລີວ່າ,
“ທ່ານເອີ້ນຂ້ານ້ອຍບໍ? ຂ້ານ້ອຍຢູ່ນີ້ແລ້ວ” ແຕ່ເອລີຕອບວ່າ, “ລູກເອີຍ ພໍບໍ່ໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າດອກ
ຈົ່ງກັບຄືນໄປນອນສາ.”

⁷ຊາມູເອນກໍຍັງບໍ່ທັນຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະວ່າພຣະອົງຍັງບໍ່ເຄີຍເວົ້າກັບລາວມາກ່ອນ.
⁸ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີ້ນຊາມູເອນອີກເທື່ອທີສາມ ລາວກໍລຸກຂຶ້ນອີກ ແລະໄປຖາມເອລີວ່າ, “ທ່ານ
ເອີ້ນຂ້ານ້ອຍບໍ? ຂ້ານ້ອຍຢູ່ນີ້ແລ້ວ.” ແລ້ວເອລີກໍເຂົ້າໃຈວ່າ ແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງ
ເອີ້ນເດັກຊາຍນີ້. ⁹ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ລາວວ່າ, “ຈົ່ງກັບຄືນໄປນອນສາ ແລະຖ້າວ່າເພິ່ນເອີ້ນ
ເຈົ້າອີກໃຫ້ເຈົ້າເວົ້າວ່າ, “ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງກຳລັງຟັງຢູ່ ຂໍພຣະອົງຊົງຮັບສັ່ງເທີນ” ແລ້ວ
ຊາມູເອນກໍກັບຄືນໄປນອນ.

¹⁰ຕໍ່ມາອີກ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເອີ້ນຢູ່ບ່ອນນັ້ນຄືແຕ່ກ່ອນວ່າ, “ຊາມູເອນ ຊາມູເອນ”
ຊາມູເອນກໍຕອບຂຶ້ນວ່າ, “ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງກຳລັງຟັງຢູ່ ຂໍພຣະອົງຊົງຮັບສັ່ງເທີນ.”
¹¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວຕໍ່ລາວວ່າ, “ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງທີ່ໜ້າຍ້ານຫລາຍຕໍ່ພວກອິສຣາເອນ ຖ້າ
ທຸກຄົນໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ແລ້ວ ຈະຕ້ອງຍ້ານກົວທີ່ສຸດ. ¹²ໃນມື້ນັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດຕາມຄຳເວົ້າທັງໝົດ
ຂອງເຮົາທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ຕໍ່ໜ້າຄອບຄົວເອລີ. ¹³ເຮົາໄດ້ບອກລາວແລ້ວວ່າ ເຮົາຈະລົງໂທດຄອບ-
ຄົວຂອງລາວຕະຫລອດໄປ ເພາະວ່າ ລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ດຳເນີນ ສ່ວນເອລີກໍຮູ້ຈັກວ່າພວກ
ເຂົາໄດ້ເວົ້າດັ່ງນັ້ນ ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ຫ້າມພວກເຂົາ. ¹⁴ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າຢ່າງໜັກແໜ້ນຕໍ່
ຄອບຄົວຂອງເອລີວ່າ ບໍ່ມີການບູຊາ ຫລືການຖວາຍໃດໆ ທີ່ຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາພົ້ນ
ຈາກຄວາມຜິດອັນຮ້າຍແຮງນີ້ໄດ້.”

¹⁵ຊາມູເອນນອນຫລັບໄປຈົນຮອດມື້ເຊົ້າ ແລ້ວໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປໄຂປະຕູພຣະວິຫານ ແຕ່ລາວບໍ່
ກ້າບອກນິມິດນີ້ແກ່ເອລີ. ¹⁶ເອລີຈຶ່ງເອີ້ນລາວວ່າ, “ຊາມູເອນ ລູກເອີຍ!” ຊາມູເອນຕອບວ່າ,
“ຂ້ານ້ອຍຢູ່ນີ້.” ¹⁷ເອລີໄດ້ຖາມລາວວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກເຈົ້າວ່າຢ່າງໃດ? ຢ່າປົດບັງພໍ່
ເລີຍ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ບອກພໍ່ໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຈົ້ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດເຈົ້າຢ່າງຮ້າຍ
ແຮງທີ່ສຸດ.” ¹⁸ດັ່ງນັ້ນ ຊາມູເອນຈຶ່ງບອກເພິ່ນທຸກຢ່າງໂດຍບໍ່ໄດ້ປົດບັງຫຍັງໝົດ ແລ້ວເອລີຈຶ່ງ
ເວົ້າວ່າ, “ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃຫ້ພຣະອົງເຮັດທຸກຢ່າງຕາມນ້ຳພຣະໂທຂອງພຣະອົງ
ເທີນ.”

¹⁹ໃນຂະນະທີ່ຊາມູເອນໃຫຍ່ຂຶ້ນນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງສະຖິດຢູ່ນຳລາວ ແລະຊົງເຮັດໃຫ້
ທຸກສິ່ງທີ່ຊາມູເອນໄດ້ເວົ້າອອກມານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ. ²⁰ດັ່ງນັ້ນ ຊາວອິສຣາເອນທຸກຄົນແຕ່
ເໜືອຕະຫລອດໃຕ້ຈຶ່ງຮູ້ຈັກວ່າ ຊາມູເອນ ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແທ້.
²¹ໃນເມືອງຊີໂລ ບ່ອນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງປະກົດຕໍ່ຊາມູເອນ ແລະຊົງກ່າວຕໍ່ລາວນັ້ນ
ພຣະອົງກໍຊົງປະກົດ ແລະກ່າວຕໍ່ລາວອີກ ເມື່ອຊາມູເອນເວົ້າຫຍັງ ຊາວອິສຣາເອນທຸກຄົນກໍ
ເຊື່ອຢັ້ງລາວ.

ບົດທີ 4

ສັດຕູຍົດເອົາຫີບຄຳສັນຍາ

¹ໃນເວລານັ້ນ ຊາວອິສຣາເອນໄດ້ອອກຮີບເສິກກັບພວກຟິລິດສະຕິນ ພວກອິສຣາເອນໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ເມືອງ ເອເບັນເອເຊ ສ່ວນພວກຟິລິດສະຕິນໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ເມືອງອາເຟັກ. ²ພວກຟິລິດສະຕິນໄດ້ຕັ້ງມສູ້ຮີບ ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢ່າງດຸເດືອດຈົນຕິຊະນະພວກອິສຣາເອນໄດ້ ໂດຍໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຕາຍໃນສະໜາມຮີບປະມານສີ່ພັນຄົນ.

³ເມື່ອພວກທີ່ເຫລືອຕາຍໄດ້ກັບຄືນຄ້າຍພັກ ຜູ້ນຳຊາວອິສຣາເອນຈຶ່ງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ “ນີ້ນີ້ ເປັນຫຍັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ຊາວຟິລິດສະຕິນ ຕິຊະນະພວກເຮົາ? ຈຶ່ງໄປເອົາຫີບຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາຈາກເມືອງຊີໂລ ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຮົາ ແລະຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກເງື່ອມມືຂອງສັດຕູ.

⁴ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສົ່ງຄົນໄປເມືອງຊີໂລ ເພື່ອນຳເອົາຫີບຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານ ຜູ້ຊົງປະທັບຢູ່ເທິງພຣະທີ່ນັ່ງລະຫວ່າງກາງເທວະດາເຄຣບນັນມາ ຝ່າຍໂຣບນີ ແລະຟິເນຣາດລູກຊາຍທັງສອງຂອງເອລີກຳມາພ້ອມຫີບຄຳສັນຍານັ້ນ. ⁵ເມື່ອຫີບຄຳສັນຍາມາຮອດ ພວກອິສຣາເອນກໍຮ້ອງສຽງດັງສະໜັ່ນຂຶ້ນຈົນແຜ່ນດິນສັ່ນສະເທືອນ.

⁶ເມື່ອພວກຟິລິດສະຕິນໄດ້ຍິນສຽງດັງສະໜັ່ນຫວັ່ນໄຫວນັ້ນ ຈຶ່ງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ຈົ່ງຟັງສຽງຮ້ອງໃນຄ້າຍຂອງຊາວເຮັບເຣີ ແມ ມັນແມ່ນຫຍັງແທ້? ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ວ່າຫີບຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາຮອດຄ້າຍພັກຊາວເຮັບເຣີແລ້ວ. ⁷ພວກເຂົາກໍພາກັນຢ້ານກົວ ແລະເວົ້າວ່າ, “ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຊ່ອຍໃນຄ້າຍພັກຂອງພວກເຂົາແລ້ວ ບັດນີ້ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເສຍໄຊແນ່ນອນ ເພາະພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍພົບເຫັນແບບນີ້ມາກ່ອນ. ⁸ແມ່ນໃຜຈະສາມາດຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າອົງນີ້ໄດ້? ແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງນີ້ແຫລະ ທີ່ໄດ້ຂ້າຊາວເອີຍບດ້ວຍໄພພິບັດນາໆຊະນິດຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ. ⁹ຊາວຟິລິດສະຕິນທັງຫລາຍເອີຍ ຈຶ່ງເຂັ້ມແຂງເທິນ ຈຶ່ງຕໍ່ສູ້ຢ່າງລູກຜູ້ຊາຍ ຫລືວ່າພວກເຮົາຈະເປັນທາດຂອງຊາວເຮັບເຣີດັ່ງທີ່ພວກເຂົາເຄີຍເປັນທາດຂອງພວກເຮົາ ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຕໍ່ສູ້ຢ່າງລູກຜູ້ຊາຍເທິນ.”

¹⁰ຝ່າຍພວກຟິລິດສະຕິນກໍຕໍ່ສູ້ຢ່າງພິລາດອາດຫານ ພວກອິສຣາເອນຈຶ່ງຟ່າຍແພ້ ແລະແຕກຫົນເມື່ອບ້ານເມືອງຂອງໃຜລາວ ທະຫານອິສຣາເອນໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍສາມສິບພັນຄົນ ຊຶ່ງເປັນການເສຍໄຊຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່. ¹¹ສ່ວນຫີບຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຖືກຍົດເອົາໄປໂຣບນີ ແລະຟິເນຣາດລູກຊາຍທັງສອງຂອງເອລີກຳຖືກຂ້າຕາຍ.

ເອລີເສຍຊີວິດ

¹²ໃນມື້ດຽວກັນນັ້ນ ມີຊາຍຕະກູນເປັນຢາມິນຄົນໜຶ່ງໄດ້ແລ່ນມາແຕ່ສະໜາມຮີບ ມາເມືອງຊີໂລດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ ລາວໄດ້ຈືກເສື້ອ ແລະເອົາຂີ້ດິນໂຮຍໃສ່ທົວ. ¹³ຊາຍຄົນນັ້ນມາໃນເມືອງເພື່ອບອກຂ່າວ ເມື່ອທຸກຄົນໄດ້ຍິນກໍຮ້ອງໃຫ້ດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈ ສ່ວນເອລີທີ່ກຳລັງນັ່ງຖ້າຢູ່ໃກ້ຫົນທາງ ພ້ອມທັງຄິດເປັນຫວ່າງນຳຫີບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

¹⁴ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຍິນສຽງອີກກະທົກນິກນອງຈຶ່ງຖາມຂຶ້ນວ່າ “ແມ່ນສຽງຫຍັງ” ຊາຍຄົນນັ້ນກໍ

ພ້າວແລ່ນມາບອກຂ່າວແກ່ເອລີ. ¹⁵(ໃນຂະນະນີ້ເອລີມີອາຍຸໄດ້ເກົ້າສິບແປດປີແລະຕາກໍບອດໝົດ).

¹⁶ຊາຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ມື້ນີ້ ຂ້ານ້ອຍໜີມາຈາກສະໜາມຮົບ ແລະໄດ້ແລ່ນມາບ່ອນນີ້” ເອລີຈຶ່ງຖາມລາວວ່າ, “ລູກເອີຍ ມີເລື່ອງຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?” ¹⁷ຄົນນຳຂ່າວຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງຕອບວ່າ ພວກຟິລິດສະຕິນໄດ້ໄລ່ພວກອິສຣາເອນ ແຕກຜາຍໜີໄປ ມັນເປັນການຜ່າຍແພ່ຢ່າງໜ້າຢ້ານທີ່ສຸດສຳລັບພວກເຮົາ ຢູ່ໃນເຫດການນັ້ນ ໂຮບນີ ແລະຟິເນຣາດ ລູກຊາຍທັງສອງຂອງທ່ານກໍຖືກຂ້າຕາຍ ແລະຫີບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກໍຖືກຍຶດໄປ.”

¹⁸ຝ່າຍເອລີ ຊຶ່ງນັ່ງຢູ່ໃກ້ປະຕູພຣະວິຫານ ເມື່ອຊາຍຄົນນັ້ນເວົ້າເຖິງຫີບຄຳສັນຍາ ເພິ່ນກໍທາງາຍຫລັງລົງຈົນຄໍຫັກຕາຍ ເພາະວ່າເພິ່ນເປັນຄົນເຖົ້າ ແລະຕຸ້ຍ ເອລີເປັນຜູ້ປົກຄອງພວກອິສຣາເອນ ເປັນເວລາສີ່ສິບປີ.

ເມຍຟິເນຣາດເສຍຊີວິດ

¹⁹ລູກໃພ້ຂອງເອລີ ຜູ້ເປັນເມຍຂອງຟິເນຣາດ ຊຶ່ງກຳລັງຖືພາ ແລະໃກ້ຈະອອກແລ້ວ ເມື່ອນາງໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າຫີບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຍຶດ ແລະພໍ່ປູ່ກັບຜົວຂອງຕົນກໍເສຍຊີວິດແລ້ວ ໃນທັນໃດນັ້ນ ດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈ ນາງກໍເຈັບທ້ອງ ແລະເກີດລູກອອກມາ. ²⁰ນາງກຳລັງຈະສິ້ນໃຈຕາຍ ແຕ່ພວກຜູ້ຍິງທີ່ພວມຊົດຊ່ວຍນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ເຈົ້າໄດ້ລູກຊາຍໄດ້! ຈຶ່ງເຮັດໃຈໃຫ້ເຂັ້ມແຂງເອົາໄວ້” ແຕ່ນາງບໍ່ໄດ້ຟັງ ຫລືຕອບຢ່າງໃດໝົດ.

²¹ນາງໄດ້ໃສ່ຊື່ເດັກນັ້ນວ່າ ອິຣາບົດ ທີ່ແປວ່າ “ລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈາກພວກອິສຣາເອນໄປແລ້ວ” ຊຶ່ງພາຍເຖິງຫີບຄຳສັນຍາຖືກຍຶດໄປ ແລະພໍ່ປູ່ກັບຜົວຂອງນາງກໍເສຍຊີວິດ ²²ນາງໄດ້ກ່າວວ່າ “ລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈາກພວກອິສຣາເອນໄປແລ້ວ ເພາະວ່າ ຫີບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຖືກຍຶດໄປ”.

ບົດທີ 5

ຄົນຟິລິດສະຕິນຖືກສາບແຊ່ງຍ້ອນຫີບຄຳສັນຍາ

¹ຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ຍຶດເອົາຫີບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄປ ແລະໄດ້ຫາມຫີບນັ້ນອອກຈາກເອເບັນເອເຊໄປເມືອງ ອາຊະໂດດ ²ພວກຟິລິດສະຕິນໄດ້ນຳເອົາຫີບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄປໄວ້ໃນພະວິຫານຂອງພະດາໂກນ ໂດຍວາງໄວ້ທາງຂ້າງຮູບພະດາໂກນ ³ໃນມື້ໜ້າມາ ເມື່ອຊາວເມືອງອາຊະໂດດໄດ້ລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າ ເບິ່ງແມ, ຮູບພະດາໂກນໄດ້ລົ້ມຂວ້າໜ້າລົງພື້ນດິນ ຕໍ່ໜ້າຫີບຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພວກເຂົາໄດ້ຍົກຮູບພະດາໂກນ ຂຶ້ນຕັ້ງໄວ້ບ່ອນເກົ່າ ⁴ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາຕື່ນແຕ່ເຊົ້າໃນມື້ໜ້າມາ ເບິ່ງແມ, ຮູບພະດາໂກນໄດ້ລົ້ມຂວ້າໜ້າລົງພື້ນດິນ ຕໍ່ໜ້າຫີບຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກ, ຫົວຂອງພະດາໂກນ ແລະມືທັງສອງຖືກຕັດອອກໄປວາງໄວ້ຢູ່ຕີນປະຕູ ເຫລືອຢູ່ແຕ່ລະຕົວຂອງຮູບພະດາໂກນເທົ່ານັ້ນ. ⁵ເພາະເຫດນີ້ເອງ ປະໂລຫິດຂອງພະດາໂກນ ແລະຜູ້ທີ່ເຂົ້າໄປໃນວິຫານຂອງພະດາໂກນ ຈຶ່ງບໍ່ຢຽບປະຕູພະວິຫານຂອງພະດາໂກນຢູ່ເມືອງອາຊະໂດດ ຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້.

⁶ພຣະຫັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ເໜືອປະຊາຊົນ ອາຊະໂດດ ຢ່າງໜັກ, ພຣະອົງຊົງທຳລາຍພວກເຂົາ ແລະຂຽນຕົວພວກເຂົາພ້ອມ ທັງຊາວອາຊະໂດດ ແລະບໍລິເວນໃກ້ຄຽງເມືອງນັ້ນດ້ວຍຕຸ່ມຝີຢ່າງຮ້າຍແຮງ ⁷ເມື່ອຊາວເມືອງອາຊະໂດດໄດ້ເຫັນເຫດການຢ່າງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ຢ່າໃຫ້ທົບຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຊາວ ອິສຣາເອນ ຢູ່ກັບພວກເຮົາເລີຍ ເພາະວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຢູ່ເໜືອພວກເຮົາ ແລະຢູ່ເໜືອພະດາໂກນ ພະຂອງພວກເຮົາຢ່າງຮ້າຍແຮງ.”

⁸ສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໃຊ້ຄົນໄປເອີ້ນບັນດາເຈົ້ານາຍທັງຫລາຍຂອງພວກຟິລິດສະຕິນ ມາປະຊຸມກັນ ແລະກ່າວວ່າ “ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບທົບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຊາວ ອິສຣາເອນນີ້” ພວກເຂົາຕອບວ່າ “ໃຫ້ພວກເຮົານຳທົບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຊາວ ອິສຣາເອນໄປຍັງເມືອງກັດ” ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງນຳທົບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຊາວ ອິສຣາເອນໄປບ່ອນນັ້ນ.

⁹ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ນຳທົບຄຳສັນຍາໄປເມືອງກັດ, ພຣະຫັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດເມືອງນັ້ນ ໂດຍເຮັດໃຫ້ເກີດມີຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຂຽນຕົວຊາວເມືອງນັ້ນ ທັງເດັກນ້ອຍ ແລະຜູ້ໃຫຍ່ ຄືໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຕຸ່ມຝີຂັ້ນຮ້າຍແຮງ. ¹⁰ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສົ່ງທົບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄປຍັງເມືອງ ເອັກໂຣນ ແລະຢູ່ມາ ເມື່ອທົບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງເມືອງ ເອັກໂຣນ ແລ້ວ ຊາວເມືອງ ເອັກໂຣນ ກໍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ “ພວກເຂົາໄດ້ນຳທົບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຊາວ ອິສຣາເອນ ມາໃຫ້ເຮົາເພື່ອຈະຂ້າພວກເຮົາ ແລະປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາ” ¹¹ເພາະສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສົ່ງຄົນໄປເອີ້ນເຈົ້ານາຍຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນທັງໝົດມາປະຊຸມ ແລະກ່າວວ່າ “ຈົ່ງສົ່ງທົບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຊາວ ອິສຣາເອນ ໄປແລະນຳເອົາທົບນັ້ນກັບໄປໄວ້ບ່ອນເກົ່າສາ, ເພື່ອທົບນັ້ນຈະ ບໍ່ຂ້າພວກເຮົາ ແລະປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາ” ເພາະວ່າທົບທັງເມືອງມີຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍຫລາຍ, ພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ຢູ່ບ່ອນນັ້ນກໍໜັກຫລາຍ ¹²ຈຳນວນຄົນທີ່ເຫລືອຕາຍກໍເປັນຕຸ່ມຝີຂັ້ນຮ້າຍແຮງ ແລະສຽງຮ້ອງຂອງຊາວເມືອງນັ້ນກໍຂຶ້ນໄປສູ່ສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ.

ບົດທີ 6

ຄົນຟິລິດສະຕິນສົ່ງທົບຄຳສັນຍາໄປຫາໂຢຊວຍຊາວເບັດ-ເຊເມດ

¹ທົບຄຳສັນຍາຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນປະເທດຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ ເປັນເວລາເຈັດເດືອນ ²ຄົນຟິລິດສະຕິນກໍເຊີນພວກປະໂລທິດ ແລະພວກໂຫລາຈານ^[1] ມາ ແລະຖາມວ່າ “ພວກເຮົາຄວນຈະ ເຮັດຢ່າງໃດກັບທົບຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ? ຂໍບອກພວກເຮົາແດ່ວ່າຈະສົ່ງທົບກັບໄປໄວ້ຢູ່ບ່ອນເກົ່າໄດ້ຢ່າງໃດ?”

³ພວກເຂົາຕອບວ່າ “ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຈະສົ່ງທົບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຊາວ ອິສຣາ-

[1] ໝໍທານວາຍ

ເອນກັບຄືນໄປນັ້ນຢ່າໄດ້ໄປດ້ວຍມືເປົ່າ, ຢ່າລືມເອົາເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ໂທດບາບໄປນຳ ເພື່ອຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລ້ວພວກທ່ານຈະຫາຍຈາກພະຍາດທີ່ເປັນຢູ່ ແລະພວກທ່ານຈະຮູ້ວ່າຍ້ອນສາຍເຫດໃດພຣະທັດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຍົກຍ້າຍພົນໄປຈາກພວກທ່ານ” ⁴ແລະພວກເຂົາຖາມວ່າ “ພວກເຮົາຈະເອົາຫຍັງເປັນເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ໂທດບາບທີ່ພວກເຮົາຄວນຈະຕ້ອງຖວາຍແກ່ພຣະອົງ? “ພວກເຂົາຕອບວ່າ “ເຮັດຮູບຕຸ່ມຜືຂັ້ນຮ້າຍແຮງທີ່ເປັນທອງຄຳຫ້າຮູບ ແລະຮູບໜູເຮັດດ້ວຍທອງຄຳຫ້າຮູບຕາມຈຳນວນເຈົ້ານາຍຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ ເພາະວ່າໂຣກລະບາດຊະນິດດຽວກັນໄດ້ມາທຳລາຍພວກທ່ານ ແລະເຈົ້ານາຍຂອງພວກທ່ານ.

⁵ທ່ານຕ້ອງເຮັດຮູບຕຸ່ມຜືຂັ້ນຮ້າຍແຮງຂອງທ່ານ ແລະຮູບໜູທີ່ໄດ້ທຳລາຍປະເທດຂອງພວກທ່ານ ແລະຈົ່ງຖວາຍສະຫງ່າລາສີແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສຣາເອນ ເຫດວ່າພຣະອົງຈະໄຜດໃຫ້ພຣະທັດຂອງພຣະອົງເປົ່າໄປຈາກພວກທ່ານ, ຈາກຮູບພະທັງຫລາຍ ແລະປະເທດຂອງພວກທ່ານ ⁶ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງມີຈິດໃຈທີ່ແຂງກະດ້າງເໝືອນກັບຊາວເອຢິບ ແລະກະສັດຟາຣາໂອ; ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງລິດເດດອຳນາດໃນທ່າມກາງພວກເຂົາ ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊົນພວກນັ້ນໄປ ແລະພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍຈາກໄປ ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ⁷ບັດນີ້ ຈົ່ງຕຽມເອົາກວຽນໃໝ່ເຫລັ້ມໜຶ່ງມາທຽມເຂົ້າກັບແມ່ງົວຄູ່ໜຶ່ງຊຶ່ງລູກຂອງມັນກຳລັງກິນນົມຢູ່ ຍັງບໍ່ເຄີຍເຂົ້າ ທຽມແອກມາຈັກເທື່ອ, ຈົ່ງເອົາແມ່ງົວມາທຽມກວຽນແລ້ວເອົາລູກຂອງມັນຂັງໄວ້ໃນຄອກໃຫ້ພົ້ນຈາກແມ່ຂອງມັນ ⁸ຈົ່ງເອົາທິບຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວາງໄວ້ເທິງກວຽນ ແລະວາງເຄື່ອງທອງຄຳຂຶ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈະຖວາຍບູຊາໂຖ່ໂທດບາບນັ້ນໄວ້ໃນທິບນ້ອຍໜ່ວຍໜຶ່ງແລະວາງໄວ້ທາງຂ້າງທິບຄຳສັນຍາ ແລ້ວປ່ອຍໃຫ້ມັນໄປ ⁹ແລະພວກທ່ານຈົ່ງສັ່ງເກດເບິ່ງວ່າ ຖ້າກວຽນນັ້ນຂຶ້ນໄປທາງເຂດແດນຂອງມັນເອງໄປຫາເມືອງເບັດ-ເຊເມັດກໍແມ່ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດເຫດການອັນຕະລາຍທີ່ຮ້າຍແຮງແກ່ພວກເຮົາ, ຖ້າບໍ່ເປັນໄປຕາມນັ້ນ ພວກເຮົາກໍຈະຮູ້ວ່າບໍ່ແມ່ນພຣະທັດຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ຕີພວກເຮົາ ແຕ່ວ່າເປັນເຫດຮ້າຍທີ່ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນແກ່ພວກເຮົາເອງ.”

¹⁰ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍປະຕິບັດຕາມ ໂດຍນຳເອົາແມ່ງົວຄູ່ໜຶ່ງມາທຽມເຂົ້າກັບກວຽນ ແລ້ວຂັງລູກຂອງມັນໄວ້ໃນຄອກ ¹¹ແລະພວກເຂົາກໍວາງທິບຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄວ້ເທິງກວຽນ ພ້ອມກັບທິບນ້ອຍທີ່ມີຮູບໜູຄຳ ແລະຮູບຜີທີ່ພວກເຂົາເປັນ ¹²ແມ່ງົວກໍຢ່າງຊີ້ໄປຕາມທາງມັ່ງໜ້າໄປສູ່ເມືອງເບັດ-ເຊເມັດ ໂດຍຢ່າງໄປຕາມທາງເສັ້ນດຽວທັງຢ່າງທັງຮ້ອງແລະ ມັນບໍ່ໄດ້ລົງວຂວາບໍ່ໄດ້ລົງວຊ້າຍ, ບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນກໍຕິດຕາມແມ່ງົວນັ້ນໄປຈົນຮອດເຂດແດນເມືອງ ເບັດ-ເຊເມັດ.

¹³ຝ່າຍຊາວເມືອງເບັດ-ເຊເມັດກຳລັງພາກັນກ່ຽວເຂົ້າຢູ່ຕາມຮ່ອມພູ, ເມື່ອພວກເຂົາເຖີຍໜ້າຂຶ້ນກໍເຫັນທິບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາພາກັນຊິ້ນຊົມຍິນດີເມື່ອໄດ້ເຫັນທິບນັ້ນ ¹⁴ກວຽນນັ້ນໄດ້ເຂົ້າໄປຮອດນາຂອງທ່ານ ໂຢຊວຍ ຊາວເບັດ-ເຊເມັດ ແລະຢຸດຢູ່ໃກ້ໂງ່ນຫີນໃຫຍ່ກ້ອນໜຶ່ງທີ່ຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ແລະພວກເຂົາໄດ້ມ້າງເອົາໄມ້ກວຽນເພື່ອເປັນພື້ນ ແລະຂ້າແມ່ງົວເປັນເຄື່ອງຜ້າບູຊາຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ¹⁵ແລະຄົນເລວີໄດ້ເອົາທິບຄຳສັນຍາຂອງພຣະ-

ຜູ້ເປັນເຈົ້າລົງມາ ແລະທົບນ້ອຍທີ່ຢູ່ທາງຂ້າງຊຶ່ງມີເຄື່ອງທອງຄຳ ແລະພວກເຂົາໄດ້ວາງທົບທັງສອງເທິງໂງ່ນຫີນໃຫຍ່ ແລ້ວຊາວເບັດ-ເຊເມັດກໍຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາອື່ນໆແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນມື້ນັ້ນ ¹⁶ແລະເມື່ອເຈົ້ານາຍຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນຫ້າຄົນນັ້ນໄດ້ເຫັນເຫດການນັ້ນແລ້ວ ພວກເຂົາກໍກັບຄືນໄປເມືອງເອັກໂຮນໃນມື້ນັ້ນ.

¹⁷ຄຳທີ່ເປັນຮູບຖຸ່ມຝັກຮູບຊຶ່ງພວກຟິລິດສະຕິນ ຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ໂທດບາບ ແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສຳລັບຫ້າເມືອງຄື: ເມືອງອາຊະໂດດ, ເມືອງຄາຊາ, ເມືອງອາຊະກາໂລນ, ເມືອງກັດ, ເມືອງເອັກໂຮນ. ¹⁸ສ່ວນຮູບໝູຄຳແມ່ນສຳລັບເມືອງຂອງພວກຟິລິດສະຕິນທີ່ເປັນເມືອງຂອງເຈົ້ານາຍທັງຫ້າຕັ້ງແຕ່ເມືອງທີ່ມີກຳແພງອ້ອມຈົນຮອດບັນດາບ້ານນອກ ແລະຈົນຮອດໂງ່ນຫີນໃຫຍ່ແຫ່ງອາເບັນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ປົງທົບຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄວ້; ຫີນນັ້ນກໍຍັງຢູ່ທີ່ໃນທົ່ງນາຂອງ ໂຢຊວຍຊາວເບັດ-ເຊເມັດຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້.

¹⁹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໂຈມຕີຊາວເບັດ-ເຊເມັດ ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ເບິ່ງຂ້າງທົບຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຊີວິດພວກເຂົາເຈັດສິບຄົນຈາກພວກນັ້ນ ແລະປະຊາຊົນກໍຮ້ອງໄທ້ໂສກເສົ້າໄວ້ທຸກ ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານຊີວິດປະຊາຊົນເປັນຈຳນວນຫລາຍ ²⁰ແລ້ວຊາວເບັດ-ເຊເມັດຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ຜູ້ໃດສາມາດຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າອົງບໍລິສຸດອົງນີ້ໄດ້ ແລະຈາກບ່ອນນີ້ພຣະອົງຈະສະເດັດໄປຫາຜູ້ໃດ?”

²¹ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາຊາວເມືອງກິຣິຢາດ-ເຢອາຣິມວ່າ “ຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ສົ່ງທົບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືນມາແລ້ວ ຈົ່ງລົງມາເອົາທົບຄຳສັນຍາຂຶ້ນໄປຢູ່ນຳພວກທ່ານສາ.”

ບົດທີ 7

ຊາມເອນປົກຄອງປະເທດອິສຣາເອນ

¹ຊາວເມືອງກິຣິຢາດ-ເຢອາຣິມ ໄດ້ເອົາທົບຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປໄວ້ໃນເຮືອນຂອງອາບິນາດາບ ຢູ່ເທິງພູນ້ອຍ ພວກເຂົາໄດ້ສະຖາປານາ ເອເລອາຊາ ລູກຊາຍຂອງລາວໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໜ້າທີ່ເບິ່ງແຍງທົບຄຳສັນຍານີ້.

²ທົບຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖືກຮັກສາໄວ້ຢູ່ທີ່ເມືອງກິຣິຢາດ-ເຢອາຣິມ ເປັນເວລາດົນນານເຖິງຊາວປີ ໃນເວລານັ້ນ ຊາວອິສຣາເອນທຸກຄົນໄດ້ຮ້ອງໄທ້ຄຳຄວນ ຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ³ຊາມເອນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຊາວອິສຣາເອນວ່າ, “ຕ້າພວກເຈົ້າຈະກັບຄືນມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ ພວກເຈົ້າຕ້ອງກຳຈັດພະຕ່າງໆ ຂອງຊາວຕ່າງດ້າວ ແລະຮູບພະອັດຊະໂຕເຣດນັ້ນເສຍ ແລ້ວຈຶ່ງອຸທິດຕົນຖວາຍແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະນະມັດສະການພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຈະຊ່ອຍຊີວິດພວກເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງພວກຟິລິດສະຕິນ.” ⁴ດັ່ງນັ້ນ ພວກອິສຣາເອນຈຶ່ງທຳລາຍຮູບພະບາອານ ແລະຮູບພະອັດຊະໂຕເຣດຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວໄດ້ນະມັດສະການແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

⁵ແລ້ວຊາມເອນກໍບອກຊາວອິສຣາເອນທຸກຄົນວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄປໂຮມກັນຢູ່ທີ່

ເມືອງມິດຊະປາ ແລະຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ຂ້ອຍຈະອ້ອນວອນຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສຳລັບພວກເຈົ້າ.”⁶ ດັ່ງ-ນັ້ນ ພວກເຂົາທຸກຄົນຈຶ່ງໄປໂຮມກັນຢູ່ທີ່ເມືອງມິດຊະປາ ພວກເຂົາໄດ້ຕັກເອົານໍ້າ ແລະຖອກຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຖືສິນອົດອາຫານຕະຫລອດມື້ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ” ສ່ວນຊາມູເອນກໍຢູ່ທີ່ເມືອງມິດຊະປາ ແລະປົກຄອງຊາວອິສຣາເອນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

⁷ເມື່ອພວກຟິລິດສະຕິນ ໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າພວກອິສຣາເອນທ້ອນໂຮມກັນຢູ່ທີ່ເມືອງມິດຊະປາ ຫົວໜ້າຊາວຟິລິດສະຕິນ ພ້ອມທັງທະຫານຈຳນວນໜຶ່ງກໍຕຽມອອກໄປໂຈມຕີພວກເຂົາ ເມື່ອພວກອິສຣາເອນໄດ້ຍິນຂ່າວເລື່ອງນີ້ກໍພາກັນຢ້ານກົວ. ⁸ແລະເວົ້າຕໍ່ຊາມູເອນວ່າ, “ຈົ່ງອ້ອນ-ວອນຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອພຣະອົງຈະຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກການໂຈມຕີຂອງພວກຟິລິດສະຕິນ.” ⁹ຊາມູເອນໄດ້ຂ້າແກະນ້ອຍ ແລະເຜົາໝິດທັງໂຕຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພິ່ນໄດ້ອ້ອນວອນຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຊ່ວຍເຫລືອພວກອິສຣາເອນ ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງຕອບຄຳອ້ອນວອນຂອງເພິ່ນ.

¹⁰ໃນຂະນະທີ່ຊາມູເອນກຳລັງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຢູ່ນັ້ນ ຊາວຟິລິດສະຕິນກໍເຄື່ອນທັບເຂົ້າມາໂຈມຕີ ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຍິນສຽງພ້າຮ້ອງອັນໜ້າຢ້ານ ພວກເຂົາຈຶ່ງສັບສົນວຽນວາຍ ແລະຜ່າຍແພ້ໜີໄປ. ¹¹ພວກອິສຣາເອນ ກໍຍົກຂະບວນອອກມາຈາກເມືອງມິດຊະປາ ໄລ່ຕິດຕາມພວກເຂົາຈົນໄປຮອດບ້ານ ເບັດ-ຄາ ແລະຂ້າພວກເຂົາຕາຍຢາຍໄປຕາມທາງ.

¹²ແລ້ວຊາມູເອນ ຈຶ່ງເອົາກ້ອນຫີນໜຶ່ງກ້ອນມາຕັ້ງຂຶ້ນຢູ່ລະຫວ່າງເມືອງມິດຊະປາ ແລະເມືອງເຊນ ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຊ່ວຍເຫລືອພວກຂ້ານ້ອຍມາຈົນຮອດບ່ອນນີ້” ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໃສ່ຊື່ກ້ອນຫີນນັ້ນວ່າເອເບັນເອເຊ ໝາຍຄວາມວ່າ “ກ້ອນຫີນຊ່ວຍເຫລືອ” ¹³ພວກຟິລິດສະຕິນຜ່າຍແພ້ ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາບຸກລຸກເຂດແດນຂອງຊາວອິສຣາເອນອີກ ໃນເວລາທີ່ຊາມູເອນຍັງມີຊີວິດຢູ່.

¹⁴ທຸກໆ ຫົວເມືອງຕັ້ງແຕ່ເມືອງເອັກໂຮນ ຈົນຮອດເມືອງກັດ ບ່ອນທີ່ພວກຟິລິດສະຕິນຍຶດເອົາໄປນັ້ນ ກໍໄດ້ກັບຄືນມາເປັນຂອງພວກອິສຣາເອນ ແລະ ຊາວອິສຣາເອນກໍໄດ້ເຂດແດນຂອງພວກເຂົາຄືນໝົດແລ້ວ ຄວາມສະຫງົບສຸກຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງຊາວອິສຣາເອນ ແລະຊາວການາອານ. ¹⁵ຊາມູເອນໄດ້ປົກຄອງອິສຣາເອນຕະຫລອດຊົ່ວຊີວິດຂອງເພິ່ນ. ¹⁶ທຸກໆປີເພິ່ນຕ້ອງໄປເມືອງເບັດເອນ ເມືອງກິນການ ແລະເມືອງມິດຊະປາ ເພາະເພິ່ນມີໜ້າທີ່ປົກຄອງໃນເມືອງເຫລົ່ານີ້. ¹⁷ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ກັບຄືນເມືອເຮືອນຂອງເພິ່ນທີ່ເມືອງຮາມາ ໃນເມືອງນີ້ເພິ່ນເປັນຜູ້ປົກຄອງເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະເພິ່ນໄດ້ສ້າງແກ່ນບູຊາຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄວ້ໃນທີ່ນັ້ນດ້ວຍ.

ບົດທີ 8

ປະຊາຊົນຮ້ອງຂໍເອົາເຈົ້າຊີວິດ

1 ເມື່ອຊາມເອນເຖົ້າແກ່ແລ້ວ ເພິ່ນໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນປົກຄອງປະເທດອິສຣາເອນແທນ. 2 ຜູ້ອ້າຍຊື່ວ່າ ໂຢເອນ ແລະຜູ້ນ້ອງຊື່ວ່າອາບິຢາ ພວກເຂົາທັງສອງປົກຄອງທີ່ເມືອງເບເອ-ເຊ-ບາ. 3 ແຕ່ວ່າພວກເຂົາບໍ່ປະພຶດຕາມແບບຢ່າງຂອງພໍ່ ພວກເຂົາສົນໃຈນຳແຕ່ເລື່ອງເງິນຄຳເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຮັບເອົາສິນບົນ ແລະບໍ່ໄດ້ຕັດສິນຄວາມຢ່າງສັດຊື່.

4 ແລ້ວພວກເຈົ້ານາຍອິສຣາເອນທຸກຄົນກໍປະຊຸມກັນ ແລ້ວພາກັນໄປຫາຊາມເອນທີ່ເມືອງຣາມາ ແລະເວົ້າຕໍ່ເພິ່ນວ່າ, 5 “ທ່ານເອີຍ ທ່ານກໍເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວ ລູກຊາຍຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ປະພຶດຕາມແບບຢ່າງຂອງທ່ານເລີຍ ສະນັ້ນ ຂໍທ່ານຈົ່ງແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າຊີວິດໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງພວກຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອນດັ່ງປະເທດອື່ນໆ ທີ່ພວກເຂົາປົກຄອງກັນ.

6 ຊາມເອນໄດ້ເສຍໃຈໃນເລື່ອງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຂໍເອົາເຈົ້າຊີວິດ ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງອ້ອນ-ວອນຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. 7 ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຟັງທຸກສິ່ງທີ່ປະຊາຊົນເວົ້າຕໍ່ເຈົ້າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະຖົມເຈົ້າ ແຕ່ໄດ້ປະຖົມເຮົາຕ່າງຫາກ ໂດຍບໍ່ຍອມໃຫ້ເຮົາເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໄປ. 8 ນັບຕັ້ງແຕ່ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຂົາອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ ພວກເຂົາໄດ້ຫ່າງເຫີນຈາກເຮົາ ແລະໄປນະມັດສະການພະອື່ນ ດຽວນີ້ ພວກເຂົາກຳລັງປະພຶດຕໍ່ເຮົາດັ່ງທີ່ພວກເຂົາເຄີຍໄດ້ປະພຶດຢູ່ເລື້ອຍໆ. 9 ສະນັ້ນ ຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ພວກເຂົາຂໍ ແຕ່ຈົ່ງຕັກເຕືອນພວກເຂົາຢ່າງໜັກແໜ້ນ ແລະອະທິບາຍໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ເຈົ້າຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນຈະປົກຄອງພວກເຂົາຢ່າງໃດ?”

10 ຊາມເອນ ຈຶ່ງບອກທຸກໆ ສິ່ງແກ່ປະຊາຊົນທີ່ຢາກມີເຈົ້າຊີວິດນັ້ນ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໄວ້ກັບເພິ່ນ. 11 ຊາມເອນເວົ້າວ່າ “ເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຈະປົກຄອງພວກເຈົ້າດັ່ງນີ້ ພະອົງຈະເອົາລູກຊາຍຂອງພວກເຈົ້າໄປເປັນທະຫານ ບາງຄົນຈະຂັບລົດຮີບ ບາງຄົນຈະເປັນທະຫານມ້າ ແລະເປັນທະຫານໜ່ວຍກ້າຕາຍ. 12 ພະອົງຈະແຕ່ງຕັ້ງເອົາບາງຄົນໃຫ້ເປັນນາຍພັນ ບາງຄົນເປັນນາຍຮ້ອຍ ລູກຊາຍຂອງພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງໂຖນາ ກຸ່ງເຂົ້າໃຫ້ເພິ່ນ ແລະເຮັດອາວຸດ ກັບເຄື່ອງຮົບປະຈຳລົດຮີບຂອງພະອົງດ້ວຍ. 13 ສ່ວນລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງແຕ່ງນ້ຳຫອມເຮັດວຽກເປັນແມ່ຄົວ ແລະເປັນຜູ້ເຮັດຂະໜົມ. 14 ພະອົງຈະເອົາທັງນາທີ່ດີທີ່ສຸດເອົາສວນອະງຸ່ນຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ນາຍທະຫານ ແລະບັນດາຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງ. 15 ພະອົງຈະຫັກເອົາໜຶ່ງສ່ວນສິບຂອງເຂົ້າ ແລະໝາກອະງຸ່ນຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ນາຍທະຫານ ແລະບັນດາຂ້າລາຊະການອື່ນໆ ຂອງພະອົງ. 16 ພະອົງຈະເອົາພວກຄົນໃຊ້ກັບຝູງງົວທັງາມ ແລະຝູງລໍຂອງພວກເຈົ້າມາໃຊ້ເຮັດວຽກສຳລັບພະອົງ. 17 ພະອົງຈະຫັກເອົາໜຶ່ງສ່ວນສິບຈາກຝູງສັດຂອງພວກເຈົ້າ ພວກເຈົ້າຈະເປັນທາດຂອງພະອົງ. 18 ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ ພວກເຈົ້າຈະຄວນຄາງຢ່າງແສນສາຫັດຍ້ອນເຈົ້າຊີວິດທີ່ພວກເຈົ້າເລືອກເອົາເອງນັ້ນ ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຟັງຄຳຮ້ອງຂອງພວກເຈົ້າ.”

19 ຝ່າຍປະຊາຊົນບໍ່ໄດ້ຟັງຄວາມຂອງຊາມເອນ ພວກເຂົາພາກັນຕອບວ່າ, “ບໍ່! ພວກຂ້າ-

ນ້ອຍຕ້ອງການເຈົ້າຊີວິດ. ²⁰ເພື່ອວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຈະກາຍເປັນເໝືອນຊົນຊາດອື່ນ ແລະເພື່ອວ່າເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈະປົກຄອງພວກຂ້ານ້ອຍເອງ ແລະຈະຊົງນຳໜ້າພວກຂ້ານ້ອຍອອກໄປຕີເສິກ.”

²¹ຊາມູເອນໄດ້ຟັງເລື່ອງຕ່າງໆ ທີ່ພວກເຂົາເວົ້າມາແລ້ວ ກໍນຳເອົາເລື່ອງນີ້ທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ²²ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ຈົ່ງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ ແລະແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າຊີວິດໃຫ້ພວກເຂົາ” ແລ້ວຊາມູເອນຈຶ່ງບອກໃຫ້ຊາວອິສຣາເອນທຸກຄົນກັບຄືນເມືອບ້ານ.

ບົດທີ 9

ຊາອູນໄປພົບຊາມູເອນ

¹ຍັງມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຈາກຕະກູນເບັນຢາມິນຊື່ວ່າກິເຊ ເປັນລູກຂອງອາບິເອນ ອາບິເອນເປັນລູກຂອງເຊໂຣ ຫລານຂອງເບໂກຣັດ ແລະເຫລັ້ນຂອງອາຟິຍາ. ²ກິເຊເປັນຄົນທີ່ຮັ່ງມີ ແລະມີຊື່ສຽງ ລາວມີລູກຊາຍຊື່ວ່າຊາອູນ ຊາອູນເປັນຊາຍໜຸ່ມທີ່ສະຫງ່າງາມ ໃນອິສຣາເອນບໍ່ມີໃຜສູງ ແລະງາມເໝືອກວ່າລາວ.

³ເມື່ອຂໍຂອງກິເຊໄດ້ເສຍ ລາວຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຊາອູນວ່າ, “ຈົ່ງໄປຊອກຫາລໍ ແລະນຳເອົາຄົນໃຊ້ຜູ້ໜຶ່ງໄປນຳ.” ⁴ພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານພູນ້ອຍເມືອງເອຟຣາຍິມ ແລະເຂດແດນຊາລິຊາ ແຕ່ກໍບໍ່ພົບດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຜ່ານໄປທາງເຂດແດນຊາອາລິມ ແຕ່ກໍບໍ່ພົບອີກ ແລ້ວພວກເຂົາຈຶ່ງຜ່ານໄປທາງເຂດແດນເບັນຢາມິນ ແຕ່ກໍບໍ່ພົບເຊັ່ນກັນ.

⁵ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າມາຮອດເຂດແດນຊູບ ຊາອູນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຄົນໃຊ້ວ່າ, “ພວກເຮົາພາກັນກັບບ້ານເທາະ! ບາງທີພໍ້ຂ້ອຍອາດເຊົາຄິດເປັນຫ່ວງນຳລໍແລ້ວ ແຕ່ເພິ່ນອາດເປັນຫ່ວງນຳພວກເຮົາຫລາຍກວ່າ.” ⁶ຄົນໃຊ້ຕອບວ່າ, “ຖ້າກ່ອນ ໃນເມືອງນີ້ຍັງມີຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຄົນໜຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນຄົນທີ່ໜ້າເຄົາລົບ ແລະນັບຖືທີ່ສຸດ ເພາະວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນເວົ້ານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນໄປຫາເພິ່ນ ບາງທີເພິ່ນອາດບອກບ່ອນທີ່ລໍຢູ່ ແລະພວກເຮົາກໍຈະພົບມັນໄດ້.” ⁷ຊາອູນຖາມຂຶ້ນວ່າ, “ຖ້າພວກເຮົາໄປຫາເພິ່ນ ເຮົາຈະມີຫຍັງໃຫ້ເພິ່ນ ເຂົາກໍບໍ່ມີເຫລືອຢູ່ໃນຫໍ່ແລ້ວ ແລະພວກເຮົາກໍບໍ່ມີຫຍັງຈັກແນວເລີຍທີ່ຈະເອົາໄປໃຫ້ເພິ່ນ ພວກເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດ?” ⁸ຄົນໃຊ້ຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍມີເງິນຢູ່ຫລຽນໜຶ່ງພໍທີ່ຈະໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ຢູ່ ແລະເພິ່ນກໍຈະບອກບ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະພົບລໍນັ້ນວ່າຢູ່ໃສ.”

⁹⁻¹¹ຊາອູນເວົ້າອີກວ່າ, “ເປັນຄວາມຄິດທີ່ດີ ພວກເຮົາພາກັນໄປເທາະ” ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄປຍັງເມືອງບ່ອນທີ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ ພວກເຂົາໄດ້ພົບຍິງສາວບາງຄົນອອກມາຕັກນ້ຳ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖາມຍິງສາວນັ້ນວ່າ “ໝໍທຳນວາຍຢູ່ບໍ່?” (ຕັ້ງແຕ່ກ່ອນ ຖ້າມີຄົນຢາກທູນຖາມພຣະເຈົ້າພວກເຂົາຕ້ອງເວົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາໄປຫາໝໍທຳນວາຍເທາະ” ເພາະໃນເວລານັ້ນ ພວກເຂົາເອີ້ນຜູ້ປະກາດພຣະທຳວ່າໝໍທຳນວາຍ). ¹²ພວກຍິງສາວຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ແມ່ນແລ້ວ ເພິ່ນຢູ່ນີ້ ເພິ່ນຫາກໍອອກໄປກ່ອນທີ່ພວກທ່ານຈະມາຮອດນີ້ ຈົ່ງພາກັນຟ້າວໄປ ດຽວນີ້ເພິ່ນກຳລັງເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ເພາະວ່າ ມື້ນີ້ປະຊາຊົນກຳລັງໄປຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ແທ່ນບູຊາເທິງພູ. ¹³ກ່ອນທີ່ເພິ່ນຈະ

ຂຶ້ນໄປເທິງພູ ໃຫ້ພວກທ່ານເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະຈະພົບເພິ່ນ ເພາະວ່າ ເພິ່ນຕ້ອງອ້ອນວອນກ່ອນເວລາຖວາຍບູຊາ ແລ້ວຜູ້ທີ່ຮັບເຊີນມາຈຶ່ງຈະກິນໄດ້ ດຽວນີ້ຈຶ່ງຂຶ້ນໄປບ່ອນນັ້ນ ແລະພວກທ່ານຈະໄດ້ພົບເພິ່ນໂລດ.

14ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍພາກັນໄປໃນເມືອງ ເມື່ອກຳລັງຍ່າງໄປນັ້ນ ພວກເຂົາເຫັນ ຊາມູເອນກຳລັງຍ່າງອອກມາ ເພື່ອໄປບ່ອນນະມັດສະການ. 15ກ່ອນນີ້ທີ່ຊາມູເອນຈະມາຮອດ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກຊາມູເອນໄວ້ແລ້ວວ່າ, 16ມື້ອື່ນປະມານເວລາດຽວກັນນີ້ ເຮົາຈະສົ່ງຄົນຜູ້ໜຶ່ງຈາກຕະກູນເບັນຢາມິນມາຫາເຈົ້າ ຈົ່ງເອົານ້ຳມັນຫົດສົງລາວໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດເໜືອໄພ່ພົນ ອິສຣາເອນຂອງເຮົາ ແລະລາວຈະຊ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກພວກຟິລິດສະຕິນ ເພາະເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງໄພ່ພົນຂອງເຮົາ ແລະໄດ້ຍິນການຮ້ອງໄຫ້ຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພວກເຂົາ.”

17ເມື່ອຊາມູເອນເຫັນຊາມູເອນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ເພິ່ນວ່າ, “ຄົນນີ້ແລ້ວທີ່ເຮົາໄດ້ບອກໄວ້ກັບເຈົ້າ ລາວຈະປົກຄອງໄພ່ພົນຂອງເຮົາ.” 18ແລ້ວຊາມູເອນກໍເຂົ້າໄປຫາຊາມູເອນຢູ່ໃກ້ປະຕູເມືອງ ແລະຖາມວ່າ, “ຂໍບອກຂ້ານ້ອຍແດ່ວ່າໝໍທ່ານວາຍຢູ່ໃສ?”

19ຊາມູເອນກໍຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍນີ້ແຫລະເປັນໝໍທ່ານວາຍ ຈົ່ງອອກໄປບ່ອນນະມັດສະການກ່ອນຂ້ອຍເດີ ມື້ນີ້ ພວກເຈົ້າທັງສອງຕ້ອງກິນເຂົ້າກັບຂ້ອຍ ມື້ອື່ນເຊົ້າ ຂ້ອຍຈະຕອບຄຳຖາມທຸກຢ່າງຂອງພວກເຈົ້າ ແລ້ວຈະສົ່ງພວກເຈົ້າກັບຄືນເມືອ. 20ສຳລັບລໍ່ນັ້ນເສຍໄປໄດ້ສາມມື້ແລ້ວນັ້ນ ຢ່າຄິດເສຍດາຍນຳມັນ ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ພົບມັນແລ້ວ ແຕ່ວ່າ ຜູ້ທີ່ຊາວອິສຣາເອນຕ້ອງການຫລາຍທີ່ສຸດນັ້ນແມ່ນເຈົ້າເອງ ແລະຄອບຄົວພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າ.”

21ຊາມູເອນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນຕະກູນເບັນຢາມິນ ຊຶ່ງເປັນຕະກູນນ້ອຍທີ່ສຸດໃນອິສຣາເອນ ແລະໃນຕະກູນນັ້ນຄອບຄົວຂອງຂ້ານ້ອຍກໍມີຄວາມສຳຄັນນ້ອຍກວ່າໝູ່ ແຕ່ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງເວົ້າແບບນີ້ກັບຂ້ານ້ອຍ?”

22ແລ້ວຊາມູເອນ ກໍພາຊາມູເອນພ້ອມທັງຄົນໃຊ້ຂອງລາວເຂົ້າໄປໃນທ້ອງໃຫຍ່ທ້ອງໜຶ່ງ ແລະໃຫ້ພວກເຂົານັ່ງຢູ່ທາງຂ້າງໂຕະບ່ອນທີ່ມີແຂກຖືກເຊີນມານັ່ງຢູ່ກ່ອນແລ້ວປະມານສາມສິບຄົນ.

23ຊາມູເອນເວົ້າຕໍ່ຄົນຄົວກິນວ່າ, “ຈົ່ງເອົາຕ່ອນຊີ້ນທີ່ຂ້ອຍບອກໃຫ້ເອົາໄວ້ຕ່າງຫາກນັ້ນມາ.”

24ຜູ້ຄົວກິນກໍເອົາຕ່ອນຂາ ແລະຕ່ອນຊີ້ນທີ່ດີທີ່ສຸດໄປວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າຊາມູເອນ ແລ້ວຊາມູເອນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ນີ້ແມ່ນສ່ວນທີ່ເອົາໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າ ເຊີນກິນສາ ມັນເປັນສ່ວນທີ່ເອົາໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າກິນໃນເວລານີ້ ພ້ອມກັບທຸກຄົນທີ່ຖືກເຊີນມາ.”

25ໃນມື້ນັ້ນ ຊາມູເອນໄດ້ກິນເຂົ້າຮ່ວມກັບຊາມູເອນ ເມື່ອພວກເຂົາລົງຈາກບ່ອນນະມັດສະການມາ ແລະກັບເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ກໍມີຄົນຈັດບ່ອນໃຫ້ຊາມູເອນຢູ່ເທິງຫລັງຄາພຽງ ແລະລາວກໍນອນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ຊາມູເອນເອົານ້ຳມັນຫົດສົງຊາມູເອນໃຫ້ເປັນກະສັດ

26ຕື່ນເຊົ້າມາ ຊາມູເອນກໍຮ້ອງໃສ່ຊາມູເອນຢູ່ເທິງຫລັງຄານັ້ນວ່າ, “ຕື່ນແມ ຂ້ອຍຈະສົ່ງເຈົ້າກັບຄືນເມືອ” ຊາມູເອນລຸກຂຶ້ນ ແລະມຸ່ງໜ້າອອກໄປສູ່ຖະໜົນໃຫຍ່ພ້ອມກັບຊາມູເອນ. 27ເມື່ອ

ພວກເຂົາມາຮອດເຂດແດນເມືອງ ຊາມູເອນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຊາອູນວ່າ, “ຈົ່ງບອກໃຫ້ຄົນຂອງເຈົ້າໄປກ່ອນ” ຄົນໃຊ້ກໍເດີນທາງໄປກ່ອນ ຊາມູເອນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ, “ຢຸດຢູ່ນີ້ຈັກໜ່ວຍກ່ອນເນາະ ແລ້ວຂ້ອຍຈະບອກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຂ້ອຍຢ່າງໃດ.”

ບົດທີ 10

¹ແລ້ວຊາມູເອນ ກໍເອົາເຕົ້ານໍ້າມັນໝາກກອກອກມາຖອກລົງໃສ່ທົວຂອງຊາອູນ ເພິ່ນຈູບຊາອູນ ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເອົານໍ້າມັນທົດສົງເຈົ້າໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດເໜືອໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ເຈົ້າຈະປົກຄອງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ແລະຊ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກສັດຕູຂອງພວກເຂົາ ການທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເລືອກເອົາເຈົ້າເປັນເຈົ້າຊີວິດໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນໄດ້ດັ່ງນີ້. ²ມື້ນີ້ ເມື່ອເຈົ້າຈາກຂ້ອຍໄປແລ້ວ ເຈົ້າຈະພົບຊາຍສອງຄົນໃກ້ຊຸມຝັ່ງສົບຂອງຮາເຄນຢູ່ເຊັນຊາໃນເຂດແດນເບັນຢາມິນ ພວກເຂົາຈະບອກເຈົ້າວ່າ ລໍທີ່ເຈົ້າກຳລັງຊອກຫານັ້ນເຫັນແລ້ວ ແລະພໍ່ຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນທຸກກັງວົນຢ່າງໃດກ່ຽວກັບລໍ ແຕ່ວ່າຄິດເປັນຫ່ວງນຳເຈົ້າແລະຖາມສະເໝີວ່າ “ຂ້ອຍຈະເຮັດຢ່າງໃດ ກ່ຽວກັບເລື່ອງລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ?”

³ແລ້ວເຈົ້າຈະໄປຈາກທີ່ນັ້ນຈົນຮອດຕົ້ນໄມ້ສັກສິດທີ່ຕາໂບ ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເຈົ້າຈະພົບຊາຍສາມຄົນຊຶ່ງກຳລັງໄປຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແກ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເມືອງເບັດເອນ ຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກເຂົານັ້ນຈູບແບ້ນ້ອຍສາມໂຕ ແລະອີກຜູ້ໜຶ່ງມີເຂົ້າຈີ່ສາມກ້ອນ ສ່ວນຜູ້ທີສາມມີຖົງນ້ຳອະງຸ່ນ. ⁴ພວກເຂົາຈະຄຳນັບເຈົ້າ ແລະເອົາເຂົ້າຈີ່ສອງກ້ອນໃຫ້ເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຮັບເອົາ. ⁵ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະໄປຮອດພູຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເມືອງກິເບອາ ໃນເມືອງນີ້ມີຄ້າຍພັກຂອງຊາວຟິລິດສະຕິນ ຢູ່ປາກປະຕູເຂົ້າເມືອງ ເຈົ້າຈະພົບກຸ່ມຜູ້ປະກາດພຣະທຳກຳລັງດິດພົນ ຕົກອາງ ແລະເປົ່າຊຸ່ຍລົງມາຈາກແທ່ນບູຊາເທິງພູ ພວກເຂົາຈະພ້ອນ ແລະໂຫ້ຮ້ອງດ້ວຍສຽງອັນດັງ. ⁶ພະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຂົ້າຢູ່ໃນຕົວຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະເຂົ້າຮ່ວມໃນການທຳນວາຍ ແລະປ່ຽນເປັນຄົນຜູ້ໃໝ່.

⁷ເມື່ອມີເລື່ອງຢ່າງນີ້ ຈຶ່ງເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງນຳພາໃຫ້ເຮັດ. ⁸ເຈົ້າຈະໄປເມືອງກິນການກ່ອນຂ້ອຍ ແລະຂ້ອຍຈະໄປພົບເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຄວາມສາມັກຄີ ຈົ່ງຄອຍຖ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນເຈັດມື້ຈົນກວ່າຂ້ອຍຈະມາບອກເຈົ້າວ່າຈະເຮັດຢ່າງໃດ.”

⁹ເມື່ອຊາອູນໜີຈາກຊາມູເອນໄປ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງດັດແປງໃຫ້ລາວເປັນຄົນໃໝ່ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ຊາມູເອນໄດ້ບອກໄວ້ກັບລາວກໍໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນມື້ນັ້ນ. ¹⁰ເມື່ອຊາອູນ ແລະຄົນໃຊ້ມາຮອດເມືອງກິເບອາ ກໍມີກຸ່ມຜູ້ປະກາດພຣະທຳມາພົບລາວ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍຊົງເຂົ້າຢູ່ກັບລາວ ແລະນຳລາວໄປຮ່ວມໃນການທຳນວາຍຂອງພວກເຂົາ. ¹¹ຜູ້ທີ່ເຄີຍເຫັນລາວມາກ່ອນເມື່ອໄດ້ເຫັນລາວກຳລັງເຮັດຢ່າງນັ້ນຈຶ່ງຖາມກັນວ່າ, “ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບພວກລູກຊາຍຂອງກິເຊ? ຊາອູນ ໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳແລ້ວ?”

¹²ຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນກໍຖາມຂຶ້ນວ່າ, “ຄົນອື່ນເດເປັນຢ່າງໃດ ແລະພໍ່ຂອງພວກເຂົາແມ່ນໃຜ?” ດັ່ງນັ້ນ ຄຳເວົ້າຈຶ່ງກ່າວກັນມາວ່າ, “ຊາອູນໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳໄປແລ້ວບໍ່?”

¹³ເມື່ອຊາອູນໄດ້ທຳນວາຍສິ້ນສຸດແລ້ວ ລາວກໍໄປທີ່ແທ່ນບູຊາຢູ່ເທິງພູນ້ອຍ.

14 ລູງຂອງລາວໄດ້ຖາມລາວກັບຄືນໃຊ້ວ່າ, “ພວກເຈົ້າໄປຢູ່ໃສ?” ຊາອູນຕອບວ່າ “ໄປຊອກຫາລໍ ເມື່ອພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ພົບມັນ ພວກຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ພາກັນໄປຫາຊາມູເອນ.” 15 ລູງຂອງຊາອູນໄດ້ຖາມອີກວ່າ, “ເພິ່ນບອກຫຍັງແດ່ແກ່ພວກເຈົ້າ?” 16 ຊາອູນຕອບວ່າ, “ເພິ່ນບອກຂ້ານ້ອຍວ່າ ສັດນັ້ນໄດ້ພົບແລ້ວ” ແຕ່ເລື່ອງທີ່ຊາມູເອນບອກວ່າລາວຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດນັ້ນ ລາວບໍ່ໄດ້ບອກລູງຂອງລາວເລີຍ.

ຊາອູນຖືກປະກາດເປັນເຈົ້າຊີວິດ

17 ຊາມູເອນ ໄດ້ເອິ້ນປະຊາຊົນໄປເຝົ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ເມືອງມິດຊະປາ ແລະເວົ້າຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ, 18 “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກອິສຣາເອນ ຊົງກ່າວວ່າ ເຮົາໄດ້ພາພວກເຈົ້າອອກຈາກປະເທດເອຢິບ ແລະຊ່ອຍພວກເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກຊາວເອຢິບ ແລະຊົນຊາດອື່ນໆ ທີ່ຂົ່ມເຫັງພວກເຈົ້າ ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂຶ້ນຢູ່ເປັນຜູ້ທີ່ຊ່ອຍພວກເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ແລະຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທຸກຢ່າງ 19 ແຕ່ວ່າ ມີນີ້ພວກເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາ ແລະຮ້ອງຂໍໃຫ້ເຮົາແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າຊີວິດໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ບັດນີ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າທ້ອນໂຮມກັນເປັນຕະກູນ ແລະເປັນພວກເຜົ່າຕໍ່ໜ້າເຮົາ.”

20 ແລ້ວຊາມູເອນກໍນຳເອົາຕົວແທນແຕ່ລະຕະກູນເຂົ້າມາຈົກສະຫລາກ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງເລືອກເອົາຕະກູນເປັນຢາມິນ. 21 ຕໍ່ມາ ຊາມູເອນໄດ້ເອົາຄອບຄົວໃນຕະກູນເປັນຢາມິນເຂົ້າມາ ຈຶ່ງໄດ້ເລືອກຖືກຄອບຄົວຂອງມາຕຣີ ຕໍ່ໄປກໍນຳເອົາຊາອູນລູກຊາຍຂອງກິເຊໃນຄອບຄົວມາຕຣີເຂົ້າມາ ແຕ່ໃນເວລານັ້ນພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ພົບລາວ. 22 ພວກເຂົາຈຶ່ງທຸນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ເພິ່ນມານີ້ແລ້ວບໍ່?” ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ມາແລ້ວ ລາວກຳລັງລີ້ຢູ່ທາງຫລັງເຄື່ອງຂອງ.”

23 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງແລ່ນໄປນຳເອົາ ຊາອູນ ມາຫາປະຊາຊົນ ໃນເວລາທີ່ລາວຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົານັ້ນ ລາວສູງກວ່າຄົນອື່ນໆ. 24 ຊາມູເອນກໍເວົ້າຕໍ່ປະຊາຊົນວ່າ, “ນີ້ຄືຊາຍທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ ໃນທ່າມກາງເຮົາ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຄືກັບລາວ.” ປະຊາຊົນທຸກຄົນກໍຮ້ອງສູງດັງຂຶ້ນວ່າ, “ຂໍພະລາຊາຈຶ່ງຊົງພະຈະເລີນ.”

25 ຕໍ່ມາ ຊາມູເອນກໍໄດ້ອະທິປາຍເຖິງຄວາມຈິງ ແລະໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າຊີວິດໃຫ້ປະຊາຊົນຟັງ ແລະຂຽນໄວ້ໃນໜັງສືທີ່ກອງໄວ້ໃນບ່ອນສັກສິດ ແລ້ວເພິ່ນກໍໃຫ້ທຸກຄົນກັບເມືອເຮືອນ. 26 ສ່ວນຊາອູນກໍກັບເມືອເຮືອນທີ່ເມືອງກິເບອາເຊັນກັນ ມີບາງຄົນທີ່ເປັນນັກຮົບຊຶ່ງໄດ້ຮັບການບັນດິນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າກໍໄປນຳຊາອູນ. 27 ແຕ່ກໍມີຄົນທີ່ເປັນນັກເລງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຄົນນີ້ຈະຊ່ອຍພວກເຮົາໄດ້ແນວໃດ?” ພວກເຂົາໄດ້ພິ່ນປະໝາດຊາອູນ ແລະບໍ່ຍອມຖວາຍຂອງຂວັນແກ່ລາວເລີຍ.

ບົດທີ 11

ຊາອູນຜາບແພ້ຊາວອຳໂນນ

1 ເດືອນຕໍ່ມາ ນາຮາດຊາວອຳໂນນ ໄດ້ໄປໂຈມຕີເມືອງຢາເບັດ ຢູ່ໃນເຂດແດນ ກິເລອາດ

ທະຫານຂອງເພິ່ນໄດ້ອ້ອມເມືອງໄວ້ ຊາວເມືອງຢາເບັດຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ນາຮາດວ່າ, “ຂໍພະອົງຊົງສັນຍາກັບພວກຂ້ານ້ອຍເສຍກ່ອນວ່າ ຈະບໍ່ຍຶດເອົາເມືອງນີ້ ແລ້ວພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຈະຍອມຮັບໃຊ້ພະອົງ.”

²ແຕ່ນາຮາດ ໄດ້ຕອບວ່າ, “ເຮົາຂໍສັນຍາແບບນີ້ກັບພວກເຈົ້າ ຄື ເຮົາຈະເຈາະໜ່ວຍຕາເບື້ອງຂວາທຸກຄົນອອກ ເພື່ອໃຫ້ພວກອິສຣາເອນທຸກຄົນເສຍກຽດ.

³ພວກຜູ້ນຳຂອງຢາເບັດກໍເວົ້າວ່າ, “ຂໍອະນຸຍາດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍສົ່ງຄົນນຳຂ່າວອອກໄປທົ່ວເຂດແດນອິສຣາເອນ ພາຍໃນເຈັດມື້ເສຍກ່ອນ ຖ້າວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ອຍເຫລືອພວກຂ້ານ້ອຍແລ້ວ ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຈະຍອມຈຳນົນຕໍ່ພວກທ່ານ.”

⁴ຝ່າຍຄົນນຳຂ່າວກໍໄດ້ມາຮອດເມືອງກີເບອາ ບ່ອນທີ່ຊາອູນຢູ່ ເມື່ອພວກເຂົາບອກຂ່າວນັ້ນ ປະຊາຊົນກໍຮ້ອງໄທ້ດ້ວຍຄວາມຂົມຂື່ນ. ⁵ສ່ວນຊາອູນກໍກຳລັງຈູງງົວມາແຕ່ນາ ເພິ່ນຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ? ເປັນຫຍັງທຸກໆ ຄົນຈຶ່ງພາກັນຮ້ອງໄທ້?” ພວກເຂົາກໍໄດ້ບອກເລື່ອງທີ່ຜູ້ນຳຂ່າວຈາກຢາເບັດ ໄດ້ລາຍງານມານັ້ນສູ່ເພິ່ນຟັງ.

⁶ເມື່ອຊາອູນໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ເຂົ້າຢູ່ໃນຕົວເພິ່ນ ແລ້ວເພິ່ນກໍເກີດໃຈຮ້າຍຂຶ້ນ. ⁷ເພິ່ນໄດ້ເອົາງົວມາຂ້າສອງໂຕ ແລະປາດເປັນຕ່ອນ ແລ້ວເອົາໃຫ້ພວກນຳຂ່າວມານັ້ນຖືໄປທົ່ວທັງເຂດແດນອິສຣາເອນ ພ້ອມທັງບອກວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຕິດຕາມຊາອູນ ແລະຊາມູເອນ ເຂົ້າສູ່ສະໜາມຮົບ ງົວຂອງຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກຂ້າແບບນີ້.” ຊາວອິສຣາເອນຢ້ານກົວຕໍ່ສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງເຮັດ ພວກເຂົາທັງໝົດຈຶ່ງມາດ້ວຍຄວາມນຶກຄິດແບບດຽວກັນ.

⁸ຊາອູນກໍພາພວກເຂົາໂຮມກັນຢູ່ທີ່ເບເຊັກ ຊຶ່ງມີພວກອິສຣາເອນສາມແສນຄົນ ແລະພວກຢູດາອີກສາມສິບພັນຄົນ.

⁹ພວກເຂົາບອກຕໍ່ຜູ້ນຳຂ່າວມາຈາກຢາເບັດວ່າ, “ຈົ່ງບອກປະຊາຊົນຂອງພວກເຈົ້າວ່າ ມີອິນຕອນປ່າຍ ພວກຂ້ອຍຈະໄປຊ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນໄພ” ເມື່ອຊາວຢາເບັດໄດ້ຮັບຂ່າວ ພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະເວົ້າຕໍ່ນາຮາດວ່າ, ¹⁰“ມີອິນພວກຂ້ານ້ອຍຈະຍອມຈຳນົນຕໍ່ທ່ານ ແລະທ່ານຈຶ່ງເຮັດກັບພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ.”

¹¹ເຂົ້າມື້ໃໝ່ມາແຕ່ເດີກໆ ຊາອູນກໍແບ່ງທະຫານຂອງຕົນອອກເປັນສາມໝວດ ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ມຸ່ງໜ້າໄປໂຈມຕີຊາວອຳໂນນທີ່ຄ້າຍພັກ ພວກເຂົາສູ້ຮົບກັນຈົນຮອດຕອນປ່າຍ ແລ້ວທະຫານຂອງຊາອູນ ໄດ້ຂ້າສັດຕູຕາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍ ຝ່າຍພວກທີ່ຍັງເຫລືອກໍແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປ ແລະແລ່ນປົບໜີເອົາຕົວລອດ.

¹²ແລ້ວຊາວອິສຣາເອນ ຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຊາມູເອນວ່າ, “ໃຜເວົ້າວ່າຊາອູນບໍ່ແມ່ນເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກເຮົານັ້ນ? ຈຶ່ງຈັບຕົວອອກມາຫາພວກເຮົາ ແລ້ວພວກເຮົາຈະຂ້າພວກມັນຖ້ວມ.” ¹³ແຕ່ຊາອູນເວົ້າວ່າ, “ມື້ນີ້ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຖືກປະຫານຊີວິດ ເພາະວ່າ ແມ່ນມື້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ຊ່ອຍຊາວອິສຣາເອນໃຫ້ພົ້ນໄພ.” ¹⁴ແລ້ວຊາມູເອນກໍເວົ້າກັບປະຊາຊົນວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາທຸກຄົນໄປເມືອງກິນການ ແລະປະກາດແຕ່ງຕັ້ງຊາອູນໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກເຮົາຢູ່ທີ່ນັ້ນອີກ. ¹⁵ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາທັງໝົດຈຶ່ງໄປເມືອງກິນການ ແລະປະກາດແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ ຊາອູນເປັນເຈົ້າຊີ-

ວິດຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ເພື່ອຄວາມສາມັກຄີ ຊາອູນພ້ອມທັງ ປະຊາຊົນທຸກຄົນກໍພາກັນສະເຫລີມສະຫລອງກັນຢ່າງມ່ວນຊື່ນ.”

ບົດທີ 12

ຄຳປາໄສຂອງຊາມູເອນ

¹ຊາມູເອນເວົ້າຕໍ່ຊາວອິສຣາເອນວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານຮ້ອງຂໍ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າຊີວິດປົກຄອງພວກທ່ານແລ້ວ. ²ດຽວນີ້ ພວກທ່ານກໍມີຊາອູນເປັນຜູ້ນຳ ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍເປັນຄົນເຖົ້າແກ່ ແລະຜົມທງອກແລ້ວ ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຢູ່ກັບພວກທ່ານ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳພວກທ່ານມາຕັ້ງແຕ່ໜຸ່ມນ້ອຍຈົນຮອດດຽວນີ້. ³ເວລານີ້ຂ້າພະເຈົ້າກໍຢູ່ທີ່ນີ້ແລ້ວ ຖ້າວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮອດຜິດສິ່ງໃດ ພວກທ່ານຈົ່ງພ້ອງຮ້ອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຕໍ່ເຈົ້າຊີວິດທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກໄວ້ນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາງົວ ແລະລໍຂອງທ່ານບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສໍ້ໂກງກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງໃຜແດ່? ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບສິນຈ້າງລາງວັນຈາກຜູ້ໃດບໍ່? ຖ້າວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງໜຶ່ງສິ່ງໃດໃນສິ່ງທີ່ກ່າວມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຍິນດີສົ່ງຄືນທຸກຢ່າງໃນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດມານັ້ນ.”

⁴ປະຊາຊົນໄດ້ຕອບວ່າ, “ທ່ານບໍ່ໄດ້ສໍ້ໂກງ ຫລືຂົ່ມເຫັງຂ້ານ້ອຍແຕ່ຢ່າງໃດດອກ ແລະທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງໜຶ່ງສິ່ງໃດຈາກໃຜໝົດ.” ⁵ຊາມູເອນເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ, “ມື້ນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພ້ອມກັບເຈົ້າຊີວິດທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກເອົານັ້ນກໍເປັນພະຍານຫລັກຖານຕໍ່ໜ້າພວກທ່ານວ່າ ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ພົບຄວາມຜິດປະການໃດໝົດ ໃນຕົວຂ້າພະເຈົ້າ.” ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນຕອບວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນພະຍານຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.”

⁶ຊາມູເອນເວົ້າຕໍ່ໄປອີກວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ເລືອກເອົາໂມເຊ ແລະອາໂຣນ ແລະຊົງພາພວກປູ່ຢາຕາຍາຍຂອງພວກທ່ານອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ. ⁷ແລະບັດນີ້ ຈົ່ງຍືນຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ພວກທ່ານຍືນຢູ່ນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະພ້ອງຮ້ອງພວກທ່ານຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອເຕືອນພວກທ່ານເຖິງການຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອພວກທ່ານ ແລະປູ່ຢາຕາຍາຍຂອງພວກທ່ານໃຫ້ພົ້ນໄພ. ⁸ເມື່ອຢາໂຄບ ແລະຄອບຄົວຂອງລາວໄປປະເທດເອຢິບ ພວກເອຢິບກໍໄດ້ຂົ່ມເຫັງພວກເຂົາ ຝ່າຍປູ່ຢາຕາຍາຍຂອງພວກທ່ານໄດ້ຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງກໍຊົງໃຊ້ໂມເຊ ແລະອາໂຣນ ນຳພວກເຂົາອອກໜີຈາກປະເທດເອຢິບ ແລະໃຫ້ພວກເຂົາມາຕັ້ງຮາກຖານຢູ່ໃນປະເທດນີ້.

⁹ແຕ່ວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ລືມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງໃຫ້ສີເສຣາ ແມ່ທັບເມືອງຮາໂຊ ມາສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ ແລະໄດ້ໄຊຊະນະ ຕໍ່ມາພວກຟິລິດສະຕິນກໍໄດ້ມາສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ ແລະຕໍ່ມາອີກເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກໂມອາບກໍມາສູ້ຮົບ ແລະຊະນະພວກເຂົາ. ¹⁰ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ “ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບ ເພາະວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫັນໜີຈາກພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ນະມັດສະການພະບາອານ ແລະພະອັດຊະໂຕເຣດ ຂໍພຣະອົງຊົງຊ່ອຍຊີວິດພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກສັດຕູ ແລະ

ພວກຂ້ານ້ອຍຈະກັບມານະມັດສະການພຣະອົງ.” ¹¹ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງສົ່ງ ເຢຣຸບ-ບາ-ອານ ບາຣາກ ເຢັບທາ ແລະຊາມູເອນ ໃຫ້ເປັນຜູ້ຊ່ວຍຊີວິດຂອງພວກທ່ານໃຫ້ພົ້ນຈາກສັດຕູພວກທ່ານຈຶ່ງໄດ້ຢູ່ຢ່າງປອດໄພ.

¹²ແຕ່ພວກທ່ານເຫັນວ່າເຈົ້າຊີວິດ ນາຣາດ ຂອງຊາວອາໂມນ ໄດ້ມາຕໍ່ສູ້ພວກທ່ານ ພວກທ່ານກໍປະຖິ້ມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກທ່ານ ແລະເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍຢາກໄດ້ເຈົ້າຊີວິດມາປົກຄອງພວກຂ້ານ້ອຍ.” ¹³ມີ້ເດ! ເຈົ້າຊີວິດທີ່ພວກທ່ານຢາກໄດ້ໂດຍຮ້ອງຂໍນຳພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະພຣະອົງກໍຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານແລ້ວ. ¹⁴ຖ້າພວກທ່ານຍ້ານຢາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ ຈົ່ງຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ຖ້າພວກທ່ານ ແລະເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກທ່ານຕິດຕາມພຣະອົງໄປ ພວກທ່ານກໍຈະຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ. ¹⁵ຖ້າວ່າພວກທ່ານບໍ່ຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະບໍ່ເຊື່ອພຣະຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຈະຕໍ່ສູ້ພວກທ່ານ ແລະເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກທ່ານດ້ວຍ.

¹⁶ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງພາກັນຢືນຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ພວກທ່ານຢູ່ນັ້ນ ແລະພວກທ່ານຈະເຫັນການຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງກະທຳ. ¹⁷ດຽວນີ້ເປັນລະດູແລ້ງ ຂ້າພະເຈົ້າຈະອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສົ່ງສຽງພ້ຳຮ້ອງ ແລະຝົນຕົກລົງມາ ເມື່ອພວກທ່ານເຫັນຢ່າງນັ້ນ ທ່ານຈະຮູ້ໄດ້ວ່າເວລາທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຮ້ອງຂໍເອົາເຈົ້າຊີວິດຈາກພຣະອົງ ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

¹⁸ແລ້ວຊາມູເອນ ໄດ້ອ້ອນວອນ ໃນມື້ດຽວກັນນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງສົ່ງສຽງພ້ຳຮ້ອງ ແລະຝົນຕົກລົງມາ ປະຊາຊົນທຸກຄົນຈຶ່ງຢ້ານກົວຊາມູເອນ ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ¹⁹ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຊາມູເອນວ່າ, “ທ່ານເອີຍ ຂໍໄດ້ໂຜດກະລຸນາອ້ອນວອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທ່ານສຳລັບພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ ເພື່ອວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຕາຍ ນອກຈາກຄວາມຜິດຢ່າງອື່ນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍແລ້ວ ພວກຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ເຮັດຜິດໂດຍການຮ້ອງຂໍເອົາເຈົ້າຊີວິດ.”

²⁰ຊາມູເອນຕອບວ່າ, “ຢ່າຍ້ານກົວເລີຍ ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດການຊົ່ວມາແລ້ວກໍຈົງຢູ່ ແຕ່ຈົ່ງຢ່າຫັນໜີຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກ ຈົ່ງຮັບໃຊ້ພຣະອົງໃຫ້ສຸດຈິດສຸດໃຈຂອງທ່ານ. ²¹ຢ່າເຄົາລົບນັບຖືພະປອມ ເພາະວ່າພວກມັນຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ພວກທ່ານພົ້ນໄພບໍ່ໄດ້ ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງປະປ່ອຍພວກທ່ານໄປ ²²ດ້ວຍພຣະນາມອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຈະຊົງຕັດສິນພຣະໄທເອົາພວກທ່ານເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ. ²³ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ເຊົາອ້ອນວອນສຳລັບພວກທ່ານ ເພາະການເຊົາອ້ອນວອນເປັນການຜິດຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະສັ່ງສອນໃຫ້ພວກທ່ານເຮັດໃນສິ່ງທີ່ດີ ແລະສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ²⁴ຈົ່ງຍ້ານຢາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ ແລະສຸດຈິດສຸດໃຈ ຈົ່ງລະນຶກເຖິງການງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດສຳລັບພວກທ່ານ ²⁵ແຕ່ຖ້າພວກທ່ານຍັງເຮັດຜິດຢູ່ອີກ ພວກທ່ານ ແລະເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກທ່ານຈະຖືກທຳລາຍ.”

ບົດທີ 13

ເສິກສົງຄາມຕໍ່ສູ້ພວກຟິລິດສະຕິນ

¹ຊາອູນ ອາຍຸເພິນໄດ້ ສາມສິບປີ ເມື່ອເພິນໄດ້ເປັນກະສັດ ແລະປົກຄອງອິສຣາເອນຢູ່ສີ່ສິບປີ. ²ຊາອູນໄດ້ເລືອກເອົາຊາວອິສຣາເອນສາມພັນຄົນໄປຢູ່ກັບຕົນ ແລະສົ່ງພວກອື່ນກັບຄືນເມືອບ້ານ ເພິນແບ່ງເອົາສອງພັນຄົນໄປບ້ານມິກມາດ ແລະໄປເທິງພູນ້ອຍທີ່ເມືອງເບັດເອນກັບເພິນ ສ່ວນພັນຄົນກໍໄຫ້ໄປກັບໂຢນາທານ ລູກຊາຍຂອງຕົນທີ່ເມືອງກິເບອາ ໃນເຂດແດນຂອງຕະກູນເບັນຢາມິນ.

³ໂຢນາທານ ໄດ້ຂ້າຜູ້ບັນຊາການຟິລິດສະຕິນໃນເມືອງເກບາ ແລະຊາວຟິລິດສະຕິນກໍໄດ້ຍິນຂ່າວນີ້ ແລະເວົ້າວ່າ ຊາວເຮັບເຮີໂດ້ຕຽມເຮັດເສິກ ສ່ວນຊາອູນກໍສົ່ງພວກຜູ້ນຳຂ່າວເປົ່າແກຜ່ານໄປທົ່ວທັງປະເທດ. ⁴ເມື່ອຊາວອິສຣາເອນ ໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າຊາອູນໄດ້ຂ້ານາຍທະຫານຟິລິດສະຕິນ ແລະຮູ້ວ່າຊາວຟິລິດສະຕິນກໍກຽດຊັງພວກຕົນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບຄຳຮຽກຮ້ອງ ແລະເຂົ້າໄປສົມທົບກັບຊາອູນທີ່ເມືອງກິນການ.

⁵ຊາວຟິລິດສະຕິນ ໄດ້ທ້ອນໂຮມກຳລັງສູ້ຮົບກັບຊາວ ອິສຣາເອນ ພວກເຂົາມີລິດຮົບສາມສິບພັນຄົນ ທະຫານມ້າຫ້າພັນຄົນ ແລະມີທະຫານຫລວງຫລາຍເໝືອນດັ່ງເມັດດິນຊາຍຢູ່ຝັ່ງທະເລ ພວກເຂົາພາກັນໄປບ້ານມິກມາດທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງ ເບັດ-ອາເວນ ແລະຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ⁶ຝ່າຍຊາວອິສຣາເອນກໍຖືກບຸກລຸກໂຈມຕີຢ່າງດູເດືອດ ແລະຢູ່ໃນທ່າຈົນຕາ-ແຈ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄປລີ້ຢູ່ໃນຖ້ຳໃນໂກນ ໃນລະຫວ່າງໂງ່ນທຶນ ໃນຊຸມ ແລະໃນສ້າງ. ⁷ຄົນອື່ນໆ ອີກກໍຂ້າມແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນໄປໃນເຂດແດນເມືອງຄາດ ແລະເມືອງກິເລອາດ. ສ່ວນຊາອູນກໍຍັງຢູ່ໃນເມືອງກິນການ ແລະປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ນຳເພິນກໍຕົກສະຫ້ານຢ້ານກົວ. ⁸ຊາອູນໄດ້ຄອຍຖ້າຢູ່ເຈັດມິຕາມຄຳແນະນຳຂອງຊາມເອນ ແຕ່ວ່າ ຊາມເອນບໍ່ໄດ້ມາເມືອງກິນການພວກປະຊາຊົນຈຶ່ງຄ່ອຍໜີຈາກຊາອູນ.

⁹ຊາອູນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງນຳເອົາເຄື່ອງເຜົາຖວາຍບູຊາ ແລະເຄື່ອງຖວາຍບູຊາເພື່ອຄວາມສາມັກຄີທຳໃຫ້ເຮົາ” ແລ້ວພະອົງກໍຖວາຍເຄື່ອງບູຊານັ້ນ. ¹⁰ເມື່ອພິທີສຳເລັດແລ້ວ ຊາມເອນກໍມາຮອດ ຊາອູນຈຶ່ງອອກໄປຕ້ອນຮັບເພິນ.

¹¹ຊາມເອນໄດ້ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ພຣະອົງກຳລັງເຮັດຫຍັງ?” ຊາອູນຕອບວ່າ, “ເຮົາເຫັນວ່າ ປະຊາຊົນກຳລັງຈະຈາກເຮົາໄປ ທ່ານເອງກໍບໍ່ມາຕາມທີ່ໄດ້ເວົ້າໄວ້ ແລະພວກຟິລິດສະຕິນກໍກຳລັງທ້ອນໂຮມກັນທີ່ບ້ານມິກມາດ. ¹²ເຮົາຈຶ່ງຄິດວ່າ ຊາວຟິລິດສະຕິນ ຈະມາໂຈມຕີເຮົາໃນເມືອງກິນການນີ້ ເຮົາຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຖວາຍບູຊາເພື່ອຂໍຄວາມກະລຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ.”

¹³ຊາມເອນຕອບຂຶ້ນວ່າ, “ເປັນການໂງ່ງ່າວທີ່ສຸດທີ່ເຮັດຢ່າງນີ້ ພະອົງບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຖ້າວ່າ ພະອົງຫາກເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໃຫ້ພະອົງ ແລະເຊື່ອສາຍຂອງພະອົງປົກຄອງລາຊະອານາຈັກອິສຣາເອນຕະຫລອດໄປ. ¹⁴ແຕ່ວ່າ ດຽວນີ້ຍ້ອນພະອົງບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພະອົງຈຶ່ງຈະບໍ່ຍືນຍາວຕໍ່ໄປ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສົ່ງຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງພໍພຣະໄທ ແລະຈະຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ລາວປົກຄອງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ.”

¹⁵ສ່ວນຊາມູເອນໄດ້ຈາກເມືອງກິນການໄປ ປະຊາຊົນທີ່ຍັງເຫລືອກໍຕິດຕາມຊາອູນໄປພົບທະຫານຂອງເພິ່ນ ພວກເຂົາໄປຈາກເມືອງກິນການຈົນຮອດເມືອງກິເບອາ ເຂດແດນເບັນ-ຢາມິນ ຊາອູນໄດ້ກວດກາເບິ່ງທະຫານຂອງພະອົງຊຶ່ງມີປະມານຫົກຮ້ອຍຄົນ. ¹⁶ແລ້ວຊາອູນກັບໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ ແລະພວກທະຫານກໍພັກຢູ່ທີ່ເມືອງເກບາໃນເຂດແດນເບັນ-ຢາມິນ ສ່ວນພວກຟິລິດສະຕິນກໍຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ມິກມາດ. ¹⁷ຝ່າຍທະຫານຟິລິດສະຕິນໄດ້ມຸ່ງໜ້າອອກຈາກຄ້າຍພັກຂອງພວກເຂົາ ຈັດເປັນສາມໝວດ ເພື່ອໄປຫລອນໂຈມຕີຄື. ¹⁸ໝວດທີ່ໜຶ່ງໄປທາງ ໂອຟຣາ ໃນເຂດແດນຊູອານ ໝວດທີ່ສອງກໍໄປທາງເມືອງເບັດ-ໂຣໂຣນ ແລະໝວດທີ່ສາມໄປທາງເຂດແດນກົງກັນຂ້າມກັບຮ່ອມພູເຊໂບຢິມ ແລະໄປຕາມຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

¹⁹ໃນເວລານັ້ນ ປະເທດອິສຣາເອນບໍ່ມີຊ່າງຕີເຫລັກ ເພາະວ່າຊາວຟິລິດສະຕິນທ້າມບໍ່ໃຫ້ຊາວເຮັບເຮີຕີດາບຫລືຫອກ. ²⁰ດັ່ງນັ້ນ ພວກອິສຣາເອນຈຶ່ງຕ້ອງເອົາໂຖ ສູງມ ຂວານແລະກຸ່ວຂອງພວກເຂົາໄປໃຫ້ພວກຟິລິດສະຕິນຝົນໃຫ້. ²¹ສໍາລັບຄ່າຝົນຂວານ ແລະເຫລັກປະຕັກ (ໄມ້ແສ້ບັງຄັບງົວ) ຕົກເປັນເງິນໜຶ່ງຫລຽນ ແລະສອງຫລຽນເປັນຄ່າໂຖແລະສູງມ. ²²ສະນັ້ນໃນມື້ສູ້ຮົບມີແຕ່ຊາອູນ ແລະໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງເພິ່ນເທົ່ານັ້ນທີ່ມີດາບ ແລະຫອກ ສ່ວນພວກທະຫານອິສຣາເອນບໍ່ມີຫຍັງໝົດ.

²³ພວກຟິລິດສະຕິນກໍສົ່ງໝວດທະຫານຂອງພວກເຂົາອອກໄປປ້ອງກັນຢູ່ທາງຜ່ານໄປບ້ານມິກມາດ.

ບົດທີ 14

ຄວາມກ້າຫານຂອງໂຢນາທານ

¹ມື້ໜຶ່ງ ໂຢນາທານໄດ້ເວົ້າກັບຊາຍໜຸ່ມຜູ້ທີ່ຖືອາວຸດໃຫ້ຝົນວ່າ, “ພວກເຮົາຂ້າມໄປຫາຄ້າຍພັກຂອງພວກຟິລິດສະຕິນເທາະ” ການໄປເທື່ອນີ້ໂຢນາທານບໍ່ໄດ້ບອກພໍ່ລາວ.

²ກະສັດຊາອູນກໍຕັ້ງຄ້າຍຕັກຢູ່ກ້ອງຕົ້ນໝາກພິລາໃນບ້ານມິກໂຣນ ຊຶ່ງບໍ່ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກເມືອງກິເບອາ ພະອົງມີທະຫານປະມານຫົກຮ້ອຍຄົນ. ³ຄົນເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຮູ້ວ່າໂຢນາທານໄດ້ໄປກ່ອນແລ້ວ ປະໂລຫິດທີ່ຖືຫຶບສັກສິດນັ້ນຊື່ວ່າ ອາຣິຢາ ຊຶ່ງເປັນລູກຊາຍຂອງອາຣິຕຸບ (ອາຣິຕຸບເປັນອ້າຍຂອງອິຕາບົດ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຟິເນຣາດ ລູກຊາຍກົກຂອງເອລິ ປະໂລຫິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ເມືອງຊີໂລ).

⁴ທາງທີ່ໂຢນາທານຜ່ານຂ້າມໄປຫາຄ້າຍພັກຂອງພວກຟິລິດສະຕິນນັ້ນ ໄດ້ມີໂງ່ນຫີນໃຫຍ່ ແລະແຫລມຄົມຢູ່ສອງໂງ່ນ ແຕ່ລະໂງ່ນຢູ່ແຕ່ລະຂ້າງຂອງທາງທີ່ຜ່ານໄປນັ້ນ ກ້ອນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ໂບເຊັດ ແລະກ້ອນໜຶ່ງອີກຊື່ວ່າ ເສເນ ⁵ກ້ອນໜຶ່ງຢູ່ທາງຂ້າງເບື້ອງເໜືອຂອງທາງຜ່ານໄປຕໍ່ໜ້າບ້ານມິກມາດ ອີກກ້ອນໜຶ່ງຢູ່ທາງຂ້າງເບື້ອງໃຕ້ຕໍ່ໜ້າເມືອງເກບາ.

⁶ໂຢນາທານເວົ້າຕໍ່ຊາຍໜຸ່ມນັ້ນວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາຂ້າມໄປຄ້າຍພັກຂອງພວກຟິລິດສະຕິນທີ່ບໍ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າ ບາງທີພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງຊ່ອຍເຫລືອພວກເຮົາ ຖ້າພຣະອົງຊົງຊ່ອຍເຫລືອ

ກໍບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະສາມາດຕ້ານທານໄດ້ ເຖິງພວກເຮົາມີຄົນນ້ອຍກໍຕາມ ພວກເຮົາກໍຈະມີໄຊຊະນະ.”⁷ ຊາຍໜຸ່ມຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ທ່ານຈະເຮັດຫຍັງ ຂ້ານ້ອຍກໍຍິນດີເຮັດນຳ.”

⁸⁻⁹ໂຢນາທານເວົ້າວ່າ, “ດີແລ້ວ! ພວກເຮົາຈະຂ້າມໄປໃຫ້ພວກມັນເຫັນພວກເຮົາ ຖ້າພວກເຂົາເວົ້າວ່າຈະມາຕີພວກເຮົາ ພວກເຮົາກໍຈະຢູ່ທີ່ນີ້.”¹⁰ ແຕ່ຖ້າ ພວກເຂົາເວົ້າທ້າທາຍໃຫ້ພວກເຮົາໄປຫາ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄປເພາະວ່າຄຳເວົ້າຢ່າງນັ້ນ ຖືເປັນເຄື່ອງໝາຍວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ພວກເຮົາຊະນະ.”

¹¹ດັ່ງນັ້ນ ໂຢນາທານ ແລະຊາຍໜຸ່ມນັ້ນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກຟິລິດສະຕິນເຫັນ ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ເວົ້າວ່າ “ເບິ່ງພຸ້ນ ມີຊາວເຮັບເຮີບາງຄົນໄດ້ອອກມາຈາກບ່ອນລີ້ຊ້ອນ.”¹² ພວກທະຫານຟິລິດສະຕິນກໍຮ້ອງໃສ່ໂຢນາທານ ແລະຊາຍໜຸ່ມນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງຂຶ້ນມາພີ່ ພວກຂ້ອຍມີເລື່ອງຈະບອກເຈົ້າ.” ໂຢນາທານຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຊາຍທີ່ມານຳວ່າ, “ຕາມຂ້ອຍມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ພວກອິສຣາເອນ ຊະນະພວກເຂົາແລ້ວ.”

¹³ໂຢນາທານໄດ້ປີນຂຶ້ນໄປ ຊາຍໜຸ່ມນັ້ນກໍຕິດຕາມລາວໄປ ໂຢນາທານໄດ້ຕໍ່ສູ້ພວກຟິລິດສະຕິນ ແລະຕີພວກເຂົາຕົກລົງ ແລ້ວຊາຍໜຸ່ມກໍຂ້າພວກເຂົາຖິ້ມ.¹⁴ ໃນການຕໍ່ສູ້ເທື່ອທຳອິດ ໂຢນາທານ ແລະຊາຍໜຸ່ມນັ້ນໄດ້ຂ້າສັດຕູຢູ່ທີ່ນັ້ນຕາຍໄປປະມານຊາວຄົນ.

¹⁵ພວກຟິລິດສະຕິນທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນທົ່ງກໍຢ້ານກົວພວກກອງໂຈນ ແລະພວກທະຫານກໍຕົກສະຫ້ານຢ້ານກົວ ແຜ່ນດິນກໍຫວັ່ນໄຫວ ແລະໄດ້ມີການຕົກໃຈຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ເກີດຂຶ້ນ.

ພວກຟິລິດສະຕິນເສຍໄຊ

¹⁶ທະຫານຂອງຊາອູນທີ່ເຝົ້າຍາມຢູ່ທີ່ເມືອງກິເບອາ ໃນເຂດແດນເບັນຢາມິນໄດ້ເຫັນພວກຟິລິດສະຕິນ ແລ່ນສັບສົນໄປມາ.¹⁷ ຊາອູນຈຶ່ງເວົ້າກັບທະຫານຂອງເພິ່ນວ່າ, “ນັບເບິ່ງດູວ່າ ມີທະຫານຄົນໃດຕາຍໄປແດ່” ເມື່ອພວກເຂົານັບເບິ່ງແລ້ວກໍເຫັນວ່າ ໂຢນາທານ ແລະຊາຍໜຸ່ມທີ່ຖືອາວຸດໃຫມ່ໄດ້ຫາຍໄປ¹⁸ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ ຊາອູນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ປະໂລທິດອາຣິຢາວ່າ, “ຈົ່ງນຳເອົາທິບຄຳສັນຍາອັນສັກສິດມານີ້ ເພື່ອເຮັດພິທີຈົກສະຫລາກຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະວ່າໃນຄາວນັ້ນທິບຄຳສັນຍາ ໄດ້ນຳໜ້າພວກອິສຣາເອນໄປ.”¹⁹ ເມື່ອຊາອູນກຳລັງເວົ້າຕໍ່ປະໂລທິດຢູ່ນັ້ນ ການສັບສົນວຸ້ນວາຍຢູ່ໃນຄ້າຍພັກຂອງພວກຟິລິດສະຕິນກໍຍິ່ງຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ຊາອູນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ປະໂລທິດວ່າ, “ບໍ່ຕ້ອງຈົກສະຫລາກ.”

²⁰ແລ້ວພະອົງກັບພວກທະຫານ ກໍມຸ້ງໜ້າເຂົ້າໄປໃນສະໜາມຮົບ ເພື່ອໂຈມຕີພວກຟິລິດສະຕິນທີ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍ ແລະຕໍ່ສູ້ກັນເອງ.²¹ ພວກເຮັບເຮີທີ່ເຂົ້າຂ້າງຊາວຟິລິດສະຕິນມາແຕ່ກ່ອນ ແລະໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຄ້າຍພັກດຽວກັນກັບພວກເຂົາກໍປ່ຽນໃຈມາຮ່ວມນຳຊາອູນ ແລະໂຢນາທານ.²² ເມື່ອພວກອິສຣາເອນທີ່ລີຢູ່ເທິງພູນ້ອຍເອຟຣາຍິມໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າ ຊາວຟິລິດສະຕິນກຳລັງແລ່ນປົບໜີ ພວກເຂົາກໍເຂົ້າມາຮ່ວມສົມທົບຕໍ່ສູ້ຊາວຟິລິດສະຕິນຄືກັນ.²³ ໃນມື້ນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຊ່ອຍພວກອິສຣາເອນໃຫ້ພົ້ນໄພ ແລະພວກເຂົາໄດ້ໄລ່ຕີສັດຕູໄປຮອດເມືອງ ເບັດ-ອາເວນ.

ໂຢນາທານລະເມີດຄໍາສັນຍາ

²⁴ໃນມື້ນັ້ນ ພວກອິສຣາເອນອ່ອນແຮງຍ້ອນບໍ່ໄດ້ກິນເຂົ້າ ເພາະຊາອູນໄດ້ອອກຄໍາສັ່ງເດັດຂາດວ່າ, “ໃນມື້ນີ້ຖ້າຜູ້ໃດກິນເຂົ້າກ່ອນຕາເວັນຕົກ ແລະກ່ອນຂ້ອຍໄດ້ແກ້ແຄ້ນສັດຕູຂອງຂ້ອຍ ຂໍໃຫ້ຄໍາສາບແຊ່ງຈົ່ງຕົກຖືກຜູ້ນັ້ນ.”

²⁵ດັ່ງນັ້ນ ຈິ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ກິນຫຍັງຕະຫລອດມື້ ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ເຂົ້າໄປໃນປ່າ ແລະພົບຮັງເຜິ້ງຢູ່ທຸກໆ ບ່ອນ. ²⁶ແຕ່ບໍ່ມີໃຜກ້າເອົາມາກິນ ເພາະພວກເຂົາຍ້ານຄໍາສາບແຊ່ງຂອງຊາອູນ. ²⁷ແຕ່ໂຢນາທານບໍ່ໄດ້ຍິນພໍ້ຂອງຕົນສາບແຊ່ງ ເພິ່ນຈິ່ງເອົາໄມ້ເທົາແທງຮັງເຜິ້ງ ແລະເອົານໍ້າເຜິ້ງມາກິນ. ²⁸ໃນທັນໃດນັ້ນ ເພິ່ນກໍຮູ້ສຶກມີແຮງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລ້ວທະຫານຄົນໜຶ່ງກໍເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ທຸກຄົນໄດ້ອ່ອນເພຍຍ້ອນຫົວເຂົ້າ ເພາະສະເດັດພໍ້ຂອງທ່ານໄດ້ຊູ່ຂັ້ນພວກຂ້ານ້ອຍວ່າຖ້າຜູ້ໃດກິນເຂົ້າໃນມື້ນີ້ຈະຖືກສາບແຊ່ງ.” ²⁹ໂຢນາທານ ຕອບວ່າ, “ພໍ້ຂອງຂ້ອຍໄດ້ສ້າງຄວາມລໍາບາກໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ ແຕ່ເບິ່ງດູວ່າຂ້ອຍຮູ້ສຶກມີແຮງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າເມື່ອຂ້ອຍໄດ້ກິນນໍ້າເຜິ້ງ. ³⁰ຖ້າວ່າມື້ນີ້ ປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາໄດ້ກິນອາຫານທີ່ພວກເຮົາໄດ້ມາຈາກສັດຕູ ພວກເຂົາຄົງມີແຮງຂ້າພວກຟິລິດສະຕິນໄດ້ຫລາຍຂຶ້ນ.”

³¹ໃນມື້ນັ້ນ ພວກອິສຣາເອນໄດ້ຜາບແພ້ພວກຟິລິດສະຕິນຕັ້ງແຕ່ບ້ານ ມິກມາດ ຮອດເມືອງອາຢາໂລນ ພວກອິສຣາເອນໄດ້ອ່ອນແຮງຍ້ອນບໍ່ໄດ້ກິນເຂົ້າ. ³²ພວກເຂົາຈິ່ງແລ່ນໄປເອົາສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຍຶດເອົາມາໄດ້ຈາກສັດຕູ ຄືແກະ ແລະງົວມາຂ້າໃນບ່ອນນັ້ນ ແລ້ວກິນຊີ້ນທີ່ຂ້າໂດຍບໍ່ໄດ້ເອົາເລືອກອອກ.

³³ຕໍ່ມາ ມີຄົນມາບອກຊາອູນວ່າ, “ຈິ່ງເບິ່ງແມ່ ພວກປະຊາຊົນໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂດຍກິນຊີ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ເອົາເລືອກອອກ.” ຊາອູນຈິ່ງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ລະຍຶດ ຈິ່ງກັງກ່ອນຫິນໃຫຍ່ນັ້ນມາໃຫ້ຂ້ອຍທີ່ນີ້. ³⁴ແລ້ວພະອົງກໍອອກຄໍາສັ່ງວ່າ, “ຈິ່ງໄປຫາປະຊາຊົນແລະບອກໃຫ້ພວກເຂົາທຸກຄົນນໍາເອົາງົວ ແລະແກະຂອງພວກເຂົາມານີ້ ແລ້ວຂ້າສັດເຫລົ່ານັ້ນກິນຢູ່ທີ່ນີ້ ແຕ່ຢ່າເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໂດຍກິນຊີ້ນທີ່ຂ້າແລ້ວບໍ່ໄດ້ເອົາເລືອກອອກ” ໃນຄືນນັ້ນ ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍນໍາງົວຂອງຕົນມາຂ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ³⁵ຊາອູນໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງເປັນການສ້າງເທື່ອທໍາອິດຂອງພະອົງ.

³⁶ຊາອູນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ທະຫານຂອງພະອົງວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາລົງໄປຕີໄປບຸ້ນ ແລະຂ້າພວກຟິລິດສະຕິນ ຕະຫລອດຄືນຈົນແຈ້ງ” ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ຈິ່ງເຮັດຕາມທີ່ພະອົງຄິດວ່າດີ” ແຕ່ປະໂລຫິດເວົ້າຂຶ້ນວ່າ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາທູນຖາມພຣະເຈົ້າເສຍກ່ອນ.” ³⁷ດັ່ງນັ້ນ ຊາອູນຈິ່ງທູນຖາມພຣະເຈົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງໄປສູ່ຮົບກັບພວກຟິລິດສະຕິນອີກບໍ່? ແລະພຣະອົງຈະຊົງປະທານໄຊຊະນະໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່?”

³⁸ແຕ່ວ່າໃນມື້ນັ້ນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕອບເພິ່ນ ຊາອູນຈິ່ງເວົ້າຕໍ່ຜູ້ນໍາປະຊາຊົນວ່າ ຈົ່ງພາກັນມານີ້ ແລະຊອກຖາມເບິ່ງວ່າ ມື້ນີ້ມີການເຮັດຜິດຫຍັງແດ່? ³⁹ຂ້ອຍຂໍສັນຍາຕໍ່ພຣະເຈົ້າອົງຊົງມີຊີວິດຢູ່ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພື້ນຂອງຊາວອິສຣາເອນວ່າ, “ຖ້າໂຢນາທານ ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍເປັນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເຮັດຜິດ ລາວຈະຕ້ອງຖືກຂ້າ” ແຕ່ວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເວົ້າຫຍັງໝົດ.

40 ແລ້ວຊາຸນເວົ້າຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຍິນຢູ່ທີ່ນັ້ນ ສ່ວນຂ້ອຍ ແລະ ໂຢນາທານ ຈະຍິນຢູ່ທີ່ນີ້”. ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຈຶ່ງເຮັດຕາມທີ່ພະອົງຊົງຄິດວ່າດີ.”

41 ຊາຸນຕອບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາວອິສຣາເອນວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເປັນຫຍັງ ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍໃນມື້ນີ້? ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາວອິສຣາເອນ ຂໍພຣະອົງ ຊົງຕອບຂ້ານ້ອຍໂດຍທາງສະຫລາກນີ້ຄື ຖ້າວ່າຄວາມຜິດເປັນຂອງໂຢນາທານ ລູກຊາຍຂອງ ຂ້ານ້ອຍ ຫລືຂອງຂ້ານ້ອຍເອງ ຂໍພຣະອົງຊົງຕອບໂດຍອຸຣົມ ແຕ່ຖ້າມັນຕົກຖືກພວກອິສຣາ- ເອນ ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ຂໍພຣະອົງຊົງຕອບດ້ວຍທູມມິມ ແລ້ວສະຫລາກກໍຕົກຖືກໂຢນາ- ທານ ແລະ ຊາຸນ. 42 ຊາຸນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຂໍພຣະອົງຊົງຕັດສິນພຣະໂທລະຫວ່າງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ໂຢນາທານ ລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເຖິນ” ແລະສະຫລາກກໍຕົກຖືກໂຢນາທານ.

43 ແລ້ວຊາຸນຈຶ່ງຖາມໂຢນາທານວ່າ, “ເຈົ້າເຮັດຫຍັງຜິດ?” ໂຢນາທານຕອບວ່າ, “ຂ້າ- ນ້ອຍໄດ້ກິນນໍ້າເຜິ້ງພຽງໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້ແລ້ວ ແລະພ້ອມທີ່ຈະຕາຍ.” 44 ຊາ- ອນເວົ້າຕໍ່ລາວວ່າ, “ຖ້າຂ້ອຍບໍ່ຂ້າເຈົ້າ ຂໍພຣະອົງຊົງປະທານຊີວິດຂ້ອຍສາ.”

45 ແຕ່ປະຊາຊົນຕອບຊາຸນວ່າ, “ຈະໃຫ້ໂຢນາທານຜູ້ທີ່ຕີເອົາໄຊຊະນະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສໍາລັບ ພວກອິສຣາເອນຖືກຂ້າຕາຍຊັ້ນບໍ່? ບໍ່ໄດ້ດອກ ພວກຂ້ານ້ອຍຂໍສັນຍາຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ຊົງ ມີຊີວິດຢູ່ວ່າ ແມ່ນແຕ່ຜົມຂອງເພິ່ນກໍຈະບໍ່ສູນເສຍໄປຈາກຫົວຂອງເພິ່ນ ສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດມື້ນີ້ ເປັນການເຮັດດ້ວຍຄວາມຊົດຊ່ອຍຂອງພຣະເຈົ້າ” ດັ່ງນັ້ນ ປະຊາຊົນຈຶ່ງຊ່ອຍໂຢນາທານບໍ່ໃຫ້ ຖືກຂ້າ.

46 ຝ່າຍ ຊາຸນກໍເຊົາໄລ່ຕິດຕາມພວກຟິລິດສະຕິນ ພວກຟິລິດສະຕິນກໍກັບຄືນເມືອເຂດ ແດນຂອງພວກເຂົາ.

ລາຊະການ ແລະຄອບຄົວຂອງຊາຸນ

47 ໃນໄລຍະທີ່ຊາຸນໄດ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງຊາວອິສຣາເອນ ພະອົງໄດ້ສູ້ຮົບຕົບຕີກັບສັດຕູ ຂອງພະອົງທຸກໆ ຄົນ ຄື ຊາວໂມອາບ ຊາວອາໂມນ ຊາວເອໂດມ ເຈົ້າຊີວິດຊາວໂຊບາ ແລະພວກຟິລິດສະຕິນ ທຸກໆ ບ່ອນທີ່ເພິ່ນຕໍ່ສູ້ກໍໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ. 48 ພະອົງຕໍ່ສູ້ຢ່າງກ້າຫານ ແລະໄດ້ໂຈມຕີພວກອາມາເລັກ ພະອົງໄດ້ຊ່ອຍພວກອິສຣາເອນໃຫ້ພົ້ນຈາກການໂຈມຕີ ຂອງ ພວກສັດຕູທຸກຢ່າງ.

49 ບັນດາລູກຊາຍຂອງຊາຸນມີຄື ໂຢນາທານ ອິຊະວີ ແລະມັນກິຊີວິ ສ່ວນລູກສາວຜູ້ໃຫຍ່ ຊື່ວ່າ ເມຣັບ ແລະຜູ້ນ້ອຍຊື່ວ່າມິການ. 50 ມະເຫສີຂອງພະອົງຊື່ວ່າ ອາຣິໂນອາມ ລູກສາວ ຂອງອາຣິມາອາດ ສ່ວນຜູ້ເປັນລູງຂອງພະອົງຊື່ວ່າ ເນ. 51 ກິເຊພໍ່ຂອງຊາຸນ ແລະເນພໍ່ຂອງ ອັບເນ ເປັນລູກຊາຍຂອງອາບິເອນ.

52 ຕະຫລອດເວລາທີ່ຊາຸນດໍາລົງຊີວິດຢູ່ນັ້ນ ພະອົງໄດ້ສູ້ຮົບກັບພວກຟິລິດສະຕິນຢ່າງດູ- ເດືອດ ເມື່ອພະອົງພົບຊາຍຄົນໃດທີ່ແຂງແຮງ ແລະເຂັ້ມແຂງ ພະອົງກໍເອົາເຂົາມາຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນ ກອງທັບຂອງພະອົງ.

ບົດທີ 15

ເສິກສົງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບຊາວອາມາເລັກ

1^{ຕໍ່ມາ} ຊາມເອນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຊາອູນວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງໃຫ້ເອົານ້ຳ-
ມັນທົດສົງທ່ານໃຫ້ ເປັນເຈົ້າຊີວິດພວກອິສຣາເອນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ດຽວນີ້ ຈົ່ງຟັງເບິ່ງວ່າ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງຊົງມີອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ກ່າວຢ່າງໃດ. ²ພຣະອົງຊົງລົງໂທດພວກອາມາເລັກ
ເພາະວ່າພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານຊາວອິສຣາເອນ ໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາມາຈາກປະເທດເອຢິບ. ³ຈົ່ງໄປ
ຕໍ່ສູ້ຊາວອາມາເລັກ ແລະທຳລາຍທຸກໆ ຢ່າງທີ່ພວກເຂົາມີ ຢ່າເມດຕາປານີພວກເຂົາເລີຍ ຈົ່ງ
ຂ້າຜູ້ຊາຍ ຜູ້ຍິງ ເດັກນ້ອຍ ແລະເດັກອ່ອນທຸກໆ ຄົນ ພ້ອມໆ ແກະ ອູດແລະລໍ.”

⁴ຊາອູນຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງກອງທະຫານຂອງພະອົງເຂົ້າມາໂຮມກັນ ແລ້ວໄດ້ກວດເບິ່ງທີ່ເມືອງເຕລາ-
ຍິມ ຊຶ່ງມີທະຫານອິສຣາເອນຢູ່ສອງແສນຄົນ ແລະທະຫານຢູດາສິບພັນຄົນ. ⁵ພະອົງພ້ອມທັງ
ທະຫານກໍໄປຍັງເມືອງອາມາເລັກ ແລະຄອຍຖ້າດັກໂຈມຕີຢູ່ໃນຮ່ອມຫ້ວຍ. ⁶ພະອົງໄດ້ເຕືອນ
ຊາວເກນິດວ່າ, “ຈົ່ງພາກັນໜີຈາກຊາວອາມາເລັກ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຂ້າພວກເຈົ້າພ້ອມກັບ
ພວກເຂົາ ເພາະວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ເມດຕາຕໍ່ຊາວອິສຣາເອນ ເມື່ອພວກເຂົາອອກມາຈາກປະເທດ
ເອຢິບ” ແລ້ວພວກເຂົາກໍໜີໄປ.

⁷ຊາອູນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາວອາມາເລັກເສຍໄຊ ຕັ້ງແຕ່ ຮາວິລາ ຈົນຮອດບ້ານນາຊູເຣ ຢູ່ທາງ
ທິດຕາເວັນອອກຂອງປະເທດເອຢິບ. ⁸ພະອົງໄດ້ຂ້າປະຊາຊົນທັງໝົດ ແຕ່ໄດ້ຈັບເອົາເຈົ້າຊີວິດ
ມາ. ⁹ຊາອູນ ແລະທະຫານຂອງພະອົງໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ອັກອາກມີຊີວິດຢູ່ ແລະບໍ່ໄດ້ຂ້າແກະ ງົວ
ໂຕທີ່ງາມທີ່ສຸດ ພ້ອມທັງລູກຂອງມັນ ຫລືທຳລາຍສິ່ງຂອງທີ່ມີຄ່າເລີຍ ແຕ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ທຳ-
ລາຍທຸກໆ ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະບໍ່ມີຄ່າ.

ພຣະເຈົ້າປົດຊາອູນອອກຈາກການເປັນເຈົ້າຊີວິດ

¹⁰⁻¹¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວຕໍ່ຊາມເອນວ່າ, “ເຮົາເສຍໃຈຫລາຍທີ່ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຊາອູນ
ເປັນເຈົ້າຊີວິດ ລາວໄດ້ຫັນໜີຈາກເຮົາ ແລະບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງເຮົາ” ຊາມເອນກໍໃຈຮ້າຍ
ເພິ່ນໄດ້ອ້ອນວອນຂໍກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕະຫລອດທັງຄືນ ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ອອກໄປພົບຊາອູນແຕ່
ເຊົ້າໆ.

¹²ແຕ່ໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າຊາອູນໄດ້ໄປເມືອງກາເມນ ບ່ອນທີ່ພະອົງກໍ່ສ້າງອະນຸສາວະລີໄວ້ສຳ-
ລັບພະອົງເອງ ແລ້ວໄດ້ໄປເມືອງກິນການ. ¹³ຊາມເອນໄດ້ໄປຫາຊາອູນ ເມື່ອຊາອູນເຫັນ
ເພິ່ນກໍຄຳນັບ ແລະເວົ້າວ່າ, “ຊາມເອນເອີຍ ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງອວຍພອນທ່ານສາ ເຮົາໄດ້
ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ.”

¹⁴ຊາມເອນຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂອງຜູງງົວ ແລະຜູງ
ແກະ?” ¹⁵ຊາອູນຕອບວ່າ, “ທະຫານຂອງເຮົາໄດ້ເອົາສັດເຫລົານັ້ນມາຈາກຊາວອາມາເລັກ
ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຜູງແກະ ຜູງງົວທີ່ດີໄວ້ ເພື່ອຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ
ທ່ານ ແລະສ່ວນທີ່ເຫລືອນັ້ນພວກເຮົາໄດ້ທຳລາຍຖິ້ມໝົດແລ້ວ.”

¹⁶ຊາມເອນເວົ້າວ່າ, “ຢຸດກ່ອນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບອກພະອົງວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ

ຢ່າງໃດກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນຄືນນີ້.” ຊາອູນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ “ຂໍຈົ່ງບອກເຮົາແດ່”.¹⁷ ຊາມເອນຕອບວ່າ, “ເຖິງແມ່ນວ່າ ພະອົງໄດ້ພິຈາລະນາຕົວເອງວ່າບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນ ແຕ່ພະອົງກໍເປັນຜູ້ນຳຕະກູນ ອິສຣາເອນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເອົານ້ຳມັນທົດສົງພະອົງ ໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງອິສຣາເອນ.¹⁸ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງພະອົງໃຫ້ອອກໄປທຳລາຍພວກຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫລົ່ານີ້ໃນເມືອງ ອາມາເລັກ ພະອົງຊົງບອກໃຫ້ຕໍ່ສູ້ຈົນຂ້າພວກເຂົາຖິ້ມໝົດ ແລ້ວເປັນຫຍັງພະອົງຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ? ¹⁹ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເອົາສິ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້? ແລະໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຊົງພໍພຣະໄທ.”

²⁰ຊາອູນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ອອກໄປເຮັດຕາມຄຳທີ່ພະອົງຊົງບອກຄື ເຮົາໄດ້ນຳເອົາເຈົ້າຊີວິດອັກອາກມາ ແລ້ວຂ້າຊາວອາມາເລັກທຸກຄົນ. ²¹ແຕ່ວ່າ ທະຫານຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຂ້າແກະ ງົວໂຕງາມທີ່ສຸດຊຶ່ງພວກເຂົາຍຶດມາໄດ້ ພວກເຂົາກັບນຳສັດເຫລົ່ານັ້ນມາເມືອງກິນການ ເພື່ອເຜົາບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທ່ານ.”

²²ຊາມເອນເວົ້າວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕ້ອງການຢາກໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອຟັງ ຫລືຖວາຍບູຊາແດ່ພະອົງ ສິ່ງທີ່ຖືກຄື ການເຊື່ອຟັງພະອົງດີກວ່າເອົາແກະໂຕງາມທີ່ສຸດມາຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາແດ່ພະອົງ. ²³ການກະບົດຕໍ່ສູ້ພະອົງເປັນການຊົ່ວຮ້າຍເທົ່າກັບການໃຊ້ເວດມົນຄາຖາ ແລະຄວາມຈອງຫອງກໍແມ່ນບາບເທົ່າກັບການຂາບໄຫວ້ຮູບພະ ຍ້ອນວ່າພະອົງໄດ້ປະຖິ້ມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງປົດພະອົງອອກຈາກຕຳແໜ່ງເຈົ້າຊີວິດ.”

²⁴ຊາອູນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຮັດຜິດຄື ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຄຳແນະນຳຂອງທ່ານ ກໍເພາະວ່າເຮົາຍ້ານທະຫານຂອງເຮົາ ເຮົາຈຶ່ງເຮັດຕາມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ²⁵ແລະດຽວນີ້ ເຮົາຂໍຮ້ອງທ່ານໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດຂອງເຮົາ ແລະກັບຄືນໄປກັບເຮົາເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

²⁶ຊາມເອນຕອບວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ກັບຄືນໄປກັບພະອົງ ເພາະພະອົງໄດ້ປະຖິ້ມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ປົດພະອົງອອກຈາກຕຳແໜ່ງເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກອິສຣາເອນ.”

²⁷ເມື່ອ ຊາມເອນ ຈະກັບຫລັງອອກໜີໄປ, ຊາອູນ ກໍດຶງສາຍເສື້ອຄຸມຂອງເພິ່ນ ຈົນຂາດ.²⁸ ຊາມເອນເວົ້າຕໍ່ພະອົງວ່າ, “ມື້ນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຍົກລາຊະອານາຈັກອິສຣາເອນໜີຈາກພະອົງ ແລະຈະເອົາໃຫ້ຜູ້ອື່ນທີ່ດີກວ່າພະອົງ. ²⁹ພຣະເຈົ້າອົງຢັ່ງໃຫຍ່ຂອງຊາວອິສຣາເອນບໍ່ຕົວະ ຫລືບໍ່ຊົງປ່ຽນພຣະໄທຄືມະນຸດ.” ³⁰ຊາອູນກໍຕອບວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຮັດຜິດ ແຕ່ຂໍທ່ານຈົ່ງໃຫ້ຄວາມນັບຖືແກ່ເຮົາຕໍ່ໜ້າພວກຜູ້ນຳປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ແລະຕໍ່ໜ້າຊາວອິສຣາເອນທຸກຄົນ ຂໍທ່ານຈົ່ງກັບຄືນໄປກັບເຮົາ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທ່ານ.” ³¹ດັ່ງນັ້ນ ຊາມເອນຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນເມືອກັບຊາອູນ ແລະຊາອູນກໍໄດ້ນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

³²ຕໍ່ມາ ຊາມເອນໄດ້ສັ່ງວ່າ, “ຈົ່ງພາເຈົ້າຊີວິດອັກອາກມາຫາຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້” ອັກອາກກໍເຂົ້າມາຫາເພິ່ນ ດ້ວຍຄວາມຍ້ານ ສັ່ນ ແລະທັງຄິດໃນໃຈວ່າ, “ການຕາຍນີ້ຊ່າງເປັນການຂົມຂື່ນແທ້.” ³³ຊາມເອນໄດ້ເວົ້າວ່າ “ດາບຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ແມ່ຫລາຍຄົນສູນເສຍລູກ ດັ່ງນັ້ນ

ແມ່ຂອງເຈົ້າຈະສູນເສຍລູກເຊັ່ນກັນ” ແລ້ວຊາມູເອນໄດ້ຂ້າອັກອາກ ແລະຕັດເປັນທ່ອງໆ ຕໍ່-
ໜ້າແທ່ນບູຊາທີ່ເມືອງ ກິນການ.

³⁴ແລ້ວຊາມູເອນກໍໄປເມືອງຮາມາ ສ່ວນເຈົ້າຊີວິດຊາອູນກໍໄປຍັງວັງຂອງພະອົງທີ່ເມືອງກິ-
ເບອາ. ³⁵ຕໍ່ມາ ຕະຫລອດທີ່ຊາມູເອນມີຊີວິດຢູ່ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຫັນເຈົ້າຊີວິດຊາອູນອີກຈັກເທື່ອ
ແຕ່ເພິ່ນກໍເສົ້າເສຍໃຈນຳພະອົງຫລາຍ ສ່ວນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງເສຍພຣະໄທ ທີ່ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງ
ໃຫ້ຊາອູນເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງຊາວອິສຣາເອນ.

ບົດທີ 16

ຊາມູເອນແຕ່ງຕັ້ງດາວິດໃຫ້ເປັນກະສັດ

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວຕໍ່ຊາມູເອນວ່າ, “ເຈົ້າຍັງຈະໂສກເສົ້າສະຫລົດໃຈນຳຊາອູນອີກດົນ
ປານໃດ ເຮົາໄດ້ປັດລາວອອກຈາກຕຳແໜ່ງເຈົ້າຊີວິດຂອງອິສຣາເອນແລ້ວ ຈົ່ງຖືເອົານ້ຳມັນໄປ
ທີ່ເມືອງເບັດເລເຮັມ ເຮົາຈະສົ່ງເຈົ້າໄປພົບຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າ ເຢຊີ ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເຮົາໄດ້ເລືອກ
ເອົາຜູ້ໜຶ່ງ ໃນຈຳນວນລູກຊາຍຂອງລາວໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດ.”

²ຊາມູເອນຈຶ່ງທູນຖາມວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດການນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ? ຖ້າຊາອູນໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້
ລາວກໍຈະມາຂ້າຂ້ານ້ອຍ.” ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ໃຫ້ເຈົ້າເອົາງົວນ້ອຍໄປນຳ ແລະໃຫ້
ເຈົ້າເວົ້າວ່າເຈົ້າມາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ³ຈົ່ງເຊີນ ເຢຊີ ມາໃນການຖວາຍນັ້ນ
ແລ້ວເຮົາຈະບອກເຈົ້າວ່າຄວນຈະເຮັດຢ່າງໃດຕໍ່ໄປ ແລະເຈົ້າຈຶ່ງເອົານ້ຳມັນທົດສົງຊາຍທີ່ເຮົາ
ຈະໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດນັ້ນ.”

⁴ຊາມູເອນກໍເຮັດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງ ແລະໄດ້ເດີນທາງໄປເມືອງ ເບັດເລເຮັມ
ພວກເຖົ້າແກ່ໃນເມືອງນີ້ກໍອອກມາພົບເພິ່ນດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ ແລະຖາມວ່າ, “ທ່ານເອີຍ ການ
ມາຢາມນີ້ເປັນການມາຢ່າງສັນຕິບໍ?” ⁵ຊາມູເອນຕອບວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າມາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົ່ງຊຳລະຕົວໃຫ້ບໍລິສຸດແລ້ວມານຳຂ້າພະເຈົ້າ” ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ບອກເຢຊີພ້ອມ
ທັງລູກຊາຍຊຳລະຕົວໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະເຊື້ອເຊີນພວກເຂົາມາຮ່ວມ ໃນການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ
ດ້ວຍ.

⁶ເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດ ຊາມູເອນກໍເຫັນເອລິອາບລູກຊາຍຂອງອີຊາຍ ຈຶ່ງຄິດໃນໃຈວ່າ,
“ຊາຍທີ່ຍືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຕ້ອງແມ່ນຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ແນ່-
ນອນ.” ⁷ແຕ່ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວຕໍ່ເພິ່ນວ່າ, “ຢ່າສົນໃຈນຳຮູບຮ່າງອັນຈົບງາມຂອງລາວ
ເຮົາບໍ່ຍອມເອົາລາວ ເພາະວ່າການຕັດສິນໃຈຂອງເຮົາບໍ່ຄືຂອງມະນຸດ ມະນຸດເບິ່ງແຕ່ສິ່ງທີ່ຢູ່
ພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ວ່າເຮົາເບິ່ງພາຍໃນຈິດໃຈ.”

⁸ແລ້ວເຢຊີກໍເອີ້ນ ອາບິນາດາບລູກຊາຍຂອງເພິ່ນມາ ແລ້ວພາໄປຫາຊາມູເອນ ແຕ່ຊາມູ-
ເອນເວົ້າວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງເລືອກເອົາລາວ.” ⁹ເຢຊີພາຊາມູເອນເຂົ້າມາອີກ
ຊາມູເອນກໍບອກວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງເລືອກເອົາລາວ.” ¹⁰ແຕ່ແລ້ວ ເຢຊີກໍພາ
ລູກຊາຍທັງເຈັດຄົນຂອງເພິ່ນມາຫາຊາມູເອນ ຊາມູເອນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ເພິ່ນວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນ ພຣະຜູ້-

ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງເລືອກເອົາໃຜຈັກຄົນໃນຈຳນວນພວກນີ້.” ¹¹ແລ້ວ ຊາມເອນ ຖາມຕໍ່ໄປວ່າ, “ທ່ານຍັງມີລູກຊາຍອີກຢູ່ບໍ່?” ເຢຊີ ຕອບວ່າ, “ຍັງມີລູກຊາຍຫລ້າຢູ່ ແຕ່ດຽວນີ້ລາວໄປລ້ຽງແກະ.” ຊາມເອນ ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຈຶ່ງໄປນຳລາວມານີ້ ພວກເຮົາຈະບໍ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຈົນກວ່າລາວຈະມາ.”

¹²ເຢຊີກໍສົ່ງຄົນໄປນຳເອົາລາວມາ ລາວເປັນຄົນງາມ ເປັນຊາຍໜຸ່ມທີ່ມີສຸຂະພາບສົມບູນດີ ແລະຕາຂອງລາວກໍມີແວວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງກ່າວຕໍ່ຊາມເອນວ່າ, “ແມ່ນຄົນນີ້ແຫລະ ຈຶ່ງເອົານຳມັນທົດສົງລາວເສຍ.” ¹³ຊາມເອນ ຈຶ່ງເອົານຳມັນມາທົດສົງ ດາວິດ ໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດຕໍ່ໜ້າພວກອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ ພະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງສະຖິດຢູ່ກັບດາວິດ ແລະຊົງຢູ່ກັບລາວຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນມາ ແລ້ວຊາມເອນກໍກັບຄືນເມືອບ້ານຮາມາ.

ດາວິດທີ່ພະລາຊະວັງ

¹⁴ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງໜີຈາກຊາອູນ ໄປ ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສົ່ງວິນຍານຊົ່ວເຂົ້າມາທໍລະມານພະອົງ. ¹⁵ພວກຄົນຮັບໃຊ້ຈຶ່ງທູນພະອົງວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮູ້ວ່າວິນຍານຊົ່ວທີ່ສົ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ທໍລະມານພະອົງ. ¹⁶ຂ້າແຕ່ພະອົງ ຂໍຊົງອອກຄຳສັ່ງມາ ແລ້ວພວກຂ້ານ້ອຍຈະຊອກຫາຄົນທີ່ຮູ້ຈັກດິດພິນມາໃຫ້ ເວລາພະອົງມີວິນຍານຊົ່ວສົງຢູ່ໃນພະອົງ ຊາຍຄົນນັ້ນກໍຈະດິດພິນຂອງລາວ ແລະພະອົງກໍຈະດີຄືເກົ່າອີກ.” ¹⁷ຊາອູນ ຈຶ່ງອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາວ່າ, “ຈຶ່ງໄປຊອກຫາຜູ້ນັ້ນແລ້ວພາມາຫາເຮົາ.” ¹⁸ມີຄົນໜຶ່ງໃນພວກຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນເວົ້າວ່າ, “ມີທ່ານ ເຢຊີ ຄົນເມືອງ ເບັດເລເຮັມ ເພິ່ນມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຫລິ້ນດິນຕີເກ່ງ ນອກນີ້ລາວຍັງເປັນນົກຮົບທີ່ກ້າຫານອີກດ້ວຍ ເປັນຄົນກ້າປາກກ້າເວົ້າ ແລະທັງງາມອີກດ້ວຍ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງສະຖິດຢູ່ກັບລາວ.”

¹⁹ດັ່ງນັ້ນ ຊາອູນ ຈຶ່ງສົ່ງຄົນນຳຂ່າວໄປຫາ ເຢຊີ ໂດຍມີເນື້ອຄວາມວ່າ, “ຂໍໃຫ້ສົ່ງດາວິດລູກຊາຍຜູ້ລ້ຽງຝູງແກະນັ້ນມາຫາເຮົາ.” ²⁰ເຢຊີກໍສົ່ງດາວິດ ໄປຫາຊາອູນ ພ້ອມທັງຖົງໜັງເຫລົ້າອະງຸ່ນ ແບ້ນ້ອຍ ແລະລໍທີ່ບັນທຸກເຂົ້າຈີ່. ²¹ດາວິດໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າຊາອູນ ແລະໄດ້ເຂົ້າຮັບລາຊະການນຳພະອົງ ຊາອູນພໍໃຈໃນລາວຫລາຍ ແລະໃຫ້ລາວເປັນຄົນຖືອາວຸດຂອງພະອົງ. ²²ແລ້ວຊາອູນກໍສົ່ງຂ່າວຫາ ເຢຊີວ່າ, “ເຮົາພໍໃຈກັບດາວິດ ຂໍໃຫ້ລາວຢູ່ໃນວົງລາຊະການຂອງເຮົາພີ້.”

²³ເມື່ອວິນຍານຊົ່ວທີ່ສົ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າເຂົ້າສົງຊາອູນ ດາວິດກໍຈັບເອົາພິນຂອງລາວອອກມາດິດ ແລ້ວວິນຍານຊົ່ວກໍໜີຈາກໄປ ແລະຊາອູນກໍຮູ້ສຶກສະບາຍຂຶ້ນ ແລະເປັນປົກກະຕິຄືເກົ່າ.

ບົດທີ 17

ໂກລິອາດຫ້າທາຍຊາວອິສຣາເອນ

¹ພວກຟິລິດສະຕິນ ໄດ້ທ້ອນໂຮມກຳລັງເຂົ້າສູ່ສົງຄາມໃນເມືອງ ໂສໂກທີ່ແຂວງຢູດາ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ບ່ອນໜຶ່ງຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ ເຂດແດນເລືອດ ຢູ່ລະຫວ່າງກາງເມືອງ ໂສໂກ ແລະເມືອງອາເຊກາ ໃນ ເອເຟັດ-ດຳມິມ. ²ສ່ວນຊາອູນ ແລະຊາວອິສຣາເອນກໍພາກັນມາຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ຮ່ອມພູຕົ້ນກໍ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຕຽມຕໍ່ສູ້ກັບພວກຟິລິດສະຕິນ. ³ພວກຟິລິດສະຕິນ

ໄດ້ໄປຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ເທິງພູນ້ອຍໜ່ວຍໜຶ່ງກ່ອນແລ້ວ ພວກອິສຣາເອນກໍມາຟາກຮ່ອມພູໜ່ວຍໜຶ່ງອີກ.

⁴ແລ້ວມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ໂກລິອາດ ເປັນຊາວເມືອງກັດໄດ້ອອກຈາກຄ້າຍພັກຂອງພວກຟິລິດສະຕິນ ມາທ້າທາຍພວກອິສຣາເອນ ລາວເປັນຄົນສູງປະມານຫົກສອກ. ⁵ລາວໃສ່ໝວກທອງສໍາລິດ ແລະນຸ່ງເສື້ອທອງສໍາລິດໜັກປະມານແປດສິບກິໂລກລາມ. ⁶ສ່ວນຂາຂອງລາວກໍສວມທອງສໍາລິດດ້ວຍ ລາວພາຍຫລາວທີ່ເຮັດດ້ວຍທອງສໍາລິດ. ⁷ຄັນຫອກຂອງລາວໜ້າເທົ່າກັບໄມ້ກໍາຕໍ່າຫຼຸກ ແລະໃນປາຍຫອກນັ້ນໜັກປະມານສິບກິໂລກລາມ ທະຫານຜູ້ທີ່ຖືແຜ່ນເທລັກຕ້ານທານຂອງລາວກໍຢ່າງອອກໜ້າ.

⁸ໂກລິອາດ ໄດ້ຍືນຮ້ອງແຜດສຽງໃສ່ພວກອິສຣາເອນວ່າ, “ພວກສູກໍາລັງເຮັດຫຍັງຢູ່ນີ້ ມາຕີເສິກບໍ່? ກູເປັນຄົນຟິລິດສະຕິນ ພວກສູເປັນທາດຂອງຊາອູນ ຈົ່ງເລືອກເອົາທະຫານຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກສູອອກມາສູ້ຮົບກັບກູ. ⁹ຖ້າມັນຊະນະ ແລະຂ້າກູໄດ້ ພວກກູຈະຍອມເປັນທາດຂອງພວກສູ. ¹⁰ດຽວນີ້ ກູຂໍທ້າທາຍກອງທັບອິສຣາເອນຢູ່ບ່ອນນີ້ ກູຂໍໃຫ້ພວກສູເລືອກເອົາໃຜກໍໄດ້ອອກມາຕໍ່ສູ້ກັບກູ.” ¹¹ເມື່ອຊາອູນ ແລະທະຫານຂອງພະອົງໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນ ພວກເພິ່ນກໍມີຄວາມຍ້ານກົວຫລາຍ.

ດາວິດຢູ່ໃນຄ້າຍພັກຂອງຊາອູນ

¹²ດາວິດເປັນລູກຊາຍຂອງ ເຢຊີ ຊາວເອຟຣາທາ ຊຶ່ງມາຈາກເມືອງເບັດເລເຮັມໃນຢູດາ ເຢຊີມີລູກຊາຍແປດຄົນ ໃນຄາວທີ່ຊາອູນເປັນເຈົ້າຊີວິດຢູ່ນັ້ນ ເຢຊີກໍເຖົ້າແກ່ແລ້ວ. ¹³ສ່ວນລູກຊາຍໃຫຍ່ສາມຄົນຂອງເພິ່ນໄດ້ໄປຕີເສິກກັບຊາອູນ ຜູ້ກົກຊື່ວ່າ ເອລິອາບ ຜູ້ຕໍ່ມາຊື່ວ່າ ອາບິນາດາບ ແລະຜູ້ທີສາມຊື່ວ່າ ຊາມມາ. ¹⁴ສ່ວນດາວິດເປັນລູກຊາຍຫລ້າ ເວລາອ້າຍທັງສາມຂອງລາວຢູ່ນໍາຊາອູນນັ້ນ. ¹⁵ລາງເທື່ອດາວິດກໍລາຊາອູນກັບຄືນມາເບິ່ງຜູ້ແກະຂອງພໍ່ທີ່ເມືອງເບັດເລເຮັມຢູ່ເລື້ອຍໆ.

¹⁶ສ່ວນ ໂກລິອາດກໍທ້າທາຍຊາວອິສຣາເອນຢູ່ທຸກເຂົ້າທຸກແລງ ເປັນເວລາສີ່ສິບມື້. ¹⁷ມື້ໜຶ່ງ ເຢຊີໄດ້ເວົ້າຕໍ່ດາວິດວ່າ, “ຈົ່ງເອົາເຂົ້າຂົ້ວສາມພັນ ແລະເຂົ້າຈີ່ສິບກ້ອນນີ້ ໄປໃຫ້ພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນຄ້າຍ. ¹⁸ແລະຈົ່ງເອົາເນີຍສິບກ້ອນນີ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານນາຍພັນ ຈົ່ງເບິ່ງວ່າພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າພາກັນຢູ່ຢ່າງໃດ ແລະໃຫ້ເຈົ້າເອົາຂອງບາງສິ່ງບາງຢ່າງຈາກພວກເຂົາມາ ເພື່ອສະແດງວ່າເຈົ້າໄດ້ເຫັນພວກເຂົາ ແລະຮູ້ວ່າພວກເຂົາສະບາຍດີ. ¹⁹ດຽວນີ້ ເຈົ້າຊີວິດຊາອູນກັບພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າ ແລະພວກອິສຣາເອນຄົນອື່ນໆ ກໍຢູ່ໃນຮ່ອມພູຕົ້ນກໍ່ ຊຶ່ງກໍາລັງສູ້ຮົບກັບພວກຟິລິດສະຕິນ.”

²⁰ເຂົ້າມື້ໃໝ່ມາ ດາວິດໄດ້ລຸກແຕ່ເດິກໆ ລາວຝາກຜູງແກະໄວ້ນໍາຄົນອື່ນ ແລະຖືເອົາອາຫານໄປຕາມບ່ອນທີ່ເຢຊີໄດ້ບອກ ລາວໄປຮອດຄ້າຍພັກພໍດີກັບເວລາທີ່ພວກອິສຣາເອນ ກໍາລັງອອກໄປສູ່ສະໜາມຮົບ ແລະມີສຽງດັງກົກກ້ອງດັງຂຶ້ນ. ²¹ທະຫານຂອງພວກຟິລິດສະຕິນ ແລະພວກອິສຣາເອນກໍຕັ້ງທີ່ພັນຂອງໃຜລາວຢູ່ຕໍ່ໜ້າກັນເພື່ອຕຽມສູ້ຮົບ. ²²ດາວິດກໍປະອາຫານໄວ້ກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ຝ່າຍສະບຽງອາຫານ ແລະໄດ້ແລ່ນໄປຫາພວກອ້າຍຂອງລາວຢູ່ສະໜາມ-

ຮົບ ເພື່ອຖາມຂ່າວຄາວວ່າພວກເຂົາຢູ່ຢ່າງໃດ. ²³ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງສົນທະນາກັນຢູ່ໂກລິອາດກໍເຂົ້າມາທ້າທາຍພວກອິສຣາເອນຕາມທີ່ລາວໄດ້ເຄີຍເຮັດມາຕັ້ງແຕ່ກ່ອນ ດາວິດກໍໄດ້ຍິນຄຳທ້າທາຍຂອງລາວ. ²⁴ເມື່ອພວກອິສຣາເອນຫລວງເຫັນໂກລິອາດ ພວກເຂົາກໍແລ່ນ-ປົບໜີດ້ວຍຄວາມຍ້ານກົວທີ່ສຸດ ພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ,

²⁵“ຈົ່ງຟັງມັນເວົ້າຫັນດູ ຖ້າໃຜຂ້າມັນໄດ້ ເຈົ້າຊີວິດຈະປະທານຂັບສົມບັດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນ ແລະໃຫ້ແຕ່ງງານກັບພະລາຊະທິດາຂອງພະອົງ ຄອບຄົວພໍ່ຂອງຜູ້ນັ້ນກໍຈະຖືກຍົກເວັ້ນຈາກການເສຍສ່ວຍທຸກຢ່າງ.”

²⁶ດາວິດຈຶ່ງຖາມພວກທີ່ຢູ່ໃກ້ໆ ກັບລາວນັ້ນວ່າ, “ຜູ້ທີ່ຂ້າຄົນຟິລິດສະຕິນນີ້ໄດ້ ແລະຊ່ອຍພວກອິສຣາເອນ ໃຫ້ພົ້ນຈາກການໝົ່ນປະໝາດນີ້ ຈະໄດ້ຫຍັງ? ຄົນປ່າເຕືອນຊາວຟິລິດສະຕິນທີ່ເວົ້າທ້າທາຍກອງທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງມີຊີວິດຢູ່ນີ້ ແມ່ນໃຜ.” ²⁷ພວກເຂົາບອກລາວວ່າຜູ້ໃດທີ່ຂ້າໂກລິອາດຕາຍ ຈະໄດ້ຮັບຕາມທີ່ໄດ້ເວົ້າມາແລ້ວນັ້ນ.

²⁸ເອລິອາບ ອ້າຍກົກຂອງດາວິດໄດ້ຍິນລາວເວົ້າກັບທະຫານເຫລົ່ານັ້ນ ລາວກໍຮ້າຍດາວິດ ແລະເວົ້າວ່າ, “ເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫຍັງຢູ່ນີ້? ແມ່ນໃຜເບິ່ງແຍງແກະຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ? ມາເບິ່ງການສູ້ຮົບກັນເຮັດຫຍັງ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງດີດີ ແລະທະເຍີທະຍານແທ້.”

²⁹ດາວິດ ຖາມອ້າຍຄືນວ່າ, “ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດ? ພຽງແຕ່ຖາມເທົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນບໍ່?”

³⁰ແລ້ວລາວກໍຫັນໄປຖາມຊາຍຄົນອື່ນແບບດຽວກັນ ແລະທຸກຄົນທີ່ລາວຖາມ ພວກເຂົາກໍຕອບຢ່າງດຽວກັນໝົດ. ³¹ເມື່ອບາງຄົນໄດ້ຍິນຄຳຂອງດາວິດ ພວກເຂົາກໍນຳໄປທູນຕໍ່ຊາອູນ ແລະພະອົງບອກໃຫ້ພວກເຂົານຳດາວິດເຂົ້າເຝົ້າ.

³²ດາວິດໄດ້ທູນຕໍ່ຊາອູນວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ຂໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຍ້ານຊາຍຟິລິດສະຕິນຄົນນີ້ເລີຍ ຂ້ານ້ອຍຂານອາສາຈະອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບມັນເອງ.” ³³ຊາອູນຖາມວ່າ, “ບໍ່ໄດ້ດອກ ເຈົ້າຈະຕໍ່ສູ້ກັບລາວໄດ້ຢ່າງໃດ? ເຈົ້າຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່ ສ່ວນໂກລິອາດນັ້ນເປັນທະຫານມາແລ້ວ.”

³⁴ດາວິດທູນຕອບວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ຂ້ານ້ອຍກໍເຄີຍເບິ່ງແຍງຝູງແກະຂອງພໍ່ຂ້ານ້ອຍ.

³⁵ບາງເທື່ອກໍມີສິ່ງ ຫລືໝີມາຄຸບເອົາລູກແກະໄປ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມໄປຕໍ່ສູ້ກັບມັນ ແລະໄດ້ຊ່ອຍຊີວິດແກະນ້ອຍນັ້ນໄວ້ ແລະຖ້າວ່າ ສິ່ງ ຫລືໝີກັບຄືນມາຫາຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍກໍຈັບຄໍມັນ ແລະຕີມັນຈົນຕາຍ. ³⁶ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຂ້າສິ່ງ ແລະໝີມາແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດກັບຊາຍຟິລິດສະຕິນຄົນນີ້ຢ່າງດຽວກັນ ເພາະວ່າລາວໄດ້ໝົ່ນປະໝາດກອງທັບຂອງພຣະເຈົ້າອົງມີຊີວິດຢູ່.

³⁷ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກສິ່ງ ແລະໝີ ພຣະອົງກໍຊົງຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກຊາຍຟິລິດສະຕິນຄົນນີ້ໄດ້.” ຊາອູນຕອບວ່າ, “ດີແລ້ວ ຈົ່ງໄປສາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ.”

³⁸ຊາອູນກໍເອົາເຄື່ອງຮົບຂອງພະອົງເອງໃຫ້ດາວິດໃສ່ ພະອົງໄດ້ເອົາໝວກທອງສຳລິດໃສ່ໃຫ້ດາວິດ ແລະເອົາເສື້ອຮົບໃຫ້ລາວນຸ່ງ. ³⁹ດາວິດໄດ້ເອົາດາບຂອງຊາອູນຂັດໃສ່ສາຍແອວ ແລະລອງຢ່າງເບິ່ງ ແຕ່ຢ່າງໄປບໍ່ໄດ້ ເພາະວ່າ ບໍ່ເຄີຍໃຊ້ເຄື່ອງເຫລົ່ານີ້ຈັກເທື່ອ ດາວິດຈຶ່ງທູນຕໍ່ຊາອູນວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄປສູ້ຮົບກັບເຄື່ອງແບບນີ້ບໍ່ໄດ້ດອກ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍໃສ່ມັນ” ດັ່ງນັ້ນດາ-

ວິດຈິ່ງແກ້ມັນອອກໝົດ. ⁴⁰ລາວຈັບເອົາໄມ້ຄ້ອນສຳລັບຖືລ້ຽງແກະຂອງລາວ ແລ້ວເກັບເອົາຫີນແຫ້ທ້າກ້ອນໃນແຄມຫ້ວຍໃສ່ຖົງ ແລ້ວຖືກະຕຸນຕຸງມຕົວອອກໄປສູ່ຮີບກັບໂກລີອາດ.

ດາວິດຊະນະໂກລີອາດ

⁴¹ຊາຍຟິລິດສະຕິນກໍຢ່າງມຸ່ງໜ້າມາຫາດາວິດ ພ້ອມທັງຖືແຜ່ນເຫລັກຕ້ານທານຢ່າງອອກນຳໜ້າລາວ. ⁴²ລາວຢ່າງເຂົ້າມາໃກ້ໆ ເມື່ອໄດ້ເບິ່ງດາວິດຄັກໆ ແລ້ວ ລາວກໍຄິດດູກູກໃນໃຈເພາະວ່າດາວິດຍັງເປັນເດັກນ້ອຍທົ່ງາມ ແລະໜ້າຮັກ. ⁴³ລາວເວົ້າຕໍ່ດາວິດວ່າ, “ເຮີຍ! ໄມ້ຄ້ອນນັ້ນສຳລັບໄວ້ເຮັດຫຍັງ? ມືງຄິດວ່າກູເປັນໝາຊັ້ນບໍ່?” ແລ້ວລາວກໍເອີ້ນດ່າສາບແຊ່ງດາວິດໃນນາມພະຂອງລາວ. ⁴⁴ລາວເວົ້າທ້າທາຍດາວິດວ່າ, “ມານີ້ ກູຈະເອົາຊາກສົບຂອງມືງໃຫ້ນົກ ແລະສັດກິນ.”

⁴⁵ດາວິດເວົ້າຕອບວ່າ, “ເຈົ້າມາຕໍ່ສູ້ກັບຂ້ອຍດ້ວຍດາບ ຫອກ ແລະຫລາວ ແຕ່ວ່າ ຂ້ອຍມາຕໍ່ສູ້ເຈົ້າໃນນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານ ຊຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງກອງທັບອິສຣາເອນທີ່ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າທ້າທາຍນັ້ນ. ⁴⁶ໃນມື້ນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງມອບເຈົ້າໄວ້ໃນອຳນາດຂອງຂ້ອຍ ເຈົ້າຈະພ່າຍແພ້ຂ້ອຍ ແລະຂ້ອຍຈະຕັດຫົວເຈົ້າອອກ ສ່ວນສົບຂອງທະຫານຟິລິດສະຕິນຂ້ອຍຈະເອົາໃຫ້ນົກ ແລະສັດກິນ ແລ້ວທົ່ວທັງໂລກຈະຮູ້ຈັກວ່າ ອິສຣາເອນມີພຣະເຈົ້າ. ⁴⁷ທຸກໆ ຄົນທີ່ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ ຈະເຫັນວ່າພຣະອົງບໍ່ຊົງຕ້ອງການດາບ ຫລືຫອກເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງພົນໄພ ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ຊະນະໃນສະໜາມຮີບ ແລະພຣະອົງຈະຊົງມອບພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄວ້ໃນອຳນາດຂອງພວກຂ້ອຍ.”

⁴⁸ສ່ວນໂກລີອາດ ກໍຢ່າງມຸ່ງໜ້າເຂົ້າມາຫາດາວິດອີກ ດາວິດກໍແລ່ນເຂົ້າໄປໃນສະໜາມຮີບຂອງຊາວຟິລິດສະຕິນ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບລາວຢ່າງວ່ອງໄວ. ⁴⁹ດາວິດຈົກເອົາຫີນໃນຖົງອອກມາ ແລ້ວຍິງໃສ່ໂກລີອາດ ກ້ອນຫີນນັ້ນໄດ້ຖືກໜ້າຜາກຂອງລາວ ເຮັດໃຫ້ກະໂຫລກຫົວຂອງລາວແຕກລົ້ມຂວ້າໜ້າລົງດິນ.

⁵⁰ດາວິດໄດ້ຊະນະ ແລະຂ້າໂກລີອາດດ້ວຍກະຕຸນ ແລະກ້ອນຫີນພຽງກ້ອນດຽວໂດຍບໍ່ໄດ້ໃຊ້ດາບ. ⁵¹ແລ້ວດາວິດກໍແລ່ນເຂົ້າໄປຍືນຢູ່ເທິງໂຕລາວ ຖອດເອົາດາບຂອງໂກລີອາດອອກມາພັນ ແລະຕັດຫົວລາວ. ເມື່ອພວກຟິລິດສະຕິນເຫັນຜູ້ແກ່ງກ້າຂອງຕົນຕາຍ ພວກເຂົາກໍພາກັນແລ່ນປົບໜີ.

⁵²ຝ່າຍທະຫານອິສຣາເອນ ແລະທະຫານຢູດາກໍຮ້ອງໂທ່ແລ່ນໄລ່ຕິດຕາມພວກເຂົາໄປ ຈົນຮອດເມືອງກັດ ແລະຮອດປະຕູເມືອງ ເອັກໂຮນ ພວກຟິລິດສະຕິນທີ່ບາດເຈັບ ໄດ້ລົ້ມຕາຍຕາມຫົນທາງຊະອາຣາຢິມ ທີ່ໄປເຖິງເມືອງກັດ ແລະເມືອງເອັກໂຮນ. ⁵³ເມື່ອພວກອິສຣາເອນກັບຄືນມາຈາກການໄລ່ຕິດຕາມຊາວຟິລິດສະຕິນ ພວກເຂົາກໍມາຍິດເອົາເຄື່ອງຂອງໃນຄ້າຍພັກຂອງຟິລິດສະຕິນໄປ. ⁵⁴ສ່ວນດາວິດກໍຖືເອົາຫົວໂກລີອາດໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ແຕ່ວ່າອາວຸດຂອງໂກລີອາດລາວໄດ້ເອົາໄວ້ໃນຕູບຜ້າເຕັນຂອງລາວເອງ.

ດາວິດສະເໜີຕົວຕໍ່ຊາອຸນ

⁵⁵ເມື່ອຊາອຸນເຫັນດາວິດອອກໄປສູ່ໂກລີອາດ ພະອົງຈຶ່ງຖາມອັບເນ ຜູ້ບັນຊາການທະ-

ຫານຂອງພະອົງວ່າ, “ອັບເນ ເດັກນ້ອຍຄົນນີ້ແມ່ນໃຜ?” ອັບເນທູນຕອບວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກ.”

⁵⁶ຊາຸນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ອອກໄປເບິ່ງດູ.” ⁵⁷ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອດາວິດກັບມາຄ້າຍພັກ ຫລັງຈາກໄດ້ ຂ້າໂກລີອາດແລ້ວ ອັບເນກໍນຳລາວໄປເຝົ້າຊາຸນ ແລະດາວິດໄດ້ຖືຫົວຂອງໂກລີອາດໄປນຳ. ⁵⁸ຊາຸນຖາມລາວວ່າ, “ລູກເອີຍ ເຈົ້າເປັນລູກໃຜ?” ດາວິດທູນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເປັນລູກຊາຍ ຂອງເຢຊີ ຂ້າໃຊ້ຂອງພະອົງທີ່ເມືອງເບັດເລເຮັມ.”

ບົດທີ 18

¹ເມື່ອຊາຸນ ແລະດາວິດໄດ້ສົນທະນາປາໄສກັນແລ້ວ ໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງຊາຸນ ກໍ ເກີດມີຄວາມນິຍົມຊົມຊອບດາວິດຫລາຍ ແລະມີຄວາມຮັກແພງລາວຫລາຍ. ²ຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນມາ ຊາຸນກໍເອົາດາວິດໄປຢູ່ນຳ ແລະບໍ່ໄດ້ໃຫ້ກັບຄືນເມື່ອບ້ານເລີຍ. ³ຍ້ອນໂຢນາທານຮັກແພງ ດາວິດຫລາຍລາວຈຶ່ງສາບານເປັນເພື່ອນທີ່ດີກັບດາວິດຕະຫລອດໄປ. ⁴ໂຢນາທານໄດ້ແກ້ເສື້ອ ຊັ້ນນອກຂອງຕົນເອງໃຫ້ດາວິດພ້ອມທັງເຄື່ອງຮົບ ດາບ ຄັນທະນູ ແລະສາຍຮັດ.

⁵ຍ້ອນດາວິດໄດ້ເຮັດຫລ້ອນໜ້າທີ່ທຸກຢ່າງທີ່ຊາຸນໄດ້ສັ່ງລາວອອກໄປປະຕິບັດນັ້ນ ຊາຸນ ຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ລາວເປັນນາຍທະຫານໃນກອງທັບຂອງພະອົງ ນາຍແລະພົນທະຫານຂອງຊາຸນກໍເຫັນດີນຳ.

ຊາຸນຄິດອິດສາດາວິດ

⁶ເມື່ອພວກທະຫານກັບຄືນມາ ແລະຫລັງຈາກດາວິດກັບມາແຕ່ຂ້າໂກລີອາດແລ້ວ ພວກຜູ້- ຍິງຈາກຫລາຍຫົວເມືອງໃນອິສຣາເອນ ກໍພາກັນເຂົ້າເຝົ້າເຈົ້າຊີວິດຊາຸນ ພວກເຂົາພາກັນ ຮ້ອງເພງຢ່າງມ່ວນຊື່ນ ພ້ອມທັງພ້ອນ ຕົກອງ ແລະດົດພິນ. ⁷ໃນໂອກາດສະເຫລີມສະຫລອງ ຄັ້ງນີ້ ພວກຜູ້ຍິງໄດ້ຮ້ອງເພງວ່າ, “ຊາຸນໄດ້ຂ້າຫລາຍພັນຄົນ ແຕ່ດາວິດໄດ້ຂ້າຫລາຍໝື່ນ ຄົນ”

⁸ສ່ວນຊາຸນກໍບໍ່ພໍໃຈທີ່ໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ ພະອົງຈຶ່ງຊົງພິໂລດ ແລະເວົ້າວ່າ, “ເຮົາເສຍໃຈຫລາຍ ທີ່ມີຄົນເວົ້າວ່າ ດາວິດໄດ້ຂ້າຫລາຍໝື່ນຄົນ ແຕ່ເຮົາໄດ້ຂ້າຫລາຍພັນຄົນເທົ່ານັ້ນ ດາວິດເຫລືອ ພຽງສິ່ງດຽວຄືຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເປັນກະສັດເທົ່ານັ້ນ.” ⁹ນັບແຕ່ມື້ນັ້ນມາ ຊາຸນກໍອິດສາດາວິດ.

¹⁰ມື້ຕໍ່ມາ ວິນຍານຊົ່ວທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລົງມາກໍເຂົ້າສຶງຊາຸນ ຢູ່ໃນພະລາຊະວັງ ເພິ່ນໄດ້ ເວົ້າລະເມີຄືຄົນເປັນບ້າ ສ່ວນດາວິດກໍດິດພິນດັ່ງທີ່ເຄີຍໄດ້ປະຕິບັດມາທຸກມື້. ¹¹ເວລານັ້ນ ຊາຸນ ຖືຫອກຢູ່ ຊາຸນເວົ້າກັບຕົວເອງວ່າ, “ກູຈະແທງມັນໃຫ້ຕາຍຕິດກັບຝາ” ແລ້ວພະອົງກໍຊັດ ຫອກໃສ່ດາວິດສອງເທື່ອ ແຕ່ດາວິດຫລົບຫລີກຫັນທຸກເທື່ອ.

¹²ຊາຸນເອງກໍຍ້ານດາວິດ ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບລາວ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຊົງສະຖິດຢູ່ ກັບພະອົງ. ¹³ຊາຸນໄດ້ສັ່ງດາວິດໜີໂດຍແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ລາວເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາທະຫານພັນຄົນ ດາວິດໄດ້ນຳໜ້າທະຫານຂອງລາວອອກສູ່ສະໜາມຮົບ. ¹⁴ລາວໄດ້ເຮັດຫລ້ອນໜ້າທີ່ທຸກຢ່າງ ກໍເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບລາວ. ¹⁵ຊາຸນໄດ້ສັ່ງເກດເຫັນວ່າ ດາວິດເຮັດວຽກ

ຫລ້ອນໜ້າທີ່ທຸກຢ່າງ ພະອົງຈຶ່ງເກີດມີຄວາມຍ້ານກົວລາວຫລາຍຂຶ້ນ. ¹⁶ແຕ່ວ່າ ທຸກໆ ຄົນໃນ ອິສຣາເອນ ແລະຢູດາຮັກດາວິດ ເພາະວ່າລາວເປັນຜູ້ນຳທີ່ມີຄວາມສາມາດ ແລະເຮັດວຽກ ຫລ້ອນໜ້າທີ່ທຸກຢ່າງ.

ດາວິດແຕ່ງງານກັບພະລາຊະທິດາຂອງຊາອູນ

¹⁷ຕໍ່ມາຊາອູນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ດາວິດວ່າ, “ນີ້ເດ ເມຣັບລູກສາວກົກຂອງເຮົາ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າແຕ່ງ- ງານກັບນາງ ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງຮັບໃຊ້ເຮົາຢ່າງທະຫານທີ່ແກ່ງກ້າ ແລະສັດຊີ້ໃນການສູ້ຮົບ ເພື່ອ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ຊາອູນຄິດວ່າ ດ້ວຍວິທີນີ້ ພະອົງຈຶ່ງຈະບໍ່ເປັນຜູ້ຂ້າດາວິດດ້ວຍຕົນເອງ ແຕ່ ຈະຕ້ອງແມ່ນພວກຟິລິດສະຕິນ ເປັນຜູ້ຂ້າ.

¹⁸ດາວິດທູນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍ ແລະຄອບຄົວພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຍັງພໍທີ່ຈະ ກາຍມາເປັນລູກເຂີຍຂອງພະອົງ.” ¹⁹ຕໍ່ມາ ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ຈະຍົກເມຣັບໃຫ້ດາວິດ ພະອົງກໍ ຊົງປຸງພະໄທເສຍໂດຍໄດ້ຍົກເມຣັບໃຫ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ອັດຣິເອນ ຊາວບ້ານເມໂຮລາດ.

²⁰ແຕ່ວ່າ ນາງມີການລູກສາວອີກຄົນໜຶ່ງຂອງຊາອູນເກີດມີຄວາມຮັກຕໍ່ດາວິດ ເມື່ອຊາອູນ ຮູ້ເລື່ອງກໍດີໃຈ. ²¹ພະອົງຈຶ່ງເວົ້າກັບຕົນເອງວ່າ, “ເຮົາຈະຕ້ອງຍົກມີການນີ້ໃຫ້ດາວິດ ເພື່ອຈະ ໄດ້ຫລອກລວງໃຫ້ພວກຟິລິດສະຕິນ ຂ້າລາວ” ດັ່ງນັ້ນ ຊາອູນຈຶ່ງເວົ້າກັບດາວິດເປັນເທື່ອທີ ສອງວ່າ “ເຈົ້າຕ້ອງເປັນລູກເຂີຍຂອງເຮົາ.”

²²ພະອົງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ນາຍທະຫານຂອງພະອົງບອກກັບດາວິດເປັນການສ່ວນຕົວວ່າ, “ເຈົ້າຊີ- ວິດຊົງພໍພະໄທໃນຕົວເຈົ້າ ແລະນາຍທະຫານທຸກຄົນກໍນິຍົມຊົມຊອບເຈົ້າ ດຽວນີ້ ເປັນໂອກາດ ດີສຳລັບເຈົ້າ ເຈົ້າຈະຕ້ອງແຕ່ງງານກັບພະລາຊະທິດາຂອງພະອົງ.” ²³ດັ່ງນັ້ນ ພວກນາຍທະ- ຫານຈຶ່ງເວົ້າກັບດາວິດ ແລະລາວຕອບວ່າ, “ມັນເປັນກຽດອັນສູງສົ່ງສຳລັບຄົນທຸກຄົນຍາກ ທີ່ບໍ່ ມີຄວາມສຳຄັນຫຍັງ ຊຶ່ງຈະຕ້ອງກາຍເປັນລູກເຂີຍຂອງເຈົ້າຊີວິດ.”

²⁴⁻²⁵ແລ້ວນາຍທະຫານໄດ້ເລົ່າຄຳທີ່ດາວິດເວົ້ານັ້ນ ໃຫ້ຊາອູນຟັງ ຊາອູນຈຶ່ງອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ ພວກເຂົາໄປບອກດາວິດວ່າ, “ເຈົ້າຊີວິດບໍ່ຕ້ອງການຄຳສິນດອງຫຍັງໝົດຈາກເຈົ້າ ພະອົງ ຕ້ອງການແຕ່ໜັງຫຸ້ມປາຍອະໄວຍະວະລັບຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ ຮ້ອຍຄົນ ເພື່ອເປັນການແກ້- ແຄ້ນສັດຕູຂອງພະອົງເທົ່ານັ້ນ” ນີ້ຄືແຜນການທີ່ຊາອູນຢາກໃຫ້ພວກຟິລິດສະຕິນຂ້າດາວິດ.

²⁶ຝ່າຍທະຫານຂອງຊາອູນກໍລາຍງານຕໍ່ດາວິດຕາມທີ່ຊາອູນໄດ້ເວົ້າ ແລະດາວິດມີຄວາມ ປຶຕິຍິນດີທີ່ມີຊ່ອງທາງຈະໄດ້ເປັນລູກເຂີຍເຈົ້າຊີວິດ ກ່ອນມື້ແຕ່ງງານ. ²⁷ດາວິດ ແລະທະຫານ ຂອງລາວກໍຂ້າພວກຟິລິດສະຕິນຕາຍສອງຮ້ອຍຄົນ ລາວໄດ້ເອົາໜັງຫຸ້ມປາຍອະໄວຍະວະລັບ ຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຊີວິດ ແລະເອົາອອກມານັບໃຫ້ຊາອູນເບິ່ງຈົນໝົດ ເພື່ອວ່າລາວຈະ ໄດ້ກາຍເປັນລູກເຂີຍຂອງພະອົງ ດັ່ງນັ້ນ ຊາອູນຈຶ່ງມອບນາງ ມີການ ພະລາຊະທິດາຂອງພະ ອົງໃຫ້ແຕ່ງງານກັບດາວິດ.

²⁸ເມື່ອຊາອູນໄດ້ເຫັນຢ່າງຄັກແນ່ແລ້ວວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບດາວິດ ແລະມີ ການ ພະລາຊະທິດາຂອງພະອົງກໍຮັກລາວ. ²⁹ດັ່ງນັ້ນ ພະອົງຈຶ່ງຍ້ານດາວິດຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ຕັ້ງຕົວເປັນສັດຕູຂອງລາວຈົນຕະຫລອດຊີວິດຂອງພະອົງ. ³⁰ແຕ່ລະເທື່ອທີ່ກອງທັບຂອງພວກ

ຟິລິດສະຕິນມາຕໍ່ສູ້ ດາວິດກໍຕິຊະນະຫລາຍກວ່ານາຍທະຫານຄົນອື່ນໆ ຂອງຊາຸນ ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງມີຊື່ສຽງໂດງດັງຫລາຍ.

ບົດທີ 19

ຊາຸນຕິດຕາມຮົບກວນດາວິດ

1 ຊາຸນໄດ້ບອກໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງພະອົງ ແລະພວກຂ້າລາຊະການເຖິງແຜນການຂ້າດາວິດ. 2 ແຕ່ໂຢນາທານຮັກດາວິດຫລາຍ ລາວຈຶ່ງມາບອກດາວິດວ່າ, “ພໍ່ຂ້ອຍພະຍາຍາມຈະຂ້າເຈົ້າຢູ່ ໃນມື້ອື່ນເຊົ້າຈົ່ງລະວັງຕົວໃຫ້ດີ. 3 ໃຫ້ເຈົ້າໄປລີ້ຕົວຢູ່ໃນບ່ອນເລິກລັບ ສ່ວນຂ້ອຍຈະໄປຍືນຄຽງຂ້າງພໍ່ຂອງຂ້ອຍໃນທີ່ງ່າບ່ອນທີ່ລີ້ຕົວຢູ່ນັ້ນ ຂ້ອຍຈະທູນເລື່ອງຂອງເຈົ້າຕໍ່ພໍ່ຂອງຂ້ອຍ ຖ້າວ່າ ຂ້ອຍຮູ້ເລື່ອງໃດແລ້ວ ຂ້ອຍຈະມາບອກໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກໂລດ.”

4 ໂຢນາທານໄດ້ກ່າວສັນລະເສີນດາວິດຕໍ່ຊາຸນວ່າ, “ພໍ່ຂ້ານ້ອຍ ຂໍຢ່າທຳຮ້າຍດາວິດ ຂ້າໃຊ້ຂອງພໍ່ເລີຍ ລາວບໍ່ໄດ້ເຄີຍເຮັດສິ່ງໃດຜິດຈັກເທື່ອ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ທຸກສິ່ງທີ່ລາວເຮັດນັ້ນ ເປັນຜົນດີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ພໍ່. 5 ລາວໄດ້ສູ່ງຊີວິດຕົນເອງຂ້າໂກລິອາດ ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງນຳເອົາໂຊຊະນະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ມາໃຫ້ພວກອິສຣາເອນ ພໍ່ໄດ້ເຫັນການນີ້ ແລະພໍ່ກໍດີໃຈ ແລ້ວເປັນຫຍັງພໍ່ຈຶ່ງເຮັດຜິດຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດໂດຍຢາກຂ້າລາວ ແບບບໍ່ມີເຫດຜົນຫຍັງໝົດ?”

6 ເມື່ອຊາຸນໄດ້ຍິນໂຢນາທານເວົ້າ ເພິ່ນກໍສາບານໃນນາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ດາວິດຈະບໍ່ຖືກຂ້າ. 7 ໂຢນາທານຈຶ່ງເອີ້ນດາວິດມາ ແລະບອກທຸກສິ່ງແກ່ລາວ ແລ້ວກໍນຳດາວິດເຂົ້າເຝົ້າຊາຸນ ແລ້ວດາວິດກໍຢູ່ຮັບໃຊ້ຊາຸນ ຄືດັ່ງແຕ່ກ່ອນ.

8 ຕໍ່ມາ ສົງຄາມກັບພວກຟິລິດສະຕິນໄດ້ລະເບີດຂຶ້ນ ດາວິດໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກສັດຕູຈົນພວກເຂົາພ່າຍແພ້ ແລະແຕກຫົວໄປ. 9 ຕໍ່ມາ ວິນຍານຊົ່ວທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສົ່ງມາໄດ້ເຂົ້າສົງຊາຸນອີກ ເມື່ອຊາຸນກຳລັງນັ່ງຢູ່ໃນພະລາຊະວັງພ້ອມທັງຖືຫອກຢູ່ໃນມື ສ່ວນດາວິດກໍນັ່ງຕິດພິນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. 10 ຊາຸນພະຍາຍາມເອົາຫອກແທງດາວິດເຂົ້າຕິດກັບຝາ ແຕ່ດາວິດຫລົບຫລີກທັນຫອກຈຶ່ງເຂົ້າສູງບຝາ ແລ້ວດາວິດກໍແລ່ນບົບໜີເອົາຕົວລອດ.

11 ໃນຕອນກາງຄືນຂອງມື້ດຽວກັນນັ້ນ ຊາຸນໄດ້ສົ່ງທະຫານຂອງພະອົງບາງຄົນໄປຈອບນອກເຮືອນຂອງດາວິດ ເພື່ອຂ້າລາວໃນມື້ອື່ນເຊົ້າ ນາງມີການເມຍຂອງດາວິດຈຶ່ງເຕືອນວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໜີໄປໃນຕອນກາງຄືນນີ້ ມື້ອື່ນເຊົ້າຈະຕ້ອງຖືກຂ້າ.” 12 ນາງໄດ້ຢ່ອນດາວິດລົງທາງປ່ອງຢ້ຽມ ແລະລາວກໍແລ່ນໜີເອົາຕົວລອດໄປ.

13 ແລ້ວນາງໄດ້ເອົາຮູບເຄົາລົບປະຈຳເຮືອນວາງລົງໄວ້ເທິງຕຽງ ເອົາໝອນທີ່ເຮັດດ້ວຍຂົນແກະໝູນເທິງຫົວ ແລ້ວເອົາຜ້າທີ່ມີປົກມັນໄວ້. 14 ເມື່ອທະຫານຂອງຊາຸນເຂົ້າໄປຈັບດາວິດ ມີການຈຶ່ງບອກພວກເຂົາວ່າ ດາວິດເປັນໄຂ້.

15 ແຕ່ຊາຸນບອກພວກເຂົາກັບຄືນໄປຫາດາວິດອີກພ້ອມທັງສັ່ງວ່າ, “ຈົ່ງຫາມດາວິດໃສ່ຕຽງມານີ້ ຂ້ອຍຈະຂ້າລາວ.” 16 ພວກເຂົາຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ແລະໄດ້ພົບຮູບໂຄລົບປະຈຳເຮືອນຢູ່ເທິງຕຽງ ແລະມີໝອນທີ່ເຮັດດ້ວຍຂົນແກະໝູນຫົວມັນຢູ່.

¹⁷ຊາອູນຖາມມີການວ່າ, “ເປັນຫຍັງລູກຈຶ່ງຫລອກລວງພໍ່ຢ່າງນີ້ ແລະປ່ອຍໃຫ້ສັດຕູຂອງພໍ່ໜີໄປ?” ນາງຕອບວ່າ, “ລາວເວົ້າວ່າ ຖ້າລູກບໍ່ຊ່ອຍເຫລືອລາວໃຫ້ໜີໄປ ລາວຈະຂ້າລູກ.”

¹⁸ດາວິດໄດ້ໜີໄປຫາຊາມູເອນທີ່ເມືອງຮາມາ ແລະໄດ້ບອກທຸກສິ່ງທີ່ຊາອູນໄດ້ເຮັດກັບລາວໃຫ້ເພິ່ນຟັງ ແລ້ວຊາມູເອນກັບດາວິດກໍພາກັນໄປພັກຢູ່ບ້ານນາໂຢດ. ¹⁹ຕໍ່ມາກໍມີຄົນມາບອກຊາອູນວ່າ ດາວິດຢູ່ທີ່ບ້ານນາໂຢດໃນເມືອງຮາມາ. ²⁰ຊາອູນຈຶ່ງສົ່ງຄົນອອກໄປຈັບລາວເມື່ອໄປຮອດ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນກຸ່ມຜູ້ປະກາດພຣະທຳກຳລັງທຳນວາຍຢູ່ ຊຶ່ງມີຊາມູເອນ ເປັນຜູ້ນຳໜ້າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍເຂົ້າຢູ່ໃນທະຫານຂອງຊາອູນ ແລ້ວພວກເຂົາກໍທຳນວາຍຄືກັນ. ²¹ເມື່ອຊາອູນໄດ້ຍິນຂ່າວດັ່ງນັ້ນ ພະອົງກໍສົ່ງຜູ້ນຳຂ່າວອອກໄປຕື່ມອີກ ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນກໍເຂົ້າຮ່ວມທຳນວາຍຄືກັນ ພະອົງໄດ້ສົ່ງຜູ້ນຳຂ່າວອອກໄປອີກເປັນເທື່ອທີສາມ ແລະເຫດການກໍເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາຄືເກົ່າ. ²²ແລ້ວພະອົງຈຶ່ງອອກໄປເມືອງຮາມາ ເມື່ອໄປຮອດນ້ຳສ້າງໃຫຍ່ທີ່ເສກ ພະອົງກໍຖາມຫາຊາມູເອນກັບດາວິດ ແລະພະອົງໄດ້ຄຳຕອບວ່າ ພວກເຂົາຢູ່ທີ່ບ້ານນາໂຢດ.

²³ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງກຳລັງເດີນທາງໄປທີ່ນັ້ນ ພະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າຢູ່ກັບພະອົງຄືກັນ ພະອົງໄດ້ທຳນວາຍໄປສຸດທາງຈົນໄປຮອດເມືອງນາໂຢດ. ²⁴ພະອົງແກ້ເຄື່ອງນຸ່ງອອກ ແລະທຳນວາຍຕໍ່ໜ້າຊາມູເອນ ແລ້ວນອນເປືອຍກາຍຢູ່ຕະຫລອດມື້ຕະຫລອດຄືນ ມີຄຳຂ່າລືວ່າຊາອູນໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳໄປແລ້ວ.”

ບົດທີ 20

ໂຢນາທານຊ່ອຍເຫລືອດາວິດ

¹ຕໍ່ມາ ດາວິດໄດ້ໜີຈາກບ້ານນາໂຢດ ເມືອງຮາມາໄປຫາໂຢນາທານ ແລະເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ເປັນຫຍັງ ພໍ່ຂອງເຈົ້າຈຶ່ງຢາກຂ້າຂ້ອຍ? ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງຕໍ່ພະອົງ?”

²ໂຢນາທານຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ບໍ່ດອກ ພໍ່ຂອງຂ້ອຍຈະບໍ່ຂ້າເຈົ້າ ພໍ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ບອກໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ທຸກໆ ສິ່ງທີ່ເພິ່ນຈະເຮັດ ຈະເປັນສິ່ງສຳຄັນ ຫລືບໍ່ກໍຕາມ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ປິດບັງຫຍັງຂ້ອຍເລີຍ.”

³ແຕ່ດາວິດຕອບວ່າ, “ພໍ່ຂອງເຈົ້າຮູ້ດີວ່າເຈົ້ານິຍົມຊົມຊອບຂ້ອຍຫລາຍ ພະອົງຈະບໍ່ບອກເຖິງແຜນການທີ່ພະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ນຳດອກ ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າເສຍໃຈ ຂ້ອຍຂໍສາບານໃນນາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ແລະຕໍ່ເຈົ້າວ່າ ຄວາມຕາຍຢູ່ໃກ້ຂ້ອຍທີ່ສຸດ.” ⁴ໂຢນາທານຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍຈະເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ.”

⁵ດາວິດຕອບວ່າ, “ມື້ອື່ນເປັນມື້ສະຫລອງເດືອນອອກໃໝ່ ຂ້ອຍຈຳເປັນຈະຕ້ອງກິນເຂົ້າຮ່ວມໂຕະກັບພໍ່ຂອງເຈົ້າ ແຕ່ວ່າ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ອຍໄປລີ້ຢູ່ໃນທີ່ງ່າຈົນຮອດຄຳຂອງມື້ອື່ນ. ⁶ຖ້າພໍ່ຂອງເຈົ້າ ເຫັນວ່າຂ້ອຍບໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າບອກພະອົງວ່າ ຂ້ອຍໄດ້ຂໍອະນຸຍາດນຳເຈົ້າເມື່ອເຮືອນທີ່ເມືອງເບັດເລເຮັມ ເພາະວ່າເປັນຍາມທີ່ຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍທັງໝົດຖວາຍເຄື່ອງບູຊາປະຈຳປີ. ⁷ຖ້າພະອົງເວົ້າວ່າ, “ໄດ້ແລ້ວ ຂ້ອຍກໍຈະປອດໄພ ແຕ່ຖ້າພະອົງຮ້າຍ ເຈົ້າກໍຈະເຫັນວ່າ ພະອົງຍັງຄິດອາຄາດບາດໝາງຂ້ອຍຢູ່. ⁸ຈຶ່ງກະລຸນາເຮັດກັບຂ້ອຍດ້ວຍໄມຕິຈິດອັນດີເຫັນ

ແລະຈົ່ງຮັກສາຄຳພັນສັນຍາອັນສັກສິດທີ່ເຈົ້າໄດ້ມີຕໍ່ຂ້ອຍ ແຕ່ຖ້າຂ້ອຍເປັນຄົນຜິດ ເຈົ້າຈົ່ງຂ້າຂ້ອຍເສຍ ບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ພໍ່ຂອງເຈົ້າລົງມືດອກ.”

9 ໂຢນາທານ ຕອບວ່າ, “ຢ່າຄິດເຖິງເລື່ອງຢ່າງນັ້ນ ຖ້າຂ້ອຍຮູ້ແນ່ວ່າ ພໍ່ຂອງຂ້ອຍຍັງບໍ່ສິ້ນສຸດທີ່ຈະເຮັດອັນຕະລາຍຕໍ່ເຈົ້າ ຂ້ອຍຈະຕ້ອງບອກໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກ.” 10 ແລ້ວດາວິດຈົ່ງຖາມຂຶ້ນວ່າ, “ຖ້າພໍ່ຂອງເຈົ້າຮ້າຍ ໃຜຈະມາບອກຂ້ອຍ?”

11 ໂຢນາທານ ຕອບວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຮົາອອກໄປທີ່ທົ່ງນາເທາະ” ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນອອກໄປທີ່ທົ່ງນາ 12 ໂຢນາທານ ໄດ້ເວົ້າກັບດາວິດວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກອິສຣາເອນ ຈົ່ງເປັນພະຍານແກ່ພວກເຮົາດ້ວຍ ມື້ອື່ນ ແລະມື້ຕໍ່ໄປໃນເວລາດຽວກັນນີ້ ຂ້ອຍຈະຖາມພໍ່ຂອງຂ້ອຍ ຖ້າເພິ່ນເຈດຕະນາດີຕໍ່ເຈົ້າຂ້ອຍຈະສົ່ງຂ່າວມາຫາເຈົ້າ. 13 ຖ້າວ່າເພິ່ນມີເຈດຕະນາຮ້າຍ ຂ້ອຍຈະບໍ່ສົ່ງຂ່າວມາຫາເຈົ້າ ແລ້ວໃຫ້ເຈົ້າໜີໄປ ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂຽນຕີຂ້ອຍໃຫ້ຕາຍ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພໍ່ຂອງຂ້ອຍ. 14 ແລະດຽວນີ້ ຖ້າຂ້ອຍຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າຮັກສາຄຳພັນສັນຍາອັນສັກສິດນີ້ໄວ້ ແລະໃຫ້ສັດຊີ້ຕໍ່ຂ້ອຍ. 15 ແຕ່ວ່າຖ້າຂ້ອຍຕາຍໄປ ຈົ່ງສະແດງຄວາມເມດຕາກະລຸນາຢ່າງດຽວກັນນີ້ ຕໍ່ຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍຕະຫລອດໄປ ເມື່ອໃດທາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍສັດຕູທັງໝົດຂອງເຈົ້າແລ້ວ. 16 ຂໍໃຫ້ຄຳສັນຍາຂອງພວກເຮົາທີ່ມີຕໍ່ກັນຍັງຄົງຢູ່ ຖ້າວ່າເຈົ້າຜິດຄຳສັນຍາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງລົງໂທດເຈົ້າ.” 17 ຕໍ່ມາອີກ ໂຢນາທານໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ດາວິດສັນຍາວ່າ ໃຫ້ຮັກຕົນເພາະວ່າ ໂຢນາທານຮັກດາວິດຫລາຍ ເທົ່າກັບຊີວິດຂອງຕົນເອງ. 18 ແລ້ວ ໂຢນາທານ ຈົ່ງເວົ້າຕໍ່ດາວິດວ່າ, “ມື້ອື່ນເປັນມື້ສະຫລອງເດືອນອອກໃໝ່ ຖ້າວ່າ ເຈົ້າບໍ່ຢູ່ຫີນ ເພິ່ນກໍຈະເຫັນບ່ອນນັ່ງຫວ່າງ. 19 ໃນມື້ຕໍ່ໄປ ເພິ່ນກໍຈະເຫັນເຈົ້າຂາດອີກ ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງໄປລີ້ຢູ່ບ່ອນທີ່ເຈົ້າລີ້ຢູ່ວ່າງແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ແລະໃຫ້ລີ້ຢູ່ທາງຫລັງກອງທຶນ. 20 ແລ້ວຂ້ອຍຈະຍິງລູກທະນູສາມລູກໄປໃສ່ບ່ອນນັ້ນ ຄືຍິງໃສ່ຈຸດໃດຈຸດໜຶ່ງ. 21 ຕໍ່ໄປຂ້ອຍຈະບອກຄົນໃຊ້ຂອງຂ້ອຍໄປຊອກຫາລູກໜ້າທະນູນັ້ນມາ ແລະຖ້າຂ້ອຍບອກລາວວ່າ, “ຫີນເດ ລູກທະນູຢູ່ທາງນີ້ ເກັບເອົາແມ ກໍໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າປອດໄພ ແລະອອກມາໄດ້ ຂ້ອຍຂໍສາບານໃນນາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍຢ່າງໃດ. 22 ແຕ່ຖ້າຂ້ອຍບອກລາວວ່າ, “ລູກໜ້າທະນູຢູ່ທັງນັ້ນ” ຈົ່ງໜີໄປ ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ໃຊ້ເຈົ້າໄປ. 23 ສ່ວນຄຳພັນສັນຍາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ມີຕໍ່ກັນນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນພະຍານ ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຮັກສາມັນໄວ້ຕະຫລອດໄປ.”

24 ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດ ຈົ່ງໄປລີ້ຢູ່ໃນທົ່ງນາ ຝ່າຍເຈົ້າຊີວິດຊາອູນກໍສະເດັດມາຮັບປະທານອາຫານໃນມື້ສະຫລອງເດືອນອອກໃໝ່. 25 ແລະນັ່ງຢູ່ແປະກັບຝ່າຕາມທີ່ເຄີຍນັ່ງ ອັບເນນັ່ງຖັດເພິ່ນໄປ ໂຢນາທານນັ່ງກົງກັນຂ້າມກັບເພິ່ນ ສ່ວນບ່ອນນັ່ງຂອງດາວິດນັ້ນເປົ່າວ່າງ. 26 ໃນມື້ນັ້ນ ຊາອູນບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງໝົດ ເພາະເພິ່ນຄິດວ່າ ອາດມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງເກີດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ໄດ້ຄາດຝັນຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ດາວິດມີມິນທິນ. 27 ມື້ຕໍ່ມາ ເປັນມື້ຫລັງຈາກເດືອນອອກໃໝ່ ບ່ອນຂອງດາວິດກໍຍັງເປົ່າວ່າງຢູ່ ຊາອູນ ຈຶ່ງຖາມ ໂຢນາທານວ່າ, “ເປັນຫຍັງມື້ວານນີ້ ແລະມື້ນີ້ດາວິດຈຶ່ງບໍ່ມາຮ່ວມຮັບປະທານອາຫານ?”

²⁸ໂຢນາທານ ຕອບວ່າ, “ລາວຂໍອະນຸຍາດນຳຂ້າງໄປເມືອງເບັດເລເຮັມ.” ²⁹ລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ອຍເພາະ ເພາະວ່າຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍໄດ້ສະຫລອງງານຖວາຍບູຊາໃນເມືອງ ແລະພວກອ້າຍຂອງຂ້ອຍກໍສົ່ງໃຫ້ຂ້ອຍໄປທີ່ນັ້ນ ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າເຈົ້າເປັນໝູ່ຂອງຂ້ອຍຈິ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ອຍໄປຫາພື້ນືອງຂອງຂ້ອຍສາ ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະ ດາວິດຈິ່ງບໍ່ໄດ້ມາຮ່ວມໂຕະນຳພໍ້.”

³⁰ຊາອູນ ຈິ່ງຮ້າຍໃຫ້ໂຢນາທານ ແລະເວົ້າຕໍ່ລາວວ່າ, “ລູກທໍລະຍົດ ດຽວນີ້ຂ້ອຍຮູ້ວ່າເຈົ້າເວົ້າເຂົ້າຂ້າງດາວິດ ແລະເຈົ້າກຳລັງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເອງກັບແມ່ເຈົ້າເສື່ອມເສຍກຽດ. ³¹ຕະຫລອດເວລາທີ່ດາວິດຍັງມີຊີວິດຢູ່ນີ້ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງປະເທດນີ້ຈັກເທື່ອ ດຽວນີ້ ຈິ່ງໄປນຳຕົວລາວມານີ້ ລາວຄວນຈະຕາຍ.”

³²ໂຢນາທານ ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ເປັນຫຍັງລາວຈິ່ງຄວນຈະຕາຍ ລາວໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດ?” ³³ໃນຂະນະນັ້ນ ຊາອູນໄດ້ຖອດຫອກຂອງຕົນອອກເພື່ອຈະຂ້າໂຢນາທານ ໂຢນາທານຈິ່ງຄິດພິຈາລະນາໄດ້ວ່າ ພໍ່ຂອງຕົນຍັງບໍ່ຍຸດຕິທິຈະຂ້າດາວິດ. ³⁴ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈິ່ງລຸກອອກຈາກໂຕະດ້ວຍຄວາມຮ້າຍ ແລະບໍ່ຍອມກິນຫຍັງເລີຍ ໃນມື້ນັ້ນ ເປັນມື້ທີສອງຂອງມື້ສະຫລອງເດືອນອອກໃໝ່ລາວເສົ້າໂສກເສຍໃຈຢ່າງໜັກໃນເລື່ອງນີ້ ເພາະພໍ່ຂອງລາວໄດ້ດູກູກດາວິດ.

³⁵ມື້ເຊົ້າໃໝ່ຕໍ່ມາ ໂຢນາທານກໍໄປພົບດາວິດຢູ່ທີ່ທົ່ງນາ ຕາມທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນໄວ້. ³⁶ລາວໄດ້ເອົາຊາຍໝູ່ມູ່ໜຶ່ງໄປນຳ ລາວເວົ້າກັບຊາຍໝູ່ມູ່ນັ້ນວ່າ, “ຈິ່ງໄປເກັບເອົາລູກໜ້າທະນູທີ່ຂ້ອຍຈະຍົງໄປນີ້ ເດັກນັ້ນກໍແລ່ນໄປ. ³⁷ໂຢນາທານຈິ່ງຍົງທະນູໄປຕົກຂ້າງລາວ ເມື່ອຊາຍໝູ່ມູ່ນັ້ນໄປຮອດບ່ອນລູກໜ້າທະນູຕົກ ໂຢນາທານກໍຮ້ອງໃສ່ລາວວ່າ, “ລູກທະນູຢູ່ພຸ້ນ ຢ່າຢືນຢູ່ທີ່ຫັ້ນຈິ່ງພ້າວໄປແມ່.” ³⁸ຊາຍໝູ່ມູ່ຄົນນັ້ນກໍໄປເກັບເອົາລູກທະນູແລ້ວກັບຄືນມາຫານາຍຂອງຕົນໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍຫຍັງໝົດ. ³⁹ມີແຕ່ໂຢນາທານ ແລະດາວິດເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກ. ⁴⁰ໂຢນາທານໄດ້ເອົາລູກອາວຸດຂອງລາວໃຫ້ຊາຍໝູ່ມູ່ນັ້ນ ແລະບອກໃຫ້ລາວເອົາກັບຄືນເມື່ອໄວ້ໃນເມືອງ.

⁴¹ຫລັງຈາກຊາຍໝູ່ມູ່ຈາກໄປແລ້ວ ດາວິດກໍອອກຈາກບ່ອນລີ້ ກິ້ມຂາບລົງຕໍ່ໜ້າໂຢນາທານສາມເທື່ອ ດາວິດກັບໂຢນາທານກອດກັນທັງຮ້ອງທັງໄຫ້ ດາວິດ ໂສກເສົ້າເສຍໃຈຫລາຍ.

⁴²ແລ້ວໂຢນາທານຈິ່ງເວົ້າຕໍ່ດາວິດວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນພະຍານລະຫວ່າງເຈົ້າກັບຂ້ອຍ ແລະລະຫວ່າງເຂື່ອສາຍຂອງເຈົ້າກັບເຂື່ອສາຍຂອງຂ້ອຍ ວ່າຈະຮັກສາຄຳໝັ້ນສັນຍາອັນສັກສິດທີ່ເຮົາມີຕໍ່ກັນ ແລະກັນນີ້ໄວ້ຕະຫລອດໄປ” ແລ້ວດາວິດກໍຈາກໄປ ສ່ວນໂຢນາທານກໍກັບຄືນເມື່ອໃນເມືອງ.

ບົດທີ 21

ດາວິດໝົ້າກຊາອູນໄປຫາອາຣິເມເລັກ

¹ດາວິດໄດ້ໄປຫາປະໂລທິດອາຣິເມເລັກທີ່ເມືອງ ໂນບ. ເມື່ອອາຣິເມເລັກອອກມາພົບດາວິດເພິ່ນກໍຢ້ານຈົນຕົວສັ່ນເຊັ່ນ ແລະເວົ້າວ່າ “ເປັນຫຍັງທ່ານຈິ່ງມາຄົນດຽວ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດມາກັບ

ທ່ານ?” ²ດາວິດ ຈຶ່ງເວົ້າກັບປະໂລທິດ ອາຣິເມເລັກວ່າ “ກະສັດໄດ້ສັ່ງຄວາມແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະໄດ້ບອກໄວ້ວ່າ ‘ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້ຈັກຂໍ້ຄວາມທີ່ຂ້ອຍສັ່ງແກ່ເຈົ້າ ແລະເລື່ອງຊຶ່ງເຮົາໃຊ້ເຈົ້າໄປ’ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັດໝາຍໄວ້ກັບພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ບ່ອນໜຶ່ງຕ່າງຫາກ ³ທ່ານມີ ຫຍັງຢູ່ໃນມືຂອງທ່ານບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຂົ້າຈີ່ແດ່ຈັກຫ້າກ້ອນ ຫລືສິ່ງໃດກໍໄດ້ທີ່ທ່ານມີໃນຂະນະ ນີ້.”

⁴ປະໂລທິດນັ້ນໄດ້ຕອບດາວິດວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີເຂົ້າຈີ່ທຳມະດາ ແຕ່ມີເຂົ້າຈີ່ສັກສິດທີ່ ຖວາຍແລ້ວ ຂໍພຽງແຕ່ວ່າຄົນໜຸ່ມໄດ້ຢູ່ຫ່າງຈາກຜູ້ຍິງມາກໍແລ້ວກັນ” ⁵ແລະດາວິດກໍຕອບປະ- ໂລທິດວ່າ “ທີ່ຈິງ ຕັ້ງແຕ່ເຮົາໄດ້ອອກມາ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກຕ້ອງຜູ້ຍິງໄດ້ສາມມື້ແລ້ວ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພວກຄົນໜຸ່ມກໍບໍລິສຸດ ແລະເຂົ້າຈີ່ນັ້ນເປັນເຂົ້າຈີ່ທຳມະດາທີ່ກິນໄດ້ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຂົ້າຈີ່ນັ້ນຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໃນພາຊະນະແລ້ວກໍຕາມ.”

⁶ດັ່ງນັ້ນ ປະໂລທິດຈຶ່ງມອບເຂົ້າຈີ່ສັກສິດຖວາຍໃຫ້ແກ່ດາວິດ ເພາະໃນບ່ອນນັ້ນບໍ່ມີເຂົ້າຈີ່ອັນ ອື່ນນອກຈາກ ເຂົ້າຈີ່ທີ່ຖວາຍໄວ້ຊຶ່ງໄດ້ເກັບເອົາອອກຈາກພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ ເພື່ອ ວາງເຂົ້າຈີ່ໃໝ່ຖວາຍແທນເຂົ້າຈີ່ເກົ່ານັ້ນ ⁷ໃນມື້ນັ້ນມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຊຶ່ງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຊາອູນ ຊື່ໂດເອັກຄົນເອໂດມ ຊຶ່ງເປັນຫົວໜ້າຄົນລ້ຽງສັດໃຫ້ກັບຊາອູນ ໄດ້ຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ເພື່ອເຝົ້າພຣະຜູ້- ເປັນເຈົ້າ ⁸ແລະດາວິດໄດ້ຖາມອາຣິເມເລັກວ່າ “ຢູ່ທີ່ນີ້ທ່ານບໍ່ມີຫອກ ຫລືດາບຈັກດວງໜຶ່ງບໍ່? ເພາະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ທັນໄດ້ເອົາດາບ ຫລືເຄື່ອງອາວຸດຕິດມືມາເລີຍ ດ້ວຍວ່າກະສັດໄດ້ສັ່ງຂ້າພະ- ເຈົ້າອອກມາເປັນການດ່ວນ.”

⁹ປະໂລທິດນັ້ນຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ມີຢູ່ ດາບຂອງໂກລິອາດຄົນຟິລິດສະຕິນຊຶ່ງທ່ານໄດ້ຂ້າທີ່ຮ່ອມ ພູເອລານັ້ນກໍຢູ່ນີ້ ເບິ່ງແມ່, ຍັງທີ່ຜ້າຢູ່ຂ້າງຫລັງເອໂຟດ, ນອກຈາກດວງນີ້ແລ້ວ ກໍບໍ່ມີດາບອື່ນ ອີກ” ຖ້າທ່ານຕ້ອງການດາບນັ້ນ ຈຶ່ງເອົາໄປສາ ແລະດາວິດກ່າວວ່າ “ບໍ່ມີດາບດວງອື່ນຄືກັບ ດາບດວງນີ້ແລ້ວ ຂໍເອົາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສາ.”

ດາວິດໜີຈາກຊາອູນໄປຫາອາກິເຊກະສັດເມືອງກາດ

¹⁰ແລະໃນມື້ນັ້ນ ດາວິດ ໄດ້ໜີຈາກພະພັກຊາອູນ ໄປຫາອາກິເຊກະສັດເມືອງກາດ ¹¹ແລະ ພວກຂ້າລາຊະການຂອງອາກິເຊທູນວ່າ “ດາວິດຄົນນີ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່ທີ່ເປັນກະສັດຂອງແຜ່ນດິນ? ບໍ່ ແມ່ນຜູ້ນີ້ບໍ່ທີ່ໄດ້ເຕັ້ນລຳ ແລະຮ້ອງເພງຕອບຮັບກັນວ່າ ‘ຊາອູນຂ້າຄົນເປັນພັນໆ ແລະດາວິດ ຂ້າຄົນເປັນໝື່ນໆ?’”

¹²ແລະດາວິດກໍຈົດຈຳຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃນໃຈ ແລະຢ້ານອາກິເຊກະສັດເມືອງກາດຫລາຍ ¹³ເພິ່ນຈຶ່ງປອມຕົວຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ ເຮັດຄືເປັນຄົນບ້າເວລາຢູ່ໃກ້ພວກເຂົາ ໂດຍຂີດຂຽນໃສ່ຕາມ ປະຕູຮົວ ແລະປ່ອຍໃຫ້ນ້ຳລາຍໄຫລລົງຕິດໜວດເຄົາ.

¹⁴ແລະອາກິເຊໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າລາຊະການຂອງຕົນວ່າ “ເບິ່ງແມ່, ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າຄົນນີ້ເປັນ ບ້າແລ້ວ ເປັນຫຍັງ ເຈົ້າຈຶ່ງພາມາຫາເຮົາ ¹⁵ເຮົາຂາດຄົນບ້າບໍ່? ພວກເຈົ້າຈຶ່ງພາຄົນນີ້ມາເຮັດ ບ້າໃຫ້ເຮົາເບິ່ງ ຄົນຢ່າງນີ້ສົມຄວນເຂົ້າມາໃນເຮືອນຂອງເຮົາບໍ່?”

ບົດທີ 22

ດາວິດຢູ່ທີ່ຖ້ຳອະດຸລາມ

¹ດາວິດໄດ້ໜີຈາກເມືອງກາດໄປຢູ່ໃນຖ້ຳອະດຸລາມ ເມື່ອພວກອ້າຍນ້ອງ ແລະບັນດາຄອບຄົວພໍ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ຍິນຂ່າວນັ້ນ ພວກເພິ່ນກໍໄດ້ລົງໄປຫາດາວິດຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ²ແລ້ວທຸກຄົນທີ່ຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ ແລະມີໜີ້ສິນ ແລະທຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມພໍໃຈກໍພາກັນມາຫາເພິ່ນ ແລະເພິ່ນກໍເປັນຫົວໜ້າຂອງພວກເຂົາ ມີຄົນມາຮ່ວມຢູ່ນຳດາວິດປະມານສີ່ຮ້ອຍຄົນ.

³ດາວິດກໍອອກຈາກບ່ອນນັ້ນໄປຍັງເມືອງມິດຊະປາ ໃນແຜ່ນດິນ ໂມອາບ ແລະເພິ່ນທູນກະສັດເມືອງ ໂມອາບວ່າ “ຂໍໂຜດໃຫ້ບິດາ ມານດາຂອງຂ້າພະເຈົ້າມາຢູ່ກັບທ່ານສາ ຈົນກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດສິ່ງໃດເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າ” ⁴ແລະເພິ່ນກໍນຳບິດາ ມານດາມາເຝົ້າກະສັດແຫ່ງ ໂມອາບ ແລະທັງສອງກໍອາໄສຢູ່ກັບກະສັດຕະຫລອດເວລາ ທີ່ດາວິດຢູ່ໃນບ່ອນກຳບັງທີ່ເຂັ້ມແຂງ ⁵ແລ້ວຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຄາດ ໄດ້ບອກດາວິດວ່າ “ທ່ານຢ່າຢູ່ໃນບ່ອນກຳບັງເຂັ້ມແຂງນີ້ເລີຍ ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນຢູດາເທີນ” ແລ້ວດາວິດກໍໄປ ແລະເຂົ້າໄປຢູ່ໃນປ່າເຮເຮັດ.

⁶ຝ່າຍຊາອູນໄດ້ຍິນວ່າມີຜູ້ພົບເຫັນດາວິດ ແລະຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ນຳເພິ່ນ, ໃນເວລານັ້ນຊາອູນປະທັບທີ່ເມືອງ ກິເບອາ ກ້ອງຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນໜຶ່ງຢູ່ບ່ອນສູງທີ່ເມືອງ ຣາມາ ເພິ່ນຖືຫອກໃນມື ແລະບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງກໍຍືນຢູ່ອ້ອມຮອບພະອົງ ⁷ແລະຊາອູນກ່າວກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຍືນຢູ່ອ້ອມຮອບພະອົງວ່າ “ຊາວເບັນຢາມິນ ຈົ່ງຟັງ, ລູກຂອງເຢຊີ ຈະໃຫ້ທັງນາ ແລະ ສວນອະງຸ່ນແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ? ຈະຕັ້ງເຈົ້າທັງຫລາຍໃຫ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງພັນກອງຮ້ອຍທຸກຄົນບໍ? ⁸ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງໄດ້ຄິດກະບົດຕໍ່ເຮົາ ໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດບອກເຮົາເລີຍ ໃນເວລາລູກຂອງເຮົາເຮັດພັນທະໄມຕີກັບລູກ ຂອງເຢຊີນັ້ນ ແລະໃນພວກເຈົ້າບໍ່ມີຜູ້ໃດຮ່ວມທຸກກັບເຮົາແລະບອກແກ່ເຮົາວ່າລູກຂອງເຮົາໄດ້ຍົວະຍົງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາ ແລະຄອຍຖ້າດັກໂຈມຕີເຮົາຢູ່ຄືກັບທຸກມື້ນີ້.”

ຊາອູນຂ້າພວກປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ

⁹ໂຕເອັກຄົນ ເອໂດມຜູ້ເປັນນາຍຂ້າໃຊ້ຂອງຊາອູນກາບທູນວ່າ “ຂ້າພະອົງເຫັນລູກເຢຊີມາທີ່ເມືອງ ໂນບມາຫາ ອາຣິເມເລັກ ລູກອາຣິຕຸບ ¹⁰ແລ້ວລາວກໍທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ເພິ່ນ ແລະໄດ້ເອົາຫໍ່ອາຫານໃຫ້ພ້ອມທັງດາບຂອງ ໂກລິອາດຄົນຟິລິດສະຕິນ ໃຫ້ແກ່ເພິ່ນໄປ.”

¹¹ແລ້ວກະສັດໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປເອີ້ນປະໂລຫິດອາຣິເມເລັກ ລູກຊາຍຂອງອາຣິຕຸບ ແລະຄອບຄົວພໍ່ຂອງລາວທັງໝົດ ຜູ້ເປັນປະໂລຫິດຢູ່ທີ່ເມືອງ ໂນບ ແລະພວກເຂົາທຸກຄົນກໍມາຫາກະສັດ ¹²ແລະຊາອູນກ່າວວ່າ “ລູກອາຣິຕຸບ ເອີຍ, ຈົ່ງຟັງ” ລາວທູນຕອບກະສັດວ່າ “ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະອົງ ຂ້າພະອົງຢູ່ທີ່ນີ້” ¹³ແລ້ວຊາອູນກ່າວແກ່ລາວວ່າ “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຮ່ວມກັນກະບົດຕໍ່ເຮົາ ທັງເຈົ້າ ແລະລູກຂອງເຢຊີ ໃນການທີ່ເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ເຂົ້າຈີ່ ແລະດາບແກ່ລາວ ແລະໄດ້ທູນຖາມພຣະເຈົ້າໃຫ້ລາວເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ເຮົາແລະຄອຍຖ້າດັກໂຈມຕີເຮົາຢູ່ຄືກັບທຸກມື້ນີ້.”

¹⁴ ແລະອາຣີເມເລັກທູນຕອບກະສັດວ່າ “ໃນບັນດາຂ້າລາຊະການຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ ມີຜູ້ໃດບໍ່ທີ່ສັດຊີຄິດາວິດ ລູກເຂີຍຂອງກະສັດຜູ້ບັງຄັບບັນຊາການຂອງພະອົງ ແລະ ເປັນຜູ້ມີກງດໃນພະລາຊະວັງຂອງພະອົງ? ¹⁵ນັ້ນເປັນເທື່ອທຳອິດທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທູນຖາມພຣະເຈົ້າສຳລັບລາວບໍ່? ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນັ້ນເລີຍ! ຂໍກະສັດຢ່າກ່າວພ້ອງສິ່ງໃດຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ ຢ່າໄດ້ກ່າວພ້ອງຜູ້ໃດໃນບັນດາຄອບຄົວຂອງພໍ່ຂ້ານ້ອຍ ເພາະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງບໍ່ຮູ້ເລື່ອງທັງໝົດນີ້ເລີຍ ບໍ່ວ່າຫລາຍ ຫລືໜ້ອຍ.”

¹⁶ກະສັດກ່າວວ່າ “ອາຣີເມເລັກ ທັງເຈົ້າ ແລະຄອບຄົວພໍ່ຂອງເຈົ້າທັງໝົດຈະຕ້ອງຖືກຂ້າຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ” ¹⁷ແລະກະສັດກໍຮັບສິ່ງແກ່ທະຫານຜູ້ຍືນເຝົ້າຢູ່ວ່າ “ຈົ່ງຫັນມາປະທານຊີວິດພວກປະໂລຫິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຫລົ່ານີ້ ເພາະວ່າມີຂອງພວກເຂົາຢູ່ຝ່າຍດາວິດ ແລະ ຍ້ອນລາວຮູ້ແລ້ວວ່າມັນໜີໄປແຕ່ບໍ່ບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ຈັກ” ແຕ່ຂ້າລາຊະການຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດບໍ່ຍອມລົງມີຂ້າພວກປະໂລຫິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹⁸ແລ້ວກະສັດຈຶ່ງກ່າວກັບ ໂດເອັກວ່າ “ເຈົ້າຈຶ່ງຫັນໄປຂ້າພວກປະໂລຫິດເຫລົ່ານັ້ນ” ໂດເອັກຄົນເອໂດມກໍຫັນໄປຂ້າບັນດາປະໂລຫິດໃນມື້ນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ປະທານຊີວິດແປດສິບຫ້າຄົນທີ່ນຸ່ງຜ້າປ່ານ ເອໂຟດ ¹⁹ແລະຊາອູນ ໄດ້ໂຈມຕີເມືອງໂນບຊຶ່ງເປັນເມືອງຂອງປະໂລຫິດດ້ວຍຄົມດາບ ຂ້າທັງຜູ້ຊາຍ ຜູ້ຍິງ ເດັກນ້ອຍແລະເດັກອ່ອນທີ່ຍັງດູດນົມຢູ່ ງົວ ລາ ແລະແກະດ້ວຍຄົມດາບ.

²⁰ຈາກຈຳນວນພວກລູກຊາຍຂອງອາຣີເມເລັກ ລູກຊາຍອາຣີຕຸບ ມີຜູ້ໜຶ່ງຊື່ອາບິອາທາໄດ້ລອດພົ້ນ ແລະໜີ ໄປຢູ່ນ່າດາວິດ ²¹ອາບິອາທາກໍບອກດາວິດວ່າຊາອູນໄດ້ຂ້າປະໂລຫິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ²²ດາວິດຈຶ່ງເວົ້າກັບອາບິອາທາວ່າ “ໃນມື້ນັ້ນ, ຂະນະທີ່ໂດເອັກຄົນເອໂດມຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ເຮົາກໍຮູ້ແລ້ວວ່າ ລາວຈະ ຕ້ອງບອກຊາອູນຢ່າງແນ່ນອນ, ເຮົາເປັນຕົ້ນເຫດແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງຄົນທັງໝົດໃນຄອບຄົວພໍ່ຂອງເຈົ້າ ²³ຈຶ່ງຢູ່ກັບເຮົາສາ ຢ່າຢ້ານເລີຍ ເພາະຜູ້ທີ່ຊອກຫາຈະຂ້າຊີວິດຂອງເຈົ້າ ກໍຊອກຫາຊີວິດຂອງເຮົາເຊັ່ນກັນ ເຈົ້າຢູ່ກັບເຮົາກໍຈະປອດໄພ.”

ບົດທີ 23

ການພະເນຈອນ ແລະການຫລົບໜີຂອງດາວິດ

¹ມີຄົນມາບອກດາວິດວ່າ “ເບິ່ງແມ, ຄົນຟິລິດສະຕິນກຳລັງໂຈມຕີເອົາເມືອງເກອີລາຢູ່ແລະບັນເອົາເຂົ້າທີ່ລານເຂົ້າ” ²ດາວິດຈຶ່ງທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ “ສົມຄວນທີ່ຂ້າພະອົງຈະໄປຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຟິລິດສະຕິນ ເຫລົ່ານັ້ນບໍ່?” ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບດາວິດວ່າ “ຈົ່ງໄປແລະເຈົ້າຈະຮີບຊະນະຊາວຟິລິດສະຕິນ ແລະຊ່ວຍເມືອງເກອີລາໃຫ້ພົ້ນ.”

³ແຕ່ຄົນທັງຫລາຍຂອງດາວິດໄດ້ບອກເພິ່ນວ່າ “ເບິ່ງແມ, ພວກເຮົາທີ່ຢູ່ໃນຢູດາກໍຢ້ານຢູ່ແລ້ວ ຖ້າພວກເຮົາ ຂຶ້ນໄປສູ່ຮີບທີ່ເກອີລາກັບກອງທັບຂອງຟິລິດສະຕິນ ເຮົາຈະຍ້ານຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດນໍ?” ⁴ແລ້ວດາວິດກໍທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກ ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວຕອບ

ແລະບອກເພິ່ນວ່າ “ຈົ່ງໄປ ເກອີລາສາ ເພາະເຮົາຈະມອບພວກຟິລິດສະຕິນ ໄວ້ໃນກຳມີຂອງເຈົ້າ.”

⁵ແລະດາວິດກັບຄືນຂອງເພິ່ນກໍໄປ ເກອີລາສູ້ຮົບກັບພວກຟິລິດສະຕິນ ແລະໄດ້ຍຶດເອົາສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາໄປ ແລະຂ້າພັນພວກເຂົາເປັນຈຳນວນຫລາຍ ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອຊາວເມືອງ ເກອີລາໄດ້.

⁶ແລະຢູ່ມາເມື່ອອາບິອາທາລູກຊາຍຂອງອາຣິເມເລັກໄດ້ປົບໜີໄປຫາດາວິດທີ່ເມືອງ ເກອີລານັ້ນ ລາວຖືເອໂຟດລົງໄປນຳ. ⁷ມີຄົນໄປທູນຊາອູນວ່າ ດາວິດມາທີ່ເກອີລາແລ້ວ ຊາອູນຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ພຣະເຈົ້າມອບລາວໄວ້ໃນມືຂອງເຮົາແລ້ວ ເພາະລາວໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງທີ່ມີກຳແພງອ້ອມ ແລະໄດ້ຂັງຕົວເອງໄວ້.” ⁸ແລະຊາອູນໃຫ້ເກນເອົາປະຊາຊົນທັງປວງເຂົ້າສົງຄາມເພື່ອຈະລົງໄປ ເກອີລາອ້ອມດາວິດກັບບັນດາຄົນຂອງເພິ່ນໄວ້.

⁹ດາວິດຮູ້ວ່າຊາອູນຄິດຮ້າຍຕໍ່ສູ້ຕົນ, ເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າກັບປະໂລທິດອາບິອາທາວ່າ “ຈົ່ງນຳເອົາເອໂຟດມາບ່ອນນີ້ ສາ” ¹⁰ດາວິດໄດ້ອ້ອນວອນວ່າ “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງອິສຣາເອນ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ຍິນຂ່າວທີ່ແນ່ນອນວ່າຊາອູນຫາຊ່ອງທາງທີ່ຈະມາ ເກອີລາເພື່ອທຳລາຍເມືອງນີ້ ເພາະຂ້າພະອົງເປັນຕົ້ນເຫດ ¹¹ຊາວ ເກອີລາຈະມອບຂ້າພະອົງໄວ້ໃນມືຂອງກະສັດຊາອູນບໍ່? ຫລືຊາອູນຈະສະເດດລົງມາຕາມທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ ຂອງພຣະອົງໄດ້ຍິນນັ້ນ? ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງອິສຣາເອນ ຂໍພຣະອົງບອກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງສາ.”

ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ “ລາວຈະລົງມາ” ¹²ແລ້ວດາວິດຈຶ່ງທູນຖາມວ່າ “ຊາວ ເກອີລາຈະມອບຂ້າພະອົງ ແລະຄົນຂອງຂ້າພະອົງໄວ້ໃນມືຂອງຊາອູນບໍ່?” ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕອບວ່າ “ພວກເຂົາຈະມອບເຈົ້າໄວ້.”

¹³ແລ້ວ ດາວິດ ກັບຄືນຂອງຕົນຊຶ່ງມີປະມານຫົກຮ້ອຍຄົນກໍຍົກຍ້າຍໄປຈາກ ເກອີລາຕາມທີ່ພວກເຂົາຈະໄປໄດ້ ແລະມີຄົນໄປບອກຊາອູນວ່າ ດາວິດໜີໄປຈາກ ເກອີລາແລ້ວ ຊາອູນກໍຍົກເລີກການຕິດຕາມດາວິດ ¹⁴ແລະດາວິດກໍຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານມີບ່ອນກຳບັງທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະຢູ່ໃນເຂດພູເຂົາໃນປ່າຊິເຟ ແລະຊາອູນກໍຊອກຫາເພິ່ນທຸກໆມື້ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອບດາວິດ ໄວ້ໃນມືຂອງຊາອູນ ¹⁵ແລະດາວິດຮູ້ວ່າຊາອູນໄດ້ອອກມາຊອກຫາເພື່ອຂ້າຕົນດາວິດຈຶ່ງຢູ່ໃນປ່າຊິເຟ.^[1]

¹⁶ໂຢນາທານລູກຂອງຊາອູນໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາດາວິດທີ່ປ່າໄມ້ ແລະໝູນໃຈລາວໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໃນພຣະເຈົ້າ ¹⁷ໂຢນາທານເວົ້າກັບດາວິດວ່າ “ຢ່າຢ້ານເລີຍ ເພາະວ່າມືຂອງຊາອູນພໍ່ຂອງຂ້ອຍຈະບໍ່ພົບເຈົ້າ ແລະເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນກະສັດ ປົກຄອງເໜືອຊາວອິສຣາເອນ ແລະຂ້ອຍຈະເປັນຜູ້ຮອງຕໍ່ຈາກເຈົ້າ ຊາອູນພໍ່ຂອງຂ້ອຍກໍຮູ້ເລື່ອງນີ້ ຄືກັນ” ¹⁸ແລະທັງສອງກໍເຮັດຄຳພັນສັນຍາຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ດາວິດຍັງຢູ່ໃນປ່າໄມ້ ແລະໂຢນາທານກໍກັບໄປໃນວັງ.

[1]ພາສາອັງກິດ Ziph

19ຝ່າຍຊາວຊິເຟໄດ້ພາກັນຂຶ້ນໄປຫາຊາອູນທີ່ກິເບອາທູນວ່າ “ດາວິດໄດ້ລີ້ຕົວຢູ່ທ່າມກາງພວກຂ້ານ້ອຍ ໃນທີ່ກຳບັງທີ່ເຂັ້ມແຂງ ໃນປ່າໄມ້ເທິງໂນນພູຮາກິລາທາງທິດໃຕ້ຖິ່ນກັນດານບໍ່ແມ່ນບໍ່? 20ຂ້າແດ່ກະສັດ ເພາະສະນັ້ນບັດນີ້ຂໍສະເດັດລົງໄປຕາມຄວາມປາດຖະໜາທີ່ຈະລົງໄປ ຝ່າຍພວກຂ້ານ້ອຍຈະມອບລາວໄວ້ໃນມືຂອງທ່ານ.”

21ແລ້ວຊາອູນກ່າວວ່າ “ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອຳນວຍພຣະພອນແກ່ພວກທ່ານ ເພາະພວກທ່ານປານີເຮົາ 22ຈົ່ງໄປຄົ້ນເບິ່ງອີກເພື່ອໃຫ້ແນ່ນອນຫລາຍຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຮູ້ວ່າລາວຢູ່ບ່ອນໃດ ແລະໃຜພົບເຫັນລາວແດ່ ເພາະມີຄົນບອກຂ້ອຍວ່າລາວເປັນຄົນສະຫລາດຫລັກແຫລມຫລາຍ 23ເພາະສະນັ້ນ ຈົ່ງໄປສັ່ງເກດເບິ່ງບ່ອນທີ່ລາວລີ້ຕົວຢູ່ ແລະກັບມາລາຍງານຂ່າວທີ່ແນ່ນອນໃຫ້ກັບເຮົາຟັງ ແລ້ວເຮົາຈະໄປກັບພວກທ່ານ ຖ້າລາວຢູ່ໃນເຂດນັ້ນ ເຮົາຈະຄົ້ນຫາລາວທົ່ວທັງຄົນຢູ່ດາທີ່ນັບເປັນພັນໆນັ້ນ.”

24ພວກເຂົາກໍລຸກຂຶ້ນໄປປ່າຊິເຟກ່ອນຊາອູນ ຝ່າຍດາວິດກັບຄືນຂອງເພິ່ນກໍຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານມາໂອນ ໃນທົ່ງພຽງພາກໃຕ້ຂອງຖິ່ນກັນດານ 25ຊາອູນກັບຄືນຂອງເພິ່ນໄດ້ອອກຊອກຫາດາວິດ ແຕ່ມີຄົນບອກຂ່າວນີ້ໃຫ້ດາວິດຟັງກ່ອນ ເພິ່ນຈຶ່ງລົງໄປເນີນພູສີລາ ແລະຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານມາໂອນ ເມື່ອຊາອູນໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ກໍຕິດຕາມດາວິດໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານມາໂອນ 26ເມື່ອຊາອູນສະເດັດໄປພາກພູເຂົາອີກພາກໜຶ່ງ ສ່ວນດາວິດກັບພວກຂອງຕົນກໍຢູ່ຟາກພູເຂົາອີກພາກໜຶ່ງ ດາວິດພ້າວປົບໜີຈາກໜ້າຊາອູນ ແຕ່ຊາອູນກັບຄືນຂອງພະອົງໄດ້ມາອ້ອມຮອບດາວິດກັບຄືນຂອງເພິ່ນເພື່ອຈະຈັບ 27ແຕ່ມີຜູ້ສົ່ງຂ່າວຄົນໜຶ່ງມາບອກຊາອູນວ່າ “ເຂົນຮີບສະເດັດມາເຖິດ ເພາະພວກຟິລິດສະຕິນຍົກກອງທັບມາບຸກລຸກແຜ່ນດິນແລ້ວ.”

28ຊາອູນຈຶ່ງສະເດັດກັບຈາກການໄລ່ຕາມດາວິດໄປສູ່ຮີບກັບຟິລິດສະຕິນ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນບ່ອນນັ້ນວ່າ ເສລາ-ຮາມາເລກົດ (ຫີນດານທີ່ແຍກຈາກກັນ). 29ດາວິດກໍອອກຈາກບ່ອນນັ້ນໄປອາໄສຢູ່ໃນບ່ອນກຳບັງທີ່ເຂັ້ມແຂງແຫ່ງເອັນ-ເກດີ.

ບົດທີ 24

ດາວິດໄວ້ຊີວິດຊາອູນ

1ເມື່ອຊາອູນກັບມາຈາກການຕໍ່ສູ້ກັບພວກຟິລິດສະຕິນ ກໍມີຄົນມາບອກວ່າດາວິດຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານໃກ້ໆ ເມືອງເອັນ-ເກດີ. 2ຊາອູນຈຶ່ງເອົາທະຫານຜູ້ເກ່ງກ້າທີ່ສຸດໃນອິສຣາເອນສາມພັນຄົນອອກຊອກຫາດາວິດ ແລະທະຫານຂອງລາວຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງຫີນດານແບ້ປ່າ. 3ຊາອູນໄດ້ເຂົ້າໄປຖ່າຍໃນຖ້ຳແຫ່ງໜຶ່ງໃກ້ໆ ກັບຄອກແກະຢູ່ແຄມທາງ ສ່ວນດາວິດ ແລະທະຫານຂອງລາວກໍລີ້ຢູ່ໃນຖ້ຳນັ້ນ. 4ພວກທະຫານຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ດາວິດວ່າ, “ນີ້ແມ່ນໂຊກຂອງທ່ານແລ້ວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບສັດຕູຂອງທ່ານໄວ້ໃນອຳນາດຂອງທ່ານຕາມທີ່ຊົງບອກໄວ້ນັ້ນແລ້ວ ແລະບັດນີ້ ທ່ານຈຶ່ງເຮັດກັບສັດຕູຂອງທ່ານຕາມທີ່ຕ້ອງການ” ດາວິດໄດ້ຄານອອກມາແລ້ວຕັດເອົາເສື້ອຍາວຂອງຊາອູນ ໂດຍທີ່ພະອົງບໍ່ຮູ້ເມື່ອຫຍັງໝົດ. 5ແຕ່ດາວິດກໍມີຄວາມຮູ້-

ສຶກເສຍໃຈ. ⁶ຈົ່ງເວົ້າຕໍ່ທະຫານຂອງຕົນວ່າ, “ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ອຍເຮັດອັນ-
ຕະລາຍຢ່າງໃດໝົດແກ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເລືອກເອົາເປັນເຈົ້າ
ຊີວິດ ຂ້ອຍບໍ່ຄວນເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ພະອົງເລີຍ ເພາະພະອົງເປັນເຈົ້າຊີວິດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຊົງເລືອກໄວ້.” ⁷ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງບອກໃຫ້ທະຫານຂອງຕົນຢ່າຕໍ່ສູ້ຊາອູນ.

⁸ຊາອູນໄດ້ອອກຈາກຖ້ານັ້ນ ແລະໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ໄປ ແລ້ວດາວິດກໍອອກໄປຕາມຫລັງພະອົງ
ແລະເອີ້ນໃສ່ພະອົງວ່າ, “ພະອົງເອີຍ” ຊາອູນກໍຫລົງຫລັງເບິ່ງອ້ອມໆ ດາວິດກໍກັມຂາບລົງ
ຄຳນັບ. ⁹ແລ້ວທູນຖາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງພະອົງຈຶ່ງຟັງສຽງປະຊາຊົນ ທີ່ເວົ້າວ່າຂ້ານ້ອຍກຳລັງ
ພະຍາຍາມຈະທຳຮ້າຍພະອົງ. ¹⁰ພະອົງຊົງເຫັນດ້ວຍຕົນເອງແລ້ວວ່າ ມື້ນີ້ ທີ່ຖ້ານັ້ນພຣະຜູ້-
ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງມອບພະອົງໄວ້ໃນອຳນາດຂອງຂ້ານ້ອຍ ບາງຄົນໄດ້ບອກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຂ້າພະອົງ
ເສຍ ແຕ່ວ່າຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກອິດຖົນພະອົງ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບອກວ່າ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຄວນເຮັດອັນຕະລາຍ
ແກ່ພຣະອົງເລີຍ ເພາະວ່າພະອົງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດ. ¹¹ຂໍຊົງ
ທອດພະເນດເບິ່ງສົນເສື່ອລ່າມຂອງພະອົງທີ່ຂ້ານ້ອຍກຳລັງຖືຢູ່ນີ້ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັດມັນອອກ ແຕ່
ວ່າ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຂ້າພະອົງ ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ພະອົງຄວນໝັ້ນໃຈວ່າ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຄິດກະບົດ ຫລື
ຄິດເຮັດຮ້າຍພະອົງແຕ່ຢ່າງໃດ ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນ ພະອົງກໍຍັງຕາມຂ້າຂ້ານ້ອຍ ໂດຍທີ່ຂ້ານ້ອຍ
ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງຕໍ່ພະອົງ. ¹²ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕັດສິນວ່າ ລະຫວ່າງພວກເຮົາທັງສອງ
ຄົນນີ້ໃຜເປັນຜູ້ຜິດ ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງລົງໂທດພະອົງໃນກິດຈະການທີ່ພະອົງໄດ້ເຮັດຕໍ່ຂ້າ-
ນ້ອຍ ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດອັນຕະລາຍຕໍ່ສູ້ພະອົງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ¹³ພະອົງກໍຮູ້ໃນຄຳ
ໂບຮານທີ່ວ່າ, “ຄວາມຊົ່ວກໍຕ້ອງແກ້ແຄ້ນດ້ວຍຄົນຊົ່ວ” ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຮ້າຍພະອົງ.
¹⁴ຈົ່ງເບິ່ງວ່າ ເຈົ້າຊີວິດອິສຣາເອນກຳລັງຈະຂ້າຜູ້ໃດ ພຣະອົງຊົງໄລ່ຕິດຕາມຫຍັງ ໄລ່ຕິດຕາມ
ໝາຕາຍ ຫລືໂຕໝັດ. ¹⁵ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງຕັດສິນວ່າໃຜໃນພວກເຮົາເປັນຄົນຜິດ ຂໍໃຫ້ພະ
ອົງຊົງທອດພະເນດເບິ່ງໃນເລື່ອງນີ້ ຂໍຊົງປ້ອງກັນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍພົ້ນຈາກພະຫັດຂອງພະອົງສາ.”

¹⁶ເມື່ອດາວິດເວົ້າສຸດແລ້ວ ຊາອູນກໍກ່າວວ່າ, “ດາວິດລູກຂອງພໍ່ເອີຍ ແມ່ນເຈົ້າແທ້ບໍ່ທີ່ເວົ້າ
ນັ້ນ.” ¹⁷ແລ້ວພະອົງກໍຮ້ອງໂທ ແລະເວົ້າຕໍ່ດາວິດວ່າ, “ເຈົ້າເປັນຄົນຖືກ ແຕ່ຂ້ອຍເປັນຄົນຜິດ
ເຈົ້າໄດ້ເຮັດດີຕໍ່ຂ້ອຍໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດຊົ່ວຕໍ່ເຈົ້າ. ¹⁸ມື້ນີ້ ເຈົ້າໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາ
ກະລຸນາຕໍ່ຂ້ອຍ ເພາະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂ້າຂ້ອຍ ທັງໆ ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ມອບຂ້ອຍໄວ້ໃນອຳ-
ນາດຂອງເຈົ້າແລ້ວ. ¹⁹ຄົນທີ່ຈັບສັດຕູຂອງຕົນໄດ້ແລ້ວປ່ອຍໄປຢ່າງປອດໄພຈະມີບໍ່? ຂໍໃຫ້
ພຣະເຈົ້າຊົງອວຍພອນໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບຂ້ອຍໃນມື້ນີ້. ²⁰ດຽວນີ້ ຂ້ອຍຮູ້ຢ່າງຄັກແນ່ແລ້ວ
ວ່າ ເຈົ້າຈະເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງອິສຣາເອນ ແລະພະລາຊະອາຈັກຈະຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງຂອງ
ເຈົ້າຕໍ່ໄປ. ²¹ແຕ່ວ່າ ຂໍໃຫ້ສັນຍາກັບຂ້ອຍໃນນາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າຈະສະຫງວນເຊື້ອ-
ສາຍຂອງຂ້ອຍໄວ້ ເພື່ອວ່າຊີຂ້ອຍແລະຊີຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍຈະບໍ່ຖືກຫລົງລືມໄປຈົນໝົດສິ້ນ.

²²ດາວິດກໍສັນຍາວ່າ ລາວຈະປະຕິບັດຕາມ. ແລ້ວຊາອູນກໍກັບຄືນເມືອ ສ່ວນດາວິດ ແລະ
ທະຫານຂອງລາວກໍກັບຄືນເມືອບ່ອນລີ້ຂອງພວກເຂົາ.

ບົດທີ 25

ການສັ່ນຊີວິດຂອງຊາມເອນ

1 ຝ່າຍຊາມເອນກໍສັ່ນຊີວິດ ແລະບັນດາຊາວອິສຣາເອນກໍໂຮມກັນໄວ້ທຸກໃຫ້ເພິ່ນ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຜັງສົບເພິ່ນ ໄວ້ໃນບ້ານຂອງເພິ່ນຢູ່ຮາມາ.

ດາວິດນາບານແລະນາງອາບິກາຍ

2 ແລະດາວິດໄດ້ລົງໄປຍັງຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານປາຣານ. ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນເມືອງມາໂອນ ຊຶ່ງມີທີ່ດິນຢູ່ໃນກາເມນລາວເປັນຄົນຮັ່ງມີຫລາຍ ລາວມີແກະສາມພັນໂຕ ແລະແບ້ໜຶ່ງພັນໂຕ ລາວຢູ່ກາເມນເວລາທີ່ລາວຕັດຂົນແກະຂອງລາວ 3 ຊາຍຄົນມີຊື່ນາບານ, ເມຍຂອງລາວຊື່ອາບິກາຍ ຍິງຄົນມີເປັນຄົນງາມ ແລະສະຫລາດ ແຕ່ຜົວຂອງນາງເປັນຄົນໃຈແຂງກະດ້າງ ແລະປະພຶດຕົວຊົ່ວຊ້າ ລາວເປັນຄົນເຊື້ອສາຍຂອງກາເລັບ.

4 ດາວິດຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ ເມື່ອໄດ້ຍິນຂ່າວວ່ານາບານກຳລັງຕັດຂົນແກະຂອງລາວຢູ່ 5 ດາວິດຈຶ່ງໃຊ້ຊາຍໜຸ່ມສົບຄົນ ແລະສັ່ງຊາຍໜຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນວ່າ “ຈົ່ງຂຶ້ນໄປທີ່ກາເມນໄປຫານາບານ ແລະຄຳນັບລາວໃນນາມຂອງເຮົາ 6 ແລະທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງກ່າວຄຳຄຳນັບລາວດັ່ງນີ້ ‘ຊີວິດທີ່ຍິນຍາວຈົ່ງມີແກ່ທ່ານ ຄວາມສະຫງົບສຸກຈົ່ງມີແກ່ທ່ານ ແລະຄອບຄົວຂອງທ່ານ ແລະແກ່ບັນດາສິ່ງຂອງທີ່ທ່ານມີຢູ່ 7 ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າທ່ານມີຄົນທີ່ຕັດຂົນແກະ: ຝ່າຍຜູ້ລ້ຽງແກະຂອງທ່ານນັ້ນຢູ່ກັບພວກເຮົາ; ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ພວກເຂົາເລີຍ ແລະວັດຖຸສິ່ງຂອງຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສູນເສຍຫຍັງຫມົດ, ຕະຫລອດເວລາທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນກາເມນ 8 ຂໍເຊີນທ່ານຖາມຄົນໜຸ່ມຂອງທ່ານເບິ່ງກໍໄດ້ ພວກເຂົາຈະບອກໃຫ້ທ່ານຮູ້ຈັກ ເພາະສະນັ້ນ ຂໍໃຫ້ຄົນໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາໃນສາຍຕາຂອງທ່ານ ເພາະພວກເຮົາໄດ້ມາໃນມື້ສັນວັນດີ ຂໍທ່ານໂຜດເອົາສິ່ງທີ່ທ່ານມີຢູ່ນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເທີນ ແລະແກ່ດາວິດ ລູກຂອງທ່ານ.”

9 ເມື່ອພວກຄົນໜຸ່ມຂອງດາວິດໄດ້ມາຮອດກ່າວບັນດາຄຳເຫລົ່ານັ້ນ ແກ່ນາບານໃນນາມຂອງດາວິດ ແລະພວກເຂົາມິດລໍຖ້າຢູ່ 10 ແລະນາບານໄດ້ຕອບຄົນຮັບໃຊ້ຂອງດາວິດວ່າ “ດາວິດຄືຜູ້ໃດ ແລະລູກຂອງເຢຊີຄືຜູ້ໃດ? ສະໄໝນີ້ມີຄົນໃຊ້ ເປັນຈຳນວນຫລາຍທີ່ໂຕນໜີຈາກນາຍຂອງຕົນ 11 ສົມຄວນບໍ່ທີ່ຂ້ອຍຈະເອົາເຂົ້າຈີ່, ນໍ້າ ແລະເນື້ອສັດຂອງຂ້ອຍ ທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຂ້າສຳລັບຄົນຕັດຂົນແກະຂອງຂ້ອຍນັ້ນມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຊຶ່ງມາຈາກບ່ອນທີ່ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກນັ້ນ?”

12 ພວກຄົນໜຸ່ມຂອງດາວິດກໍກັບຄືນເມືອ ແລະບອກເລື່ອງລາວທັງໝົດ ແກ່ດາວິດ ພັງ 13 ແລ້ວດາວິດໄດ້ສັ່ງຄົນຂອງຕົນວ່າ “ທຸກຄົນຈົ່ງເອົາດາບຄາດແອວໄວ້” ແລະທຸກຄົນກໍເອົາດາບຄາດແອວຂອງຕົນ ແລະດາວິດກໍເອົາດາບຄາດແອວຄືກັນ, ມີຄົນຕິດຕາມດາວິດໄປປະມານສີ່ຮ້ອຍຄົນສ່ວນອີກສອງຮ້ອຍຄົນນັ້ນ ໃຫ້ເຝົ້າເຄື່ອງ.

14 ແຕ່ມີຄົນໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງໄປບອກນາງອາບິກາຍເມຍຂອງນາບານວ່າ “ເບິ່ງແມ, ດາວິດສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວມາຈາກຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານເພື່ອຈະຄຳນັບນາຍຂອງພວກເຮົາ ແລະນາຍໄດ້ເວົ້າຮ້າຍຕໍ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ 15 ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນເຮັດການດີຕໍ່ພວກເຮົາຫລາຍ ແລະບໍ່ມີໃຜລົບກວນພວກເຮົາ

ແລະສິ່ງຂອງຕ່າງໆກໍບໍ່ໄດ້ສູນເສຍໃນລະຫວ່າງທີ່ພວກເຮົາຢູ່ຮ່ວມກັບພວກເຂົາໃນທີ່ນາ. ¹⁶ພວກເຂົາເປັນຄືກັບກຳແພງຂອງພວກເຮົາທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນຕະຫລອດເວລາທີ່ພວກເຮົາລ້ຽງແກະຢູ່ກັບພວກເຂົາ. ¹⁷ບັດນີ້ ຂໍທ່ານຮັບຮູ້ເລື່ອງນີ້ ແລະຕັດສິນວ່າຍານາງຄວນຈະເຮັດຢ່າງໃດ? ເພາະພວກເຂົາຄົງມັງຮ້າຍຕໍ່ນາຍຂອງພວກເຮົາ ແລະຕໍ່ຄອບຄົວນາຍທັງໝົດກໍໄດ້ ນາຍນັ້ນເປັນຄົນຮ້າຍຫລາຍໃຜຈະເວົ້ານຳເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້.”

¹⁸ແລ້ວນາງອາບິກາຍຟ້າວຈັດເອົາເຂົ້າຈີ່ສອງຮ້ອຍກ້ອນ; ນ້ຳອະງຸ່ນສອງຖົງໜັງ ແລະແກະທີ່ເຜົາແລ້ວຫ້າໂຕ; ເຂົ້າຂົ້ວຫ້າຖົງ; ອະງຸ່ນແຫ້ງຮ້ອຍມັດ ແລະຂະໜົມໝາກເດື່ອສອງຮ້ອຍ ແຜ່ນບັນທຸກໃສ່ເທິງຫລັງລໍໄປ ¹⁹ນາງກໍສັ່ງຄົນຮັບໃຊ້ຂອງນາງວ່າ “ຈົ່ງຮີບໄປກ່ອນຂ້ອຍ ແລະຂ້ອຍຈະຕາມຫລັງພວກເຈົ້າໄປ” ແຕ່ນາງບໍ່ໄດ້ບອກນາບານຜົວຂອງນາງ.

²⁰ຂະນະທີ່ນາງກຳລັງຂີ່ລົງມາຕາມຮ່ອມພູ ເບິ່ງແມ, ດາວິດກັບຄືນຂອງທ່ານກໍພວມລົງມາຕາມທາງຕໍ່ໜ້ານາງ ແລະນາງກໍໄດ້ພົບພວກເຂົາ ²¹ແຕ່ກ່ອນດາວິດ ໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວວ່າ “ຂ້ອຍໄດ້ປົກປ້ອງຮັກສາທຸກສິ່ງທີ່ຄົນນີ້ມີຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດາມ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດເສຍຫາຍໄປເລີຍ ແລະລາວຍັງເຮັດຊົ່ວຕໍ່ຂ້ອຍເພື່ອຕອບແທນຄວາມດີຫວະ. ²²ຕັ້ງແຕ່ນີ້ຈົນຮອດຮຸ່ງເຊົ້າຖ້າຂ້ອຍຍັງປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຄົນດຽວເຫຼືອຢູ່ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນແກ່ພວກສັດ ຕູຂອງດາວິດ ແລະໜັກໄປກວ່ານັ້ນອີກເທິນ.”

²³ເມື່ອນາງອາບິກາຍເຫັນດາວິດ ນາງກໍຟ້າວລົງຈາກຫລັງລໍກັ້ມໜ້າລົງຕໍ່ໜ້າດາວິດ ແລະຂາບລົງດິນ ²⁴ນາງຂາບລົງທີ່ຖິ່ນຂອງດາວິດ ແລະກ່າວວ່າ “ຂໍໃຫ້ຍິງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ເວົ້າໃຫ້ທ່ານຟັງ ແລະຂໍທ່ານໄດ້ໂຜດຟັງສຽງຂອງຍິງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເທີນ, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ (ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຖືກໂທດແຕ່ຜູ້ດຽວ) ຄວາມຊົ່ວຂ້ານັ້ນ ຢູ່ທີ່ຂ້ານ້ອຍແຕ່ຜູ້ດຽວ ²⁵ຂໍເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຢ່າໄດ້ເອົາຄວາມກັບຊາຍອັນທະພານຄົນນີ້ເລີຍ ເພາະລາວເປັນຄືກັບຊີ້ຂອງລາວ ນາບານເປັນຊີ້ຂອງລາວ ແລະຄວາມໂງ່ຈ້າກໍຢູ່ກັບລາວ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຍິງຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ເຫັນພວກ ຄົນໜຸ່ມຂອງເຈົ້ານາຍຊຶ່ງເຈົ້ານາຍໄດ້ໃຊ້ໄປນັ້ນ.

²⁶ດັ່ງນັ້ນ, ບັດນີ້ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະຈິດໃຈຂອງທ່ານກໍມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຳມະທຳນາມຈາກການເຮັດໃຫ້ຄົນເລືອດຕົກ ແລະຈາກການແກ້ແຄ້ນດ້ວຍມືຂອງທ່ານເອງ ເພາະສະນັ້ນ ຂໍໃຫ້ສັດຕູຂອງທ່ານ ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດຮ້າຍຕໍ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຈົ່ງເປັນຄືນາບານ ²⁷ດຽວນີ້ ຍິງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ນຳເອົາເຄື່ອງຖວາຍເຫລົ່ານີ້ມາມອບໃຫ້ເຈົ້ານາຍ, ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ແຈກຢາຍ ໃຫ້ແກ່ບັນດາຄົນໜຸ່ມທີ່ຕິດຕາມເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ²⁸ຂໍໄດ້ໂຜດອະໄພການລະເມີດຂອງຍິງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເທີນ: ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນຄອບຄົວທີ່ໝັ້ນຄົງຢ່າງແນ່ນອນ, ດ້ວຍວ່າເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເຮັດສົງຄາມຝ່າຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຕາບໃດທີ່ທ່ານມີຊີວິດຢູ່ຈະທາຄວາມຊົ່ວກໍບໍ່ທ່ອນເຫັນໃນຕົວທ່ານຈັກເທື່ອ. ²⁹ເຖິງແມ່ນມີຄົນລູກຂຶ້ນໄລ່ຕິດຕາມທ່ານ ແລະຊອກຫາທີ່ຈະຂ້າຊີວິດຂອງທ່ານ ແຕ່ຊີວິດຂອງເຈົ້ານາຍຂອງຜູ້ຂ້າ ຈະຜູກມັດຢູ່ກັບກຸ່ມຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ແລະພຣະເຈົ້າຈະເອົາຊີວິດສັດຕູຂອງທ່ານແກວ່ງ

ອອກໄປດ້ວຍສາຍແກວ່ງ.^[1] ³⁰ແລະຕໍ່ມາ ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເຮັດການດີທຸກຂໍ້ແກ່ເຈົ້າ
ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຕາມພຣະອົງໄດ້ບອກໄວ້ແລ້ວ ແລະຕັ້ງທ່ານໄວ້ໃຫ້ເປັນເຈົ້ານາຍປົກຄອງ
ເໜືອຊາວອິສຣາເອນ ³¹ເຫດການນີ້ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຂູນສະດຸດ ເພາະໄດ້
ເຮັດໃຫ້ເລືອດພວກເຂົາຕົກໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນຫລື ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເຮັດການແກ້ແຄ້ນດ້ວຍ
ຕົນເອງ ແລະເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຮັດຄວາມດີແກ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລ້ວກໍຂໍລະນຶກເຖິງ
ຍິງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານດ້ວຍເຫິນ.”

³²ດາວິດຈຶ່ງກ່າວແກ່ອາບິກາຍວ່າ “ສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສຣາ-
ເອນຜູ້ໄດ້ໃຊ້ເຈົ້າມາພົບກັບຂ້ອຍໃນມື້ນີ້ ³³ຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຈົ້າກໍເປັນພຣະພອນ ແລະຂໍໃຫ້
ຕົວເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະພອນເພາະເຈົ້າໄດ້ປ້ອງກັນເຮົາໃນມື້ນີ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກການເຮັດໃຫ້ຄົນເລືອດຕົກ
ແລະຈາກການແກ້ແຄ້ນດ້ວຍມືຂອງເຮົາເອງ ³⁴ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງອິສຣາເອນ
ທ້າມເຮົາຈາກການທຳຮ້າຍພວກເຈົ້ານັ້ນກໍຂົງພະຊົນຢູ່, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພ້າວມາພົບເຮົາ ມື້ອື່ນເຊົ້າ
ຈະບໍ່ມີຫຍັງເຫລືອແກ່ນາບານ ແມ່ນແຕ່ຊາຍຄົນໜຶ່ງ” ³⁵ແລ້ວດາວິດກໍຮັບບັນດາສິ່ງຂອງທີ່ນາງ
ໄດ້ນຳມາຈາກມືຂອງນາງ ແລະດາວິດກ່າວແກ່ນາງວ່າ “ຈົ່ງກັບເມືອບ້ານ ເຮືອນຂອງເຈົ້າດ້ວຍ
ສັນຕິສຸກສາ, ເຮົາໄດ້ພັງສຽງຂອງເຈົ້າແລ້ວ ແລະເຮົາກໍຍອມຮັບຄຳຂອງເຈົ້າ.”

³⁶ແລະອາບິກາຍກໍກັບໄປຫາ ນາບານ ແລະເບິ່ງແມ, ເພິ່ນກຳລັງມີການກິນລ້ຽງໃຫຍ່ໃນ
ເຮືອນຂອງຕົນຄືກັບງານກິນລ້ຽງຂອງກະສັດ ແລະຈິດໃຈຂອງນາບານກໍຊື່ນບານຍິນດີຢູ່ເພາະ
ເພິ່ນມືນເຝົ້າຫລາຍ ນາງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ບອກຫຍັງໃຫ້ທ່ານຮູ້ ບໍ່ວ່າຫລາຍ ຫລືໜ້ອຍຈົນຮອດຮຸ່ງເຊົ້າ
³⁷ເມື່ອຕື່ນເຊົ້າຂຶ້ນມາ ເຫລົ້າອະງຸ່ນກໍເຫີຍໄປຈາກ ນາບານ ແລ້ວ ເມຍຂອງເພິ່ນກໍເລົ່າເຫດການ
ເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ຟັງ ແລະພາຍໃນຕົວທ່ານກໍໄດ້ຕາຍໄປກາຍເປັນຄືກັບຫີນກ້ອນໜຶ່ງ ³⁸ແລະຢູ່ມາ
ອີກປະມານສິບມື້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໄດ້ປະທານຊີວິດຂອງນາບານ ແລະເພິ່ນກໍສິ້ນຊີວິດ.

ດາວິດແຕ່ງງານກັບນາງອາບິກາຍແລະນາງອາຣີໂນອານ

³⁹ເມື່ອດາວິດໄດ້ຍິນວ່ານາບານສິ້ນຊີວິດແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ “ສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຜູ້ຊົງໄດ້ແກ້ແຄ້ນຕໍ່ຄຳຢຽດຢາມທີ່ຂ້າພະອົງໄດ້ຮັບຈາກມືຂອງນາບານ ແລະປ້ອງກັນຜູ້ຮັບໃຊ້
ຂອງພຣະອົງບໍ່ໃຫ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕອບແທນການກະທຳຊົ່ວຂອງນາບານ ໂດຍ
ໃຫ້ຕົກລົງເທິງຫົວຂອງລາວເອງ” ແລ້ວດາວິດກໍສົ່ງຄົນໄປສູ່ຂຶ້ນາງອາບິກາຍມາເປັນເມຍຂອງ
ຕົນ.

⁴⁰ແລະພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງດາວິດໄດ້ໄປຫາອາບິກາຍທີ່ກາເມນ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບນາງ
ວ່າ “ດາວິດໄດ້ໃຫ້ ພວກເຮົາມາຫານາງ ເພື່ອຈະເອົານາງໄປເປັນເມຍຂອງເພິ່ນ” ⁴¹ແລະນາງ
ກໍລຸກຂຶ້ນໝູບໜ້າລົງເຖິງດິນກ່າວວ່າ “ເບິ່ງແມ, ຍິງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະເປັນຜູ້ຮັບ
ໃຊ້ ແລະພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະລ້າງຕີນໃຫ້ແກ່ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ” ⁴²ອາບິກາຍ

[1]ສາຍແກວ່ງ: ສະຫລົງ, ພາສາອັງກິດ sling

ກໍພ້າວລູກຂຶ້ນຂີ້ລໍໂຕໜຶ່ງພ້ອມກັບສາວໄຊ້ທີ່ບົວລະບັດນາງທ້າຄົນ, ນາງໄດ້ຕາມຜູ້ສິ່ງຂ່າວຂອງດາວິດໄປ ແລະໄດ້ເປັນເມຍຂອງດາວິດ.

⁴³ດາວິດຍັງໄດ້ຮັບນາງອາຣີໂນອາມຊາວເຢດຊະເຣເອນມານໍາ ແລະທັງສອງກໍເປັນເມຍຂອງເພິ່ນ ⁴⁴ມີການລາຊະທິດາຂອງຊາອູນ ຜູ້ເປັນເມຍຂອງດາວິດ ຊາອູນໄດ້ຍົກໃຫ້ແກ່ປັນທີ່ລູກຊາຍລາອິດຊາວກັນລິມ.

ບົດທີ 26

ດາວິດປະຕິເສດບໍ່ຍອມຂ້າຊາອູນ

¹ຊາວຊິເຟໄດ້ພາກັນມາຫາຊາອູນທີ່ເມືອງກິເບອາທູນວ່າ “ດາວິດໄດ້ລີ້ຕົວຢູ່ເທິງພູນ້ອຍຮາກີລາຊຶ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຖິ່ນກັນດານບໍ່ແມ່ນບໍ່?” ²ຊາອູນໄດ້ລົງໄປທີ່ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິເຟພ້ອມກັບທະຫານທີ່ເກັ່ງກ້າ ຊາວອິສຣາເອນທີ່ຄັດເລືອກໄວ້ແລ້ວສາມພັນຄົນ ເພື່ອອອກຊອກຫາດາວິດໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິເຟ ³ແລະຊາອູນຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ພູນ້ອຍຮາກີລາຢູ່ໃກ້ຖະໜົນຊຶ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຖິ່ນກັນດານ; ແຕ່ດາວິດຍັງຄົງຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະຮູ້ວ່າຊາອູນສະເດັດມາຊອກຫາຕົນໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ⁴ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງສົ່ງຜູ້ສອດແນມອອກໄປ ຈຶ່ງຮູ້ວ່າຊາອູນມາແທ້.

⁵ແລ້ວດາວິດກໍອອກໄປຫາບ່ອນທີ່ຊາອູນຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ ແລະເຫັນບ່ອນນອນຂອງຊາອູນ ແລະຊາອູນກໍາລັງນອນຫລັບຢູ່ກັບອັບເນລູກຊາຍຂອງເນຫົວໜ້າກອງທັບຂອງຕົນ; ຊາອູນບັນທຶມຢູ່ກາງບໍລິເວນຄ້າຍ ຝ່າຍກອງທະຫານກໍຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ອ້ອມຮອບພະອົງ. ⁶ແລ້ວດາວິດກໍເວົ້າກັບອາຣີເມເລັກຄົນຮິດຕີ ແລະອາບີຊາຍລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູຢານ້ອງຊາຍຂອງໂຢອາບວ່າ “ຜູ້ໃດຈະລົງໄປໃນຄ້າຍຂອງຊາອູນນໍາເຮົາ” ອາບີຊາຍຕອບວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າຈະລົງໄປກັບທ່ານ.”

⁷ດາວິດ ແລະອາບີຊາຍຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນຄ້າຍພັກຂອງຊາອູນໃນເວລາກາງຄືນ ແລະເບິ່ງແມ, ຊາອູນກໍາລັງນອນຢູ່ໃຈກາງບໍລິເວນຄ້າຍ; ຫອກຂອງພະອົງປັກຢູ່ດິນຊື່ກັບຫົວຂອງເພິ່ນ, ອັບເນກັບພວກປະຊາຊົນກິນອ້ອມພະອົງຢູ່ ⁸ອາບີຊາຍເວົ້າກັບດາວິດວ່າ “ໃນມື້ນີ້ພຣະເຈົ້າມອບສັດຕູຂອງທ່ານໄວ້ໃນມືຂອງທ່ານແລ້ວ ບັດນີ້ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເອົາຫອກຂອງເພິ່ນແຫ່ງໃຫ້ຊອດຕິດກັບດິນບາດດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ແຫ່ງເທື່ອທີ່ສອງດອກ.”

⁹ແຕ່ດາວິດບອກອາບີຊາຍວ່າ “ຂໍຢ່າເຮັດຮ້າຍພະອົງເລີຍ ເພາະມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຢຽດມືອອກຕໍ່ສູ້ຜູ້ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເຈີມໄວ້ແລ້ວ ໂດຍປາດສະຈາກຄວາມຜິດ?” ¹⁰ແລະດາວິດກ່າວວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ແນ່ແທ້ສັນໃດ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຂ້າເພິ່ນດ້ວຍຕົວເພິ່ນເອງສັນນັ້ນ ຫລືຈະຮອດມືກໍານົດທີ່ພະອົງຕ້ອງສິ້ນພະຊົນ ຫລືພະອົງຈະສະເດັດເຂົ້າສົງຄາມແລ້ວຖືກຂ້າ” ¹¹ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າໄດ້ຢຽດມືອອກຕໍ່ສູ້ຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຈີມໄວ້ ບັດນີ້ຈຶ່ງເອົາຫອກທີ່ຢູ່ໃກ້ຫົວເພິ່ນກັບເຕົານໍາ ແລະໃຫ້ເຮົາທັງສອງໜີໄປສາ” ¹²ດາວິດຈຶ່ງເອົາຫອກ ແລະເຕົານໍາໃກ້ຫົວຂອງຊາອູນໄປແລະພວກເຂົາທັງສອງກໍອອກໄປໂດຍບໍ່ມີໃຜເຫັນ ແລະບໍ່ມີໃຜຮູ້ ແລະບໍ່ມີ

ຄົນໃດຕື່ນ ເພາະພວກເຂົາຫລັບສະນິດໝົດທຸກຄົນ ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນດານໃຫ້ພວກເຂົາທຸກຄົນຫລັບສະນິດ.

¹³ແລະ ດາວິດກໍຂ້າມໄປອີກຟາກໜຶ່ງ ໄປຍືນຢູ່ເທິງຍອດພູທີ່ໄກອອກໄປ ຊຶ່ງມີພື້ນທີ່ຫວ່າງກວ້າງໃຫຍ່ລະຫວ່າງທັງສອງຝ່າຍ ¹⁴ດາວິດຮ້ອງໃສ່ພວກປະຊາຊົນ ແລະເອີ້ນອັບເນລູກຊາຍຂອງເນວ່າ “ອັບເນເອີຍ ທ່ານບໍ່ຕອບບໍ?” ແລ້ວອັບເນຕອບວ່າ “ແມ່ນຜູ້ໃດທີ່ມາຮ້ອງຫາກະສັດ?” ¹⁵ແລະດາວິດຕອບອັບເນວ່າ “ທ່ານບໍ່ແມ່ນຜູ້ຊາຍທີ່ເກ່ງກ້າດອກຫລືໃນອິສຣາເອນ ມີໃຜທຽບເທົ່າກັບທ່ານໄດ້ເປັນຫຍັງທ່ານບໍ່ເຝົ້າກະສັດ ເຈົ້ານາຍຂອງທ່ານໄວ້ໃຫ້ດີເພາະມີຄົນໜຶ່ງເຂົ້າໄປເພື່ອຈະທຳລາຍກະສັດ ເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າ ¹⁶ການທີ່ທ່ານເຮັດເຊັ່ນນີ້ບໍ່ດີເລີຍ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງສັນໃດ ທ່ານສົມຄວນຕາຍເພາະທ່ານບໍ່ໄດ້ເຝົ້າເຈົ້ານາຍຂອງທ່ານໄວ້ໃຫ້ດີ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຈີມໄວ້; ບັດນີ້ຈົ່ງກວດເບິ່ງວ່າຫອກຂອງກະສັດຢູ່ໃສ ແລະເຕົ້ານ້ຳທີ່ໃກ້ຫົວນັ້ນ ດຽວນີ້ຢູ່ໃສ?”

¹⁷ຊາອູນຈີສຽງຂອງດາວິດໄດ້ຈົ່ງກ່າວວ່າ “ດາວິດລູກຂອງເຮົາເອີຍ ມີແມ່ນສຽງຂອງເຈົ້າບໍ?” ແລະດາວິດຕອບວ່າ “ຂ້າແດ່ກະສັດ ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະອົງ ແມ່ນສຽງຂ້າພະອົງເອງ” ¹⁸ແລະເພິ່ນກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ “ເຫດໃດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະອົງຈຶ່ງໄລ່ຕິດຕາມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ, ຂ້າພະອົງໄດ້ເຮັດ ຫຍັງ; ມີຂອງຂ້າພະອົງໄດ້ເຮັດຜິດໃນສິ່ງໃດບໍ? ¹⁹ເພາະສະນັ້ນ ບັດນີ້ຂໍກະສັດຜູ້ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະອົງ ຈົ່ງຟັງສຽງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ ຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ພະອົງຕໍ່ສູ້ຂ້າພະອົງແລ້ວ ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄຜດຮັບເອົາເຄື່ອງຖວາຍບູຊາໜຶ່ງໂຕ ຖ້າແມ່ນລູກທັງຫລາຍຂອງມະນຸດຍຸຍົງ ຂໍໃຫ້ຄົນນັ້ນຖືກສາບແຂ່ງຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະລາວໄດ້ຂັບໄລ່ຂ້າພະອົງອອກໄປໃນມື້ນີ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂ້າພະອົງໄດ້ຮັບສ່ວນໃນມໍລະດົກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໂດຍໄດ້ກ່າວວ່າ ‘ຈົ່ງໄປບົວລະບັດຮູບພະອື່ນເທິງ’ ²⁰ເພາະສະນັ້ນ ບັດນີ້ ຂໍຢ່າໃຫ້ເລືອດຂອງຂ້າພະອົງຕົກເທິງດິນໂດຍທ່າງໄກຈາກພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະກະສັດຂອງອິສຣາເອນໄດ້ອອກໄປເພື່ອຈະຊອກຫາຊີວິດຂອງໝັດໂຕໜຶ່ງເໝືອນດັ່ງຈະໄລ່ຕິດຕາມນົກກະທາໂຕໜຶ່ງຢູ່ເທິງພູເຂົາທັງຫຼາຍ.”

²¹ແລ້ວຊາອູນກ່າວວ່າ “ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບແລ້ວ ດາວິດລູກຂອງເຮົາເອີຍ ຈົ່ງກັບມາສາເຮົາຈະບໍ່ເຮັດຮ້າຍແກ່ ເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ເພາະໃນມື້ນີ້ຊີວິດຂອງເຮົາກໍປະເສີດໃນສາຍຕາຂອງເຈົ້າເບິ່ງແມ, ເຮົາໄດ້ສະແດງຕົວເປັນຄົນໂງ່ ແລະໄດ້ເຮັດຜິດຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ” ²²ແລ້ວດາວິດໄດ້ຕອບ ແລະບອກວ່າ “ຂ້າແດ່ກະສັດ ເບິ່ງແມ, ຫອກຂອງກະສັດຢູ່ບ່ອນນີ້ ຂໍສັ່ງໃຫ້ຄົນທຸ່ມຄົນໜຶ່ງມາຮັບເອົາຫອກນີ້ໄປສາ ²³ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຕອບແທນແກ່ທຸກຄົນຕາມຄວາມຊອບທຳ ແລະຄວາມສັດຊື່ຂອງພວກເຂົາເອງເພາະໃນມື້ນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບພະອົງໄວ້ໃນມືຂອງຂ້າພະອົງແລ້ວ ແຕ່ຂ້າພະອົງບໍ່ໄດ້ຢຽດມືອອກຕໍ່ສູ້ຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຈີມໄວ້ ²⁴ຊີວິດຂອງພະອົງນັ້ນປະເສີດໃນສາຍຕາຂອງຂ້າພະອົງໃນມື້ນີ້ຢ່າງໃດ ຂໍໃຫ້ຊີວິດຂອງຂ້າພະອົງກໍປະເສີດໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງນັ້ນ ແລະຂໍພະອົງຊ່ວຍຂ້າພະອົງໃຫ້ພົ້ນຈາກບັນດາຄວາມທຸກຍາກລຳບາກນາໆປະການ” ²⁵ແລ້ວຊາອູນຈຶ່ງກ່າວກັບດາວິດວ່າ “ດາວິດລູກ

ຂອງເຮົາເອີຍ ຈົ່ງຮັບພຣະພອນ ເຈົ້າຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຈະສຳເລັດໂດຍແທ້” ແລະ ດາວິດໄດ້ໄປຕາມທາງຂອງຕົນ ຝ່າຍຊາອູນກໍສະເດັດກັບສູ່ລາຊະສຳນັກຂອງພະອົງ.

ບົດທີ 27

ດາວິດໝົດຫວັງຈົ່ງໜີໄປຢູ່ທີ່ແຜ່ນດິນຄົນຟິລິດສະຕິນ

¹ດາວິດນຶກໃນໃຈວ່າ “ຂ້ອຍຄົງຈະພົນາດດ້ວຍມືຂອງຊາອູນມື້ໃດມື້ໜຶ່ງ ບໍ່ມີສິ່ງໃດດີສຳລັບຂ້ອຍເວັ້ນແຕ່ຈະປົບໜີໄປຢູ່ແຜ່ນດິນຄົນຟິລິດສະຕິນ ໂດຍໄວ, ແລ້ວຊາອູນກໍຈະຢຸດຕິ ບໍ່ຕິດຕາມຂ້ອຍອີກໃນເຂດແດນອິສຣາເອນ ແລະ ຂ້ອຍຈະພົ້ນຈາກມືຂອງເພິ່ນໄດ້.”

²ດາວິດ ຈົ່ງຍົກຍ້າຍຂ້າມໄປຫາອາກີເຊລູກຊາຍ ມາໂອກ ກະສັດແຫ່ງເມືອງກັດ ທັງຕົວເພິ່ນ ແລະຄົນທີ່ຢູ່ກັບເພິ່ນ ທົກຮ້ອຍຄົນ ³ດາວິດພ້ອມດ້ວຍພວກຂອງຕົນ ແລະຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນພ້ອມກັບເມຍສອງຄົນຂອງດາວິດ ຄື ອາຣີໂນອາມຊາວເຢດຊະເຣເອນ ແລະອາບິກາຍຊາວກາເມນ ແມ່ໜ້າຍຂອງນາບານ ໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບອາກີເຊທີ່ເມືອງກັດ ⁴ມີຄົນໄປທູນຊາອູນວ່າ “ດາວິດໄດ້ໜີໄປເມືອງກັດ” ແລ້ວຊາອູນກໍບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມຊອກຫາດາວິດອີກຕໍ່ໄປ.

⁵ແລ້ວດາວິດຈົ່ງທູນອາກີເຊວ່າ “ຖ້າຂ້າພະອົງເປັນທີ່ພໍພະໂທໃນສາຍພະເນດຂອງພະອົງ ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາມອບບາງບ່ອນໃນຕົວເມືອງແກ່ຂ້າພະອົງຈັກແຫ່ງໜຶ່ງເພື່ອຂ້າພະອົງຈະໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ ບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງຈະຢູ່ໃນເມືອງແຫ່ງກະສັດກັບພະອົງ” ⁶ນັບແຕ່ມື້ນັ້ນມາ ອາກີເຊມອບເມືອງຊິກລັກໃຫ້ແກ່ດາວິດ ດັ່ງນັ້ນເມືອງຊິກລັກຈຶ່ງເປັນເມືອງກະສັດຂອງຢູດາ ຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້. ⁷ໄລຍະເວລາທີ່ດາວິດໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຟິລິດສະຕິນນັ້ນເປັນເວລາໜຶ່ງປີກັບສີ່ເດືອນ.

⁸ຝ່າຍດາວິດກັບຄືນຂອງເພິ່ນກໍຂຶ້ນໄປບຸກໂຈມຕີຊາວເກຊູ, ຊາວກິຊີ ແລະຄົນອາມາເລັກ ເພາະປະຊາຊາດເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ແຜ່ນດິນນັ້ນຕັ້ງແຕ່ສະໄໝບູຮານ (ເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ) ດາວິດ ໂຈມຕີຈົນໄປຮອດເມືອງຊູເຣລິງ ໄປຫາແຜ່ນດິນເອຍິບ ⁹ດາວິດໄດ້ຕີຊະນະແຜ່ນດິນນັ້ນ ໂດຍບໍ່ໄວ້ຊີວິດຜູ້ຊາຍຫລືຜູ້ຍິງ ແລະເພິ່ນໄດ້ປຸ້ນເອົາຝູງສັດນ້ອຍໃຫຍ່ ຝູງແກະ ງົວ ລາ ອູດ ແລະເຄື່ອງນຸ່ງ ແລ້ວກັບມາຫາອາກີເຊ ¹⁰ອາກີເຊຖາມວ່າ “ມື້ນີ້ທ່ານບໍ່ໄດ້ໄປໂຈມຕີໃສບໍ?” ດາວິດຕອບວ່າ “ໄດ້ໄປປຸ້ນທາງພາກຕ້ອງຂອງແຜ່ນດິນຢູດາ, ພວກເຢຣາເມເອນ ແລະພາກໃຕ້ພວກເກນີ” ¹¹ດາວິດບໍ່ໄດ້ໄວ້ຊີວິດຜູ້ຊາຍ ຫລືຜູ້ຍິງຈັກຄົນ ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດນຳຂ່າວມາທີ່ເມືອງກັດ ເພື່ອບອກເລື່ອງລາວຂອງເຮົາ ແລະກ່າວວ່າ ‘ດາວິດໄດ້ເຮັດຢ່າງນີ້ຢ່າງນັ້ນແລະມີເປັນວິທີການທີ່ເພິ່ນໃຊ້ໃນຂະນະທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຟິລິດສະຕິນ” ¹²ອາກີເຊໄວ້ເນື້ອເຂື່ອໃຈໃນດາວິດ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ “ລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊົນຊາດຂອງລາວຄືຊົນຊາດອິສຣາເອນກຽດຊັງລາວທີ່ສຸດ ເພາະສະນັ້ນ ລາວຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄດ້ຕະຫລອດໄປ.”

ບົດທີ 28

ຄົນຂອງດາວິດເປັນທະຫານຍາມຮັກສາພະລາຊະວັງຂອງກະສັດອາກິເຊ

¹ຢູ່ມາໃນຄາວນັ້ນ ຄົນຟິລິດສະຕິນ ໄດ້ທ້ອນໂຮມທະຫານເພື່ອເຮັດສົງຄາມສູ້ຮົບກັບ ອິສຣາເອນ ແລະອາກິເຊກ່າວກັບດາວິດວ່າ “ຈົ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ທ່ານ ແລະຄົນຂອງທ່ານຈະຕ້ອງອອກສົງຄາມກັບເຮົາ” ²ດາວິດທູນອາກິເຊວ່າ “ແນ່ນອນ ທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້” ແລະອາກິເຊໄດ້ຕອບ ດາວິດວ່າ “ດີແລ້ວ ເຮົາຈະໃຫ້ທ່ານເປັນຜູ້ເຝົ້າປ້ອງກັນຕົວຂອງເຮົາຕະຫລອດຊີວິດ.”

³ຝ່າຍຊາມເອນ ໄດ້ສິ້ນຊີວິດແລ້ວ ແລະຊາວອິສຣາເອນທັງໝົດໄດ້ພາກັນໄວ້ທຸກໃຫ້ເພິ່ນ ແລະຝັງລົບຂອງເພິ່ນໄວ້ໃນເມືອງຣາມາ ຊຶ່ງເປັນເມືອງຂອງເພິ່ນເອງແລະໃນສະໄໝນັ້ນ ຊາອູນ ໄດ້ຂັບໄລ່ໝໍເຢົາ ໝໍທ່ານວຍທັງຫລາຍຈາກແຜ່ນດິນ ⁴ພວກຟິລິດສະຕິນ ໄດ້ເຕົ້າໂຮມກຳລັງ ແລະຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ຊູເນມ ສ່ວນຊາອູນ ໄດ້ຮວບຮວມບັນດາຄົນອິສຣາເອນ ທັງໝົດ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ກິນໂບອາ ⁵ເມື່ອຊາອູນ ໄດ້ເຫັນກອງທັບຂອງພວກຟິລິດສະຕິນ ເພິ່ນກໍຍ້ານຫລາຍຈົນຕົວສັ່ນເຊັນ ແລະຈິດໃຈຂອງພະອົງກໍຫວັ່ນໄຫວຫລາຍ ⁶ແລະຊາອູນ ໄດ້ທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕອບເພິ່ນ ບໍ່ວ່າທາງຄວາມຝັນ ຫລືດ້ວຍອຸຣົມ^[1] ຫລືດ້ວຍຜູ້ປະກາດພຣະທຳ.

ຊາອູນໄປຫາໜີ້ທີ່ເອັນ-ໂດເຣ

⁷ຊາອູນ ຈຶ່ງສັ່ງພວກຂ້າລາຊະການນ້ອຍຂອງພະອົງວ່າ “ຈົ່ງອອກໄປຊອກຫາໝໍເຢົາຜູ້ຍິງ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ໄປປຶກສາຫາລື ແລະຖາມພວກເຂົາເບິ່ງ” ແລະພວກຂ້າໃຊ້ໄດ້ຕອບເພິ່ນວ່າ “ເບິ່ງແມ, ມີຍິງໝໍເຢົາຄົນໜຶ່ງຢູ່ທີ່ເອັນ-ໂດເຣ.”

⁸ຊາອູນ ຈຶ່ງປອມຕົວ ແລະປ່ຽນເຄື່ອງນຸ່ງ ສະເດັດອອກໄປພ້ອມກັບຂາຍສອງຄົນເພື່ອໄປຫາຍິງຄົນນັ້ນໃນເວລາກາງຄືນ ພະອົງກ່າວວ່າ “ຂໍທ່ານວາຍໃຫ້ຂ້ອຍໂດຍວິນຍານຂອງຄົນຕາຍ ແລະຂ້ອຍຈະອອກຊື່ຜູ້ໃດກໍໃຫ້ເອັນຜູ້ນັ້ນຂຶ້ນມາ.”

⁹ຍິງຄົນນັ້ນຈຶ່ງຕອບເພິ່ນວ່າ “ເບິ່ງແມ, ທ່ານກໍຮູ້ແລ້ວວ່າຊາອູນ ໄດ້ເຮັດຫຍັງ, ເພິ່ນໄດ້ຂັບໄລ່ໝໍເຢົາ ແລະໝໍອອກຈາກແຜ່ນດິນ, ເຫດສະນັ້ນ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງມາວາງກັບດັກໃສ່ຊີວິດຂອງຂ້ອຍ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຕາຍໄປຊັ້ນບໍ່?” ¹⁰ແຕ່ຊາອູນ ປະຕິຍານກັບຍິງນັ້ນໃນພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ສັ້ນໃດ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກໂທດເພາະເລື່ອງນີ້ສັ້ນນັ້ນ” ¹¹ແລະຍິງນັ້ນຈຶ່ງທູນຖາມວ່າ “ທ່ານຈະໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເອັນໃຜຂຶ້ນມາ” ຊາອູນ ກ່າວວ່າ “ເອັນຊາມເອນຂຶ້ນມາໃຫ້ ຂ້ອຍ.”

¹²ເມື່ອຍິງຄົນນັ້ນເຫັນຊາມເອນ ຈຶ່ງຮ້ອງສຽງດັງ ແລະຍິງນັ້ນເວົ້າກັບຊາອູນວ່າ “ເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງຫລອກລວງ ຂ້ານ້ອຍທ່ານຄືຊາອູນ” ¹³ກະສັດເວົ້າກັບແກ່ຍິງນັ້ນວ່າ “ຢ່າຍ້ານເລີຍ

[1]ອຸຣົມ ເບິ່ງ ອພຍ 28:30

ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງໃດ?” ແລະຍິງນັ້ນກາບທູນຊາອູນວ່າ” ຂ້ານ້ອຍເຫັນພຣະເຈົ້າອົງໜຶ່ງສະເດັດຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນ” ¹⁴ເພິ່ນຖາມນາງວ່າ “ຮູບຮ່າງຂອງເພິ່ນເປັນຢ່າງໃດ?” ແລະນາງຕອບວ່າ “ເປັນຜູ້ຊາຍເຖົ້າຂຶ້ນມາ ມີເສື້ອຄຸມ ກາຍຢູ່” ຊາອູນກໍຮູ້ວ່ານັ້ນເປັນຊາມູເອນ ເພິ່ນຈຶ່ງນ້ອມຕົວລົງເຖິງດິນຂາບໄຫວ້ ¹⁵ແລ້ວຊາມູເອນ ເວົ້າກັບຊາອູນວ່າ “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງມາລົບກວນຄວາມສຸກກະເສີມຂອງເຮົາ ເອີ້ນເຮົາຂຶ້ນມາ ເຮັດຫຍັງ” ຊາອູນຕອບວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມທຸກຫລາຍ ເພາະພວກຟິລິດສະຕິນກຳລັງມາເຮັດສົງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະພຣະເຈົ້າຫັນໜີຈາກຂ້າພະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຕອບຂ້າພະເຈົ້າອີກເລີຍ ບໍ່ວ່າໂດຍຜ່ານທາງຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຫລືທາງຄວາມຝັນ ເພາະສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຂໍເອີ້ນທ່ານຂຶ້ນມາ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ບອກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຄວນຈະເຮັດປະການໃດດີ?”

¹⁶ແລະຊາມູເອນຕອບວ່າ “ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງມາຖາມຂ້າພະເຈົ້າໃນເວລາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫັນໜີຈາກທ່ານ ແລະເປັນສັດຕູຂອງທ່ານ? ¹⁷ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດແກ່ທ່ານຄືກັບທີ່ພຣະອົງໄດ້ບອກຜ່ານທາງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍົກເອົາລາຊະອານາຈັກນັ້ນອອກຈາກມືຂອງທ່ານ ແລະມອບໃຫ້ແກ່ຄົນໃກ້ຄຽງຂອງທ່ານ ຄືດາວິດ ¹⁸ເພາະທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະບໍ່ໄດ້ປະຕິຕາມພຣະພິໂລດອັນແຮງກ້າຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເລັດໃນການຕໍ່ສູ້ກັບພວກອາມາເລັກ. ເຫດສະນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ແກ່ທ່ານໃນມື້ນີ້ ¹⁹ຫລາຍໄປກວ່ານັ້ນອີກ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມອບພວກອິສຣາເອນພ້ອມກັບຕົວທ່ານໄວ້ໃນມືຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ; ມື້ອື່ນຕົວທ່ານພ້ອມກັບລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງທ່ານຈະຢູ່ກັບເຮົາ ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມອບກອງທັບອິສຣາເອນໄວ້ໃນມືຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ.”

²⁰ໃນທັນໃດນັ້ນ ຊາອູນກໍລົ້ມລົງນອນຍາວຢຽດເທິງພື້ນດິນ ແລະຕົກໃຈຢ້ານຫລາຍຍ້ອນຖ້ອຍຄຳຂອງຊາມູເອນ ແລະ ເພິ່ນບໍ່ມີແຮງເພາະບໍ່ໄດ້ກິນອາຫານມື້ໜຶ່ງກັບຄືນໜຶ່ງແລ້ວ. ²¹ຍິງໝໍເຢົານັ້ນໄດ້ເຂົ້າມາຫາຊາອູນ, ເມື່ອລາວເຫັນວ່າຊາອູນຕົກໃຈຫລາຍຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ເບິ່ງແມ, ຍິງຜູ້ຮັບໃຊ້ ຂອງທ່ານຍ່ອມເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງທ່ານ ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ເອົາຊີວິດວາງໄວ້ໃນມືຂອງທ່ານ ແລະຍອມຟັງຄຳສັ່ງທີ່ພະອົງຈະກ່າວສັ່ງທຸກປະການ ²²ເພາະສະນັ້ນ ບັດນີ້ຂໍທ່ານຈົ່ງຟັງສຽງຍິງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖວາຍອາຫານຕໍ່ພະອົງຈັກໜ້ອຍໜຶ່ງ, ຂໍພະອົງຮັບປະທານເພື່ອພະອົງຈະມີແຮງເດີນທາງຕໍ່ໄປ.”

²³ເພິ່ນໄດ້ປະຕິເສດ ແລະກ່າວວ່າ “ເຮົາບໍ່ກິນ” ແຕ່ພວກຂ້າໃຊ້ກັບຍິງນັ້ນອ້ອນວອນເພິ່ນເພິ່ນກໍຟັງຄວາມຂອງ ພວກເຂົາ ແລະລຸກຂຶ້ນຈາກພື້ນດິນນັ່ງລົງເທິງຕຽງ ²⁴ຍິງໝໍເຢົາຄົນນັ້ນມີລູກງົວອ້ວນພິໂຕໜຶ່ງຢູ່ໃນເຮືອນ ນາງກໍຟ້າວເອົາມັນໄປຂ້າ ແລ້ວເອົາແບ້ງມານວດປັ້ງເຮັດເຂົ້າ-ຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອ ²⁵ນາງກໍນຳເອົາຂອງກິນມາໃຫ້ຊາອູນ ແລະພວກຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນ ພວກເຂົາຮັບປະທານແລ້ວກໍກັບເມືອໃນ ຄືນນັ້ນເລີຍ.

ບົດທີ 29

ເຈົ້ານາຍຟິລິດສະຕິນຄັດຄ້ານເລື່ອງດາວິດ

¹ຝ່າຍຄົນຟິລິດສະຕິນ ໄດ້ພາກັນທ້ອນໂຮມກຳລັງທັງໝົດຢູ່ອາເຟັກ ແລະຄົນອິສຣາເອນກໍຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ນ້ຳພູໃນເມືອງ ເຢດຊະເຣເອນ. ²ເຈົ້ານາຍຟິລິດສະຕິນ ເຄື່ອນທັບໄປຕາມກອງຮ້ອຍ ແລະກອງພັນ ແຕ່ດາວິດກັບຄືນຂອງເພິ່ນກໍຢ່າງຜ່ານໄປເປັນ ກອງຫລັງກັບອາກິເຊ.

³ແລ້ວພວກເຈົ້ານາຍຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ຖາມວ່າ “ພວກເຮັບເຮີ ເຫລົ່ານີ້ແມ່ນພວກໃດ?” ແລະອາກິເຊໄດ້ຕອບເຈົ້ານາຍຄົນຟິລິດສະຕິນວ່າ “ນີ້ຄືດາວິດ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຊາອູນກະສັດອິສຣາເອນ ບໍ່ແມ່ນບໍ? ລາວໄດ້ຢູ່ກັບເຮົາເປັນເວລາຫລາຍປີມາແລ້ວ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ພົບຄວາມຜິດໃນຕົວລາວເລີຍ ຕັ້ງແຕ່ລາວໝົມາຢູ່ນຳຂ້າພະເຈົ້າຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.”

⁴ແຕ່ເຈົ້ານາຍຟິລິດສະຕິນໄດ້ໃຈຮ້າຍໃຫ້ອາກິເຊ ແລະບອກເພິ່ນວ່າ “ຂໍສົ່ງຊາຍຄົນນັ້ນ ກັບໄປບ່ອນທີ່ທ່ານໄດ້ກຳນົດໃຫ້ລາວຢູ່ ແລະຢ່າໃຫ້ລາວລົງໄປຮົບກັບພວກເຮົາ ຍ້ານວ່າເມື່ອພວກເຮົາສູ້ຮົບກັນນັ້ນ ລາວຈະກາຍເປັນສັດຕູຂອງເຮົາ. ຊາຍຄົນນີ້ຈະຄືນດີກັບເຈົ້ານາຍຂອງລາວໄດ້ຢ່າງໃດ ຖ້າບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຫົວຂອງຄົນທັງຫລາຍເຫລົ່ານີ້? ⁵ບໍ່ແມ່ນດາວິດຄົນນີ້ບໍ່ທົ່ວພວກເຂົາຮ້ອງເພງຕອບກັນໃນການພ້ອມລຳວ່າ ‘ຊາອູນຂ້າຄົນເປັນພັນໆ ແລະ ດາວິດຂ້າຄົນເປັນພົນໆ.’”

ອາກິເຊສົ່ງດາວິດກັບໄປ

⁶ອາກິເຊຈຶ່ງເອີ້ນດາວິດເຂົ້າມາ ແລະບອກເພິ່ນວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນສັນໃດ ທ່ານໄດ້ປະຕິບັດຕົນເປັນຄົນສັດຊື່ມາແລ້ວໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ ເຮົາກໍເຫັນດີທີ່ທ່ານອອກໄປຮົບກັບເຮົາ ເພາະເຮົາບໍ່ເຫັນມີຄວາມຜິດອັນໃດໃນຕົວເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ມື້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ມາຢູ່ກັບເຮົາຈົນເຖິງມື້ນີ້; ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ບັນດາເຈົ້ານາຍບໍ່ເຫັນພ້ອມໃນເລື່ອງຂອງທ່ານ ⁷ສະນັ້ນ ຂໍທ່ານກັບໄປ ຈົ່ງໄປຢ່າງສັນຕິສຸກສາ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂັດໃຈບັນດາເຈົ້ານາຍພວກຟິລິດສະຕິນ.”

⁸ແລະດາວິດໄດ້ຖາມອາກິເຊວ່າ “ແຕ່ວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດຜິດ ແລະທ່ານໄດ້ພົບຄວາມຜິດອັນໃດໃນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຕັ້ງແຕ່ມື້ທີ່ຂ້ານ້ອຍເຂົ້າມາຮັບລາຊະການຈົນຮອດເວລານີ້ ຈົ່ງບໍ່ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປຮົບກັບສັດຕູຂອງກະສັດ ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ” ⁹ອາກິເຊໄດ້ຕອບດາວິດວ່າ “ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າໃນສາຍຕາຂອງເຮົາທ່ານເປັນຄົນດີ ຄືກັບທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງຟິລິດສະຕິນໄດ້ກ່າວວ່າ ‘ຢ່າໃຫ້ລາວຂຶ້ນໄປຮົບກັບພວກເຮົາເລີຍ.’ ¹⁰ເມື່ອເປັນຢ່າງນີ້ ເຈົ້າຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຂົ້າພ້ອມກັບພວກຮັບໃຊ້ແຫ່ງນາຍຂອງເຈົ້າທີ່ໄດ້ມາກັບເຈົ້າກ່ອນຈະແຈ້ງ ໃຫ້ພວກທ່ານຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະກັບເມືອສາ.”

¹¹ດາວິດກັບຄືນຂອງເພິ່ນຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ເຂົ້າມືດ ເພື່ອອອກເດີນທາງໃນຕອນເດິກກັບໄປແຜ່ນດິນ ຟິລິດສະຕິນ ແຕ່ພວກຟິລິດສະຕິນໄດ້ຂຶ້ນໄປເຢດຊະເຣເອນ.

ບົດທີ 30

ດາວິດແກ້ແຄ້ນອາມາເລັກ

¹ຢູ່ຕໍ່ມາ ເມື່ອດາວິດກັບຄືນຂອງຕົນມາຮອດເມືອງຊິກລັກ ໃນມື້ທີ່ສາມ ປະກົດວ່າຄົນອາມາເລັກໄດ້ມາ ປຸ້ນ ແລະໂຈມຕີພາກໃຕ້ຂອງເມືອງຊິກລັກ ແລ້ວ ພ້ອມທັງຈູດເຜົາເມືອງນັ້ນ ²ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຜູ້ຍິງ ແລະທຸກຄົນທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນໄປເປັນຊະເລີຍ ທັງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະເດັກນ້ອຍ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຂ້າຜູ້ໃດຈັກຄົນ ມີແຕ່ກວາດຕ້ອມໄປກັບພວກເຂົາ.

³ເມື່ອດາວິດກັບຄືນຂອງເພິ່ນມາຮອດຕົວເມືອງ ເບິ່ງແມ, ເມືອງນັ້ນຖືກຈູດເຜົາດ້ວຍໄຟ ເມຍກັບລູກຊາຍ ລູກສາວຂອງພວກເຂົາກໍຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍ ⁴ແລ້ວດາວິດກັບປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ກັບເພິ່ນກໍຮ້ອງໄຫ້ສຽງດັງຈົນພວກເຂົາບໍ່ມີແຮງຈະຮ້ອງໄຫ້ອີກ ⁵ອາຣີໂນອາມ ຊາວເຢດ-ຊະເຣເອນ ແລະອາບິກາຍ ແມ່ພ້າຍຂອງ ນາບານ ຊາວກາເມນ ເມຍທັງສອງຂອງດາວິດກໍຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍຄືກັນ ⁶ແລະດາວິດກໍເປັນທຸກໃຈຫລາຍ ເພາະຄົນທັງຫລາຍຊຶ່ງວ່າຈະຂວ່າງກ້ອນຫີນໃສ່ຕົນ ເພາະຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາຕ່າງກໍຂົມຂື່ນຫລາຍ ຍ້ອນພວກລູກຊາຍ ແລະລູກສາວຂອງພວກເຂົາຖືກກວາດໄປໝົດ, ແຕ່ດາວິດຊູກຳລັງຕົວເອງຂຶ້ນໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ.

⁷ດາວິດຈຶ່ງເວົ້າກັບປະໂລຫິດອາບິອາທາລູກຊາຍຂອງອາຣີເມເລັກວ່າ “ຂໍນຳເອໂຟດມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ” ອາບິອາທາ ກໍນຳເອໂຟດມາໃຫ້ດາວິດ. ⁸ແລະດາວິດທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ “ສົມຄວນບໍ່ທີ່ຂ້າພະອົງຈະຕິດຕາມກອງປຸ້ນນີ້ ຂ້າພະອົງຈະໄປທັນພວກເຂົາບໍ່?” ພຣະອົງຕອບເພິ່ນວ່າ “ຈົ່ງຕິດຕາມໄປ ເຈົ້າຈະໄປທັນພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະຈະຊ່ວຍເອົາທຸກສິ່ງກັບຄືນມາໄດ້.”

⁹ດາວິດກໍໄດ້ອອກຕິດຕາມພ້ອມກັບຄົນຂອງຕົນທັກຮ້ອຍຄົນທີ່ຢູ່ນຳ ແລະພວກເຂົາກໍມາຮອດຫ້ວຍນ້ຳເບໂສເຣສ່ວນຈຳພວກທີ່ໄປຊ້າກໍໄດ້ພັກຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ¹⁰ແຕ່ດາວິດໄດ້ເດີນທາງຕິດຕາມຕໍ່ໄປ ທັງຕົວເພິ່ນ ແລະຄົນຈຳນວນສິ່ຮ້ອຍຄົນ, ສ່ວນສອງຮ້ອຍຄົນອິດເມື່ອຍຫລາຍ ບໍ່ສາມາດຈະຂ້າມຫ້ວຍນ້ຳເບໂສເຣກໍເລີຍໄດ້ຢຸດພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

¹¹ພວກເຂົາໄດ້ພົບຊາວເອຢິບຄົນໜຶ່ງຢູ່ທີ່ທົ່ງນາ ແລະໄດ້ພາຄົນນັ້ນໄປຫາດາວິດ ແລ້ວເອົາເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ກິນ ແລະເອົານ້ຳໃຫ້ດື່ມ ¹²ແລະໃຫ້ຂະໜົມໝາກເດື່ອແຜ່ນໜຶ່ງກັບພວງອະງຸ່ນແຫ່ງສອງພວງ ເມື່ອລາວຮັບປະທານແລ້ວຈິດໃຈຂອງລາວ ກໍພື້ນຂຶ້ນ ເພາະລາວບໍ່ໄດ້ກິນອາຫານ ແລະດື່ມນ້ຳມາໄດ້ສາມມື້ສາມຕົນແລ້ວ ¹³ແລະດາວິດຖາມລາວວ່າ “ເຈົ້າເປັນຄົນພວກໃດ ແລະເຈົ້າມາຈາກໃສ?” ລາວຕອບວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນໜຸ່ມຊາວເອຢິບ ເປັນຄົນໃຊ້ຂອງຄົນອາມາເລັກຄົນໜຶ່ງ ເມື່ອສາມມື້ຜ່ານມາ ຂ້າພະເຈົ້າປ່ວຍ ນາຍຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງປະຖິ້ມຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ ¹⁴ພວກເຮົາໄປປຸ້ນພາກໃຕ້ຂອງຄົນເກເຣັດໃນແຂວງຢູດາ ແລະທິດໃຕ້ຂອງກາເລັບ ແລະພວກເຮົາຈູດເຜົາເມືອງຊິກລັກດ້ວຍໄຟ” ¹⁵ດາວິດຖາມລາວວ່າ “ເຈົ້າຈະພາເຮົາລົງໄປຫາກອງປຸ້ນນີ້ໄດ້ບໍ່?” ລາວຕອບວ່າ “ຂໍທ່ານປະຕິຍານແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າຈະບໍ່ຂ້າຂ້າພະເຈົ້າ ແລະຈະບໍ່ມອບຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ໃນມືນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຈະພາທ່ານໄປຫາກອງປຸ້ນ

ນັ້ນ.”

¹⁶ເມື່ອລາວໄດ້ພາດາວິດລົງໄປແລ້ວ ເບິ່ງແມ່, ພວກເຂົາໄດ້ແຍກກັນຢູ່ເຕັມຕາມພື້ນດິນ, ພາກັນກິນແລະ ຕື່ມ, ເຕັ້ນລຳຢ່າງມ່ວນຊື່ນ ເພາະພວກເຂົາບຸ້ນສິ່ງຂອງຈາກແຜ່ນດິນພິລິດສະຕິນ ແລະຈາກແຜ່ນດິນຢູດາ ໄດ້ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ¹⁷ແລະດາວິດກໍຂ້າພັນພວກເຂົາ ຕັ້ງແຕ່ຫົວຄຳຈົນຮອດຕອນເດິກຂອງມື້ໃໝ່ ບໍ່ມີຊາຍຄົນໃດໜີລອດພັນໄປໄດ້ຈັກຄົນດຽວ ເວັ້ນ ແຕ່ຊາຍສີ່ຮ້ອຍຄົນຊຶ່ງຂີ່ອູດໜີໄປໄດ້. ¹⁸ສິ່ງຂອງຕ່າງໆທີ່ພວກອາມາເລັກຍຶດເອົາໄປນັ້ນ ດາວິດສາມາດເອົາຄືນມາໄດ້ທັງໝົດ ແລະດາວິດຊ່ວຍເມຍທັງ ສອງຂອງເພິ່ນຄືນມາ ¹⁹ບໍ່ມີສິ່ງໃດສູນເສຍໄປຈາກເພິ່ນເລີຍ ບໍ່ວ່າສິ່ງນ້ອຍ ຫລືໃຫຍ່ ລູກຊາຍ ຫລືລູກສາວ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ບຸ້ນເອົານັ້ນ ດາວິດໄດ້ຄືນມາໝົດ ²⁰ດາວິດຍັງຍຶດໄດ້ບັນດາຝູງແບ້ ແກະຝູງງົວ ແລະພວກເຂົາທັງຫລາຍໄລ່ຕ້ອມຝູງສັດໄປຕໍ່ໜ້າດາວິດ ແລະກ່າວວ່າ “ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຂອງດາວິດ.”

²¹ແລ້ວດາວິດໄດ້ກັບມາຫາຄົນສອງຮ້ອຍທີ່ອ່ອນເພຍຫລາຍຈົນບໍ່ສາມາດຕິດຕາມດາວິດໄປຢູ່ຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ຫ້ວຍນ້ຳເບເສເຣ ແລະ ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ອອກໄປຕ້ອນຮັບດາວິດ ແລະຕ້ອນຮັບພວກທີ່ໄປກັບເພິ່ນ ເມື່ອດາວິດເຂົ້າມາໃກ້ປະຊາຊົນເພິ່ນກໍຄຳນັບພວກເຂົາ. ²²ຈຳພວກຄົນຊົ່ວ ແລະພວກອັນທະພານໃນຈຳນວນຄົນທີ່ຕິດຕາມດາວິດໄປໄດ້ເວົ້າວ່າ “ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໄປກັບເຮົາ ເຮົາຈະບໍ່ແບ່ງປັນສິ່ງຂອງໃດໆທີ່ເອົາຄືນມາໄດ້ນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ໃຫ້ພວກເຂົາເອົາແຕ່ເມຍກັບລູກຂອງພວກເຂົາໄປກໍພໍ.”

²³ແຕ່ດາວິດກ່າວວ່າ “ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ ທ່ານຢ່າເຮັດຢ່າງນັ້ນກັບສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ພຣະອົງຜູ້ໄດ້ປົກປ້ອງຮັກສາພວກເຮົາໄວ້ ແລະພຣະອົງໄດ້ມອບກອງບຸ້ນທີ່ມາຕໍ່ສູ້ກັບເຮົານັ້ນໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຮົາ ²⁴ໃນເລື່ອງນີ້ໃຜຈະຟັງພວກເຈົ້າ ເພາະຄົນທີ່ໄປສູ້ຮົບໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຢ່າງໃດ ຄົນທີ່ເຝົ້າຮັກສາເຄື່ອງຂອງກໍຄວນໄດ້ສ່ວນແບ່ງຢ່າງນັ້ນ ໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຄືກັນສາ.”

²⁵ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນມາດາວິດກໍຕັ້ງຂໍ້ນີ້ໄວ້ໃຫ້ເປັນຂໍ້ກຳນົດກົດລະບຽບແລະຂໍ້ຄຳສັ່ງແກ່ອິສຣາເອນຈົນເຖິງ ທຸກມື້ນີ້.

²⁶ເມື່ອດາວິດມາຮອດເມືອງຊິກລັກແລ້ວ ກໍຈັດສິ່ງສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ມານັ້ນແບ່ງໄປໃຫ້ພວກອາວຸໂສໃນຢູດາຜູ້ທີ່ເປັນມິດສະຫາຍຂອງຕົນ ແລະຝາກຖ້ອຍຄຳວ່າ “ເບິ່ງແມ່, ນີ້ເປັນຂອງຂວັນຝາກມາໃຫ້ທ່ານຊຶ່ງເປັນສິ່ງຂອງທີ່ເອົາມາຈາກພວກສັດຕູຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ²⁷ຄືແກ່ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເບັດເອນ ໃນຣາໂມດທາງພາກໃຕ້ ແລະຊາວເມືອງຢັດຕີ ²⁸ຊາວເມືອງອາໂຣເອ ຊາວເມືອງສີຟະໂມດ ແລະຊາວເມືອງເອຊະເຕມິວ ²⁹ແລະຊາວເມືອງຣາການ, ບັນດາທົວເມືອງຂອງຄົນເຢຣາເມເອນ ແລະບັນດາຊາວເມືອງເກນີ ³⁰ຊາວເມືອງໂຣມາ, ຊາວເມືອງໂບ-ອາ-ຊານ ແລະຊາວເມືອງອາທາກ ³¹ແລະຊາວເມືອງເຮັບໂຣນ ແລະບັນດາບ້ານເມືອງທີ່ດາວິດກັບຄືນຂອງເພິ່ນໄດ້ເຄີຍໄປໆມາໆ.

ບົດທີ 31

ການຕາຍຂອງຊາອູນ

¹ຝ່າຍຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ສູ້ຮົບກັບຄົນອິສຣາເອນ ແລະຄົນອິສຣາເອນໄດ້ປົບໜີຕໍ່ໜ້າພວກຟິລິດສະຕິນ ແລະໄດ້ລົ້ມຕາຍຢູ່ເທິງພູເຂົາກິນໂບອາ ²ຄົນຟິລິດສະຕິນໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມທັນຊາອູນ ແລະພວກລູກຊາຍ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຂ້າໂຢນາທານ ອາບິນາດາບ ແລະມັນກິຊົວລູກຊາຍຂອງຊາອູນ ³ການສູ້ຮົບຕໍ່ສູ້ກັບຊາອູນນັ້ນຮຸນແຮງຫລາຍ, ພວກນັກຍິງທະນູນຳທັນເພິນ ແລະຍິງພະອົງຖືກບາດເຈັບສາຫັດດ້ວຍລູກທະນູຂອງນັກຍິງທະນູນັ້ນ.

⁴ແລ້ວຊາອູນກໍສັ່ງຄົນຖືອາວຸດຂອງພະອົງວ່າ “ຈົ່ງຊັດດາບຂອງເຈົ້າອອກມາແທງເຮົາໃຫ້ຊອດ ຍ້ານວ່າຄົນທີ່ບໍ່ ຮັບພິທີຕັດນັ້ນຈະເຂົ້າມາແທງເຮົາ ແລະປະຈານຂາຍໜ້າເຮົາ” ແຕ່ຜູ້ຖືອາວຸດບໍ່ຍອມເຮັດຕາມເພາະລາວຍ້ານຫລາຍ ຊາອູນຈຶ່ງຖອດດາບຂອງພະອົງອອກແລ້ວລົ້ມທັບດາບນັ້ນ. ⁵ເມື່ອຜູ້ຖືອາວຸດເຫັນວ່າຊາອູນຕາຍແລ້ວ ລາວກໍລົ້ມທັບດາບຂອງລາວເອງຕາຍນຳເພິນ ⁶ໃນມື້ນັ້ນ ຊາອູນ ແລະລູກຊາຍທັງສາມພ້ອມທັງຜູ້ຖືອາວຸດ ແລະຄົນທັງໝົດຂອງຕົນໄດ້ຕາຍໄປພ້ອມກັນ.

⁷ເມື່ອຄົນອິສຣາເອນທີ່ຢູ່ຮ່ອມພູຝາກນັ້ນ ແລະຜູ້ທີ່ຢູ່ຟາກແມ່ນ້ຳຢ່ແດນເບື້ອງນັ້ນເຫັນຄົນອິສຣາເອນໜີໄປແລະ ເຫັນວ່າຊາອູນກັບລູກຊາຍຂອງເພິນຕາຍແລ້ວ ພວກເຂົາກໍປະຖົມບ້ານເມືອງທັງຫລາຍຂອງຕົນແລ້ວປົບໜີໄປ ແລະຄົນຟິລິດສະຕິນກໍເຂົ້າມາອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

⁸ຕໍ່ມາໃນຕອນເຊົ້າຂອງມື້ໃໝ່ພວກຟິລິດສະຕິນໄປຖອດເອົາເສື້ອຜ້າຈາກຄົນທີ່ຖືກຂ້າຕາຍກໍພົບສົບຂອງຊາອູນ ແລະລູກຊາຍທັງສາມຢູ່ເທິງພູເຂົາກິນໂບອາ ⁹ແລະພວກເຂົາໄດ້ຕັດຫົວຂອງຊາອູນ ແລະຖອດເຄື່ອງອາວຸດຂອງເພິນອອກ ແລ້ວສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນຟິລິດສະຕິນ ປະກາດຂ່າວ ດີ ໃນ ພະ ວິຫານ ຮູບ ພະ ທັງຫລາຍ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໃຫ້ ປະຊາຊົນ ພັງ ¹⁰ພວກເຂົາເອົາເຄື່ອງອາວຸດຂອງພະອົງບັນຈຸໄວ້ໃນວິຫານຂອງພະ ອັດຊະໂຕເຣດ ແລະເອົາຊາກສົບພວກເຂົາຕອກຄຶງໄວ້ທີ່ກຳແພງເມືອງເບັດ-ເຊອານ.

¹¹ເມື່ອຊາວຢາເບັດ-ກິເລອາດ ໄດ້ຍິນວ່າຄົນຟິລິດສະຕິນເຮັດຢ່າງນັ້ນກັບຊາອູນ ¹²ຊາຍທີ່ກ້າຫານທຸກຄົນໄດ້ອອກເດີນທາງຕະຫລອດຄືນເພື່ອໄປເອົາຊາກສົບຂອງຊາອູນ ແລະຊາກສົບລູກຊາຍທັງສາມຂອງເພິນລົງຈາກກຳແພງເມືອງເບັດ-ເຊອານ ແລະຫາມາທີ່ເມືອງຢາເບັດ ແລະເຜົາສົບຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ¹³ພວກເຂົາໄດ້ເກັບກະດູກໄປຝັງໄວ້ກ້ອງຕົນໝາກຂາມຢູ່ເມືອງຢາເບັດ ແລະພວກເຂົາໄດ້ອົດອາຫານໃນລະຫວ່າງເຈັດມື້.

ຕົວຫຍໍ້

ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້	ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້
ປະຖົມມະການ	ປຖກ	ປັນຍາຈານ	ປຍຈ
ອົບພະຍົບ	ອພຍ	ຍອດເພງ	ຍດພ
ລະບຽບພວກເລວີ	ລລວ	ເອຊາຢາ	ອຊຢ
ຈິດເຊັ່ນບັນຊີ	ຈຊບ	ເຢເຣມີຢາ	ພຄຄ
ພຣະບັນຍັດສອງ	ພບຍ	ເພງຄຳຄວນ	ຢຣມ
ໂຢຊວຍ	ຢຊຍ	ເອເຊກີເອນ	ອສກ
ພວກຜູ້ປົກຄອງ	ຜປຄ	ດານີເອນ	ດນອ
ນາງຣຸດ	ນຣດ	ໂຮເຊອາ	ຮຊອ
1 ຊາມູເອນ	1ຊມອ	ໂຢເອນ	ຢອນ
2 ຊາມູເອນ	2ຊມອ	ອາໂມດ	ອມດ
1 ກະສັດ	1ກສດ	ໂອບາດີຢາ	ອບດ
2 ກະສັດ	2ກສດ	ໂຢນາ	ໂຢນ
1 ຂ່າວຄາວ	1ຂຄວ	ມີກາ	ມກາ
2 ຂ່າວຄາວ	2ຂຄວ	ນາຮູມ	ນຮມ
ເອັດຊະຣາ	ອສຣ	ຮາບາກຸກ	ຮບກ
ເນເຮມີຢາ	ນຮຢ	ເຊຟານີຢາ	ສຟຢ
ເອສະເທີ	ອຊທ	ຮັກກາຍ	ຮກຍ
ໂຢບ	ໂຢບ	ເສກາລີຢາ	ສກຢ
ເພງສັນລະເສີນ	ພສສ	ມາລາກີ	ມລກ
ສຸພາສິດ	ສພສ		

This 2010 edition of the Lao Bible has been revised and extended from the 1979 edition of the Lao Shorter Old Testament and 1973 edition of the Lao New Testament, as published by Thailand Bible Society in 1991.